CION BÖLCSEINEK JEGYZÕKÖNYVEI

Szergej A. Nyil 1901-ben kiadott orosz nyelvû fordítása nyomán
BUDAPEST,1999.

ELÕSZÓ

Az 1974-ben, Londonban kiadott magyar nyelvû változathoz (részletek)
Alig van a világon még egy könyv, amelyrõl annyit beszéltek volna, amelyre annyit hivatkoztak volna, amelybõl annyit idéztek volna , mint a Cion bölcseinek jegyzõkönyvei címen ismeretes mû. Nem valószínû, hogy akad európai kultúrember, aki ezt a nevet: "Cion bölcseinek jegyzõkönyvei" ne hallotta volna.
És mégis, ha utánaérdeklõdünk, hogy mi is ez a Jegyzõkönyv, ki olvasta azt, alig pár ember akad, akinek kezéhez ez a rendkívül érdekes és megdöbbentõ dokumentum eljutott volna. Annak ellenére, hogy a könyv több mint 30 nyelven megjelent, s így többszázezer példányban kellene, hogy közkézen forogjon, alig szerezhetõ be, mert akármilyen nagy példányszámban jelennek is meg a kiadványok, a könyveket még a III. Birodalomban is napok alatt felvásárolták a titokzatos kezek. . .
A magyar olvasóközönség tájékoztatására kötelességünknek tartottuk, hogy ezt a mûvet most

magyar nyelven is megjelentessük. Bár a mû magyarul már régebben is megjelent, a kiadás mégis a legnagyobb könyvritkaságok közé tartozik. ...
(Az egyik változat szerint) az orosz rendõrség 1901-ben, egy zsidó házban tartott házkutatás alkalmával nagyobb, héber nyelven fogalmazott kéziratot talált. A kéziratot a rendõrség azonnal átadta Szergej Nyil (Nilus) professzornak, az ismert orientalistának, aki vállalta a fordítást. A kézirat tartalmát az orosz kormány oly megdöbbentõnek találta, hogy a fordításból jó néhány példányt a külföldi államok rendelkezésére bocsátott. Így kapott a fordításból egy példányt a brit kormány is, amit megõrzésre átadott a brit Állami Múzeumnak, ahol a kéziratot 1906. augusztus 10-én vették fel a könyvtár nyilvántartásába...

...Nyil professzor fordítása könyv formájában is megjelent a Szentpétervár melletti Szent Szergej kolostor nyomdájában, 1902-ben. 1905-ben még két kiadás jelent meg a könyvbõl. Ugyanebben az évben - a kiadó megjelölése nélkül - Szentpétervárott még egy kiadás jelent meg a Jegyzõkönyvekbõl, amelyet Gottfried zur Beeknek sikerült megszereznie, és ezt a kiadást fordította németre. 1907-ben a szentpétervári süketnémák intézete nyomásában és G. Butmi orosz orientalista feldolgozásában jelent meg a Jegyzõkönyvek 4. kiadása, amelyet Beek ugyancsak felhasznált a német fordításhoz. Nyil tanár fordítása is megjelent újra 191 1-ben, a Szent Szergej kolostor nyomásában, amelyet Beek ugyancsak felhasznált. Ezt a kiadást is gyorsan felvásárolták, így Nyil 1917-ben újra kinyomtatta a könyvét. 1917. február 28-án, az orosz szabadkõmûves páholyok a francia és angol páholytestvérek segítségével kirobbantották az orosz bolsevista forradalmat és megbuktatták a cárizmust. Az államvezetést Lwow herceg vette át, maga is ismert szabadkõmûves. Nyil könyvét március 3-án akarták továbbítani a könyvkereskedések részére. A köteteket már berakták egy tehervagonba, amikor fegyveres forradalmárok rohanták meg a pályaudvart, feltörték a vagont, a könyveket kiszórták és az utolsó példányokig megsemmisítették. Miután csak nagy rakás hamu maradt vissza a könyvekbõl, anélkül, hogy bármihez hozzányúltak volna, bármit raboltak volna, eltávoztak. Vagyis kétségtelen, hogy egyetlen feladatuk a könyvek megsemmisítése volt. Amint pedig Kerenszkij vette át a kormányt, azonnal rendeletileg koboztatta el még a magánkézben lévõ könyveket is.

Hasonlóképpen ismerteti a Jegyzõkönyvek keletkezését Victor E. Marsden, "Cion bölcseinek jegyzõkönyvei"-nek angol fordítója is, aki annak orosz kiadását még oroszországi tartózkodása alatt ismerte meg. (Marsden a londoni Morning Post oroszországi tudósítója volt, a szerk.) A forradalmárok, akik tudták, hogy Marsden már évek óta foglalkozik a Jegyzõkönyvek angolra fordításának gondolatával, a forradalom elsõ napjaiban elfogták, a Péter-Pál börtönbe szállították, ahonnan azonban sikerült kalandos körülmények között megszöknie. Õ, miután a már megjelent orosz kiadásokból egyet sem tudott magával hozni, az Állami Múzeumban lévõ s az orosz kormány által hivatalosan az angol kormány részére 1901-ben eljuttatott kéziratot fordította angolra. (A magyar fordítás is ez alapján készült. Sajnos a fordító neve a könyvben nincs feltüntetve, így azt mi sem tudjuk közreadni, a szerk.)

ELÕSZÓ

az 1922-ben kiadott angol nyelvû változathoz

Magukról a Jegyzõkönyvekrõl nem kell sok szót ejteni bevezetés gyanánt. 1905-ben Szergej Nyil jelentette meg a 24 jegyzõkönyvet tartalmazó könyvet. Egy példány a British Múzeum tulajdonában van. A könyvön pecsét mutatja a nyilvántartásba vétel dátumát: 1906. augusztus 10. Oroszországban a Kerenszkij rezsim idején az összes fellelhetõ példányt megsemmisítették, utódai pedig azonnal végrehajtandó halálbüntetéssel sújtottak mindenkit, akinek ez a könyv a birtokában volt. Ez már önmagában is elegendõ bizonyítékot szolgáltat

arra nézve, hogy a Jegyzõkönyvek valódiak. Természetesen zsidó kiadványok cáfolják valódiságát, ami arra enged következtetni, hogy Nyil professzor esetleg maga ötlötte ki és foglalta össze az egészet saját céljai érdekében.

Mr. Henry Ford, egy 1921. február 17-én, a New York-i Worldben megjelent interjúban a "Cion bölcseinek jegyzõkönyvei"-rõl tömören és meggyõzõen kifejtette:
"Az egyetlen nyilatkozat, amit a Jegyzõkönyvekrõl hajlandó vagyok közzétenni az, hogy ezek összhangban vannak a fejleményekkel. Tizenhat évesek, és mindvégig összhangban voltak a világhelyzettel egészen mostanáig. Most is összhangban vannak:"
Csakugyan összhangban vannak!

A Jegyzõkönyvek tartalma Cion uralkodóinak legbensõbb köreiben elhangzott beszédét tárja az olvasó elé. Feltárja a zsidó nemzet több évszázados közös mûködési tervét, melyet maguk a bölcsek mindig korszerûsítenek. A terv egyes részei vagy kivonatai, mint a bölcsek titkai, az évszázadok alatt többször is kiszivárogtak. A zsidóknak az az állítása, hogy a Jegyzõkönyvek hamisak, már önmagában is valódiságuk beismerése, mert az okmányok tartalmát sohasem próbálják cáfolni, sõt, a leírtak és a beteljesedések között az összefüggés túlságosan szembeszökõ ahhoz, hogy azokat mellõzzük, vagy hogy elbagatellizáljuk. Ezt a zsidók is jól tudják és ezért kerülik a szembesítést.

Hol tartották az összejövetelt és kik hirdették ki a Jegyzõkönyveket?
Ezekre a kérdésekre a válasz egy bizonyos fokig feltevésen alapszik, de nagy a valószínûsége annak, hogy 1897-ben, Bázelben, az elsõ cionista kongresszuson tették õket közzé, Theodor Herzl, a modern cionizmus atyjának elnöksége alatt.

Vannak-e közvetett bizonyítékok minderre?

Igen, és ez a bizonyíték nagyon meglepõ. Nemrégiben jelent meg Herzl "Naplók" címû kötete, amelybõl lefordított részletek jelentek meg a "Jewish Chronicle" 1922. július 14-i számában. Herzl beszámol az 1895-ben tett elsõ angliai látogatásáról és ott a Goldsmid ezredessel folytatott beszélgetésérõl. Goldsmid keresztényként nevelkedett zsidó, az angol hadsereg tisztje, és szíve szerint örök zsidó nacionalista. Goldsmid azt javasolta Herzl-nek, hogy az angol arisztokrácia kisajátításának és hatalma megsemmisítésének - ezáltal az angol nép kiszolgáltatottságának - legjobb módja az, ha aránytalanul magas adókat vetnek ki a birtokokra. Herzl szerint ez kiváló ötlet volt, és a Hatodik jegyzõkönyvben határozott utasítások vannak erre vonatkozólag! Az 1906-os angliai választás "liberális" gyõzelme, amely lényegében zsidó gyõzelem, a bölcsek számára lehetõvé tette, hogy birtokadózási politikájukat megvalósítsák. Következésképp az angol arisztokráciának két lehetõsége maradt: vagy eladják birtokaikat a zsidóknak, vagy gyermekeiket zsidókkal házasítják össze. Herzl "Naplók" címû kötetének feljebb említett példája fölöttébb jelentõs bizonyítékkal szolgál arra, hogy létezik egy zsidó világösszeesküvés és hogy a Jegyzõkönyvek valódiak. Az intelligens olvasó a jelenlegi történelem ismereteibõl és saját tapasztalataiból is megerõsítheti minden sorának valódiságát. Ennek fényében tanulmányozhatja ezt az embertelen dokumentumot.

KIK AZOK A BÖLCSEK?

Tulajdonképpen kik is azok a Cion bölcsei, kérdezhetnénk? Kijelentéseiket maguk a zsidók úgy hirdetik egymás között, mint keresztények az evangéliumot.

Van egy másik nagyon jelentõs körülmény. Dr. Weizmann, Herzl jelenlegi utóda, mint a cionista mozgalom vezére, 1920. október 6-án, Hertz fõrabbi tiszteletére adott búcsúztató banketten idézett a Jegyzõkönyvekbõl. A fõrabbi birodalmi körútra indult - ez Õfelsége, a

Walesi Herceg birodalmi körútjának afféle zsidó változata. Dr. Weizmann a bölcsektõl származó következõ idézetet mondta: "A jóságos oltalom, melyet Isten a zsidók javára cselekedett az, hogy az egész világon szétszórta õket." (Jewish Guardian, 1920. október 8.)
Vessük ezt össze a Tizenegyedik jegyzõkönyv utolsó elõtti bekezdésével:
"Isten a szétszórtság ajándékát adta nekünk, az Õ Kiválasztott Népének, s éppen ez, amit mindenki gyengeségünknek tart, bizonyult legfõbb erõnknek, mely most az egész világ feletti uralom küszöbére vezetett bennünket."
A figyelemre méltó összefüggés bizonyít néhány dolgot. Bebizonyítja, hogy a bölcsek léteznek. Bebizonyítja, hogy Dr. Weizmann mindent tud róluk. Bebizonyítja, hogy a "haza" utáni vágy Palesztinában csak álca, a zsidók valódi céljainak elenyészõ része. Bebizonyítja, hogy a világ zsidósága nem szándékozik Palesztinába, vagy más, különálló országba települni. Az a mondás, hogy "jövõre Jeruzsálemben" találkoznak, csupán a jellegzetes látszatkeltésük megnyilvánulása. Ez azt is szemlélteti, hogy a zsidók veszélyt jelentenek a világra és az árja faj ki kell, hogy telepítse õket véglegesen Európából.

HOGY HÍVJÁK A BÖLCSEKET?
Hogy hívják õket? Ezt a titkot még nem tárták fel. Õk alkotják a Láthatatlan Kezet. Õk nem a "Képviselõk Bizottsága" (az angol zsidó parlament), vagy az "Egyetemes Izraelita Szövetség", amely Párizsban székel. De a néhai Walther Rathenau, az Allgemeiner Electricitäts Gesellschafttól, némi fényt vetett a tárgyra és kétségtelen, hogy ismer te a nevüket. Minden valószínûséggel õ maga is az egyik fõvezér volt. A Wiener Freie Presse 1912. december 24-i számában ezt mondja: "Háromszáz (természetesen zsidó) férfi - akik mindegyike ismeri a másikat - kormányozza az európai kontinens sorsát, és utódaikat a saját körükbõl választják:
Tehát a bölcsek ennek a - nem három, hanem - háromszáz istennek az általános tisztjei.
MAGYARÁZATOK
1. A Harmadik jegyzõkönyv a judaizmus Jelképes Kígyójára való utalással kezdõdik. A Jegyzõkönyvek 1905-ös kiadásának utószavában Nyil a jelképpel kapcsolatban a következõ érdekes beszámolót adja:
"A titkos zsidó cionizmus feljegyzései szerint Salamon és más zsidó bölcsek már i. e. 929-ben, elméletben kidolgozták Cion békés világhódító tervét.
A történelem folyamán részleteiben tovább dolgozták a tervet olyan emberek, akik következésképpen be voltak avatva az ügybe. Ezek a bölcs emberek úgy döntöttek, hogy békés eszközökkel meghódítják a világot Cion számára - a Jelképes Kígyó ravaszságával, amelynek a feje a zsidó közigazgatás tervébe beavatottakat jelképezte, a teste pedig a zsidó népet. A közigazgatást mindig titokban tartották, még magától a zsidó néptõl is. Ahogy a Kígyó behatolt a nemzetek szívébe, aláásta és elnyelte ezeknek az államoknak a hatalmát. A jövendölés szerint a Kígyó be kell, hogy fejezze munkáját, szigorúan ragaszkodva a tervhez, amíg a pályát be nem zárja és a fej vissza nem tér Cionhoz. Ez azt jelenti, hogy a Kígyó bekeríti Európát és Európa megbéklyózásának segítségével bekeríti az egész világot. Ezt úgy kell véghezvinni, hogy minden eszközzel gazdaságilag kell leigázni az országokat.
A Kígyó feje csak akkor térhet vissza Cionhoz, miután Európa összes szuverén államát tönkretették, amely azt jelenti, hogy gazdasági válságokkal és nagybani pusztítással lelkileg demoralizálják és erkölcsileg megrontják az embereket. Ehhez zsidó nõket is bevetnek, akik úgy mutatkoznak, mint francia, olasz, stb. nõk. Õk a szabadosság legbiztosabb terjesztõi a nemzetek vezetõ rétegeinek életében. (A Bill Clinton-Monica Lewinsky affér tökéletes példája ennek, a szerk.)

A Jelképes Kígyó pályájának térképe a következõ: Európában az elsõ lépcsõfokot i. e. 429-ben, Görögországban tették meg, ahol Periklész idején a Kígyó az ország hatalmát kezdte kóstolgatni. A második lépcsõfokot Rómában érték el, Augustus császár idején, i. e.

69-ben. A harmadikat Madridban, V Károly idején, 1552-ben, a negyediket Párizsban, XVI. Lajos idején, kb. 1790-ben, az ötödiket Londonban, 1814-tõl kezdõdõen (Napóleon bukásától). A hatodikat Berlinben, 1871-ben, a francia-porosz háború idején. A hetediket Szentpétervárott, amely fölé a Kígyó fejét rajzolták, 1881-es dátummal.

Mindezen államok alkotmánya, amelyeken a Kígyó áthaladt, alapjaiban megrázkódott. Ez alól még Németország sem volt kivétel, a látszólagos hatalmával. Németországot és Angliát gazdaságilag megkímélték, de ez csak addig tart, amíg Oroszország elfoglalását véghez nem viszik, melynek érdekében jelenleg (1905.) minden erõfeszítést megtesznek. A Kígyó további pályáját nem mutatja a térkép, de a nyilak arra mutatnak, hogy a következõ célpont Moszkva, Kijev és Odessza lesz.
Mára már közismert, hogy ezek a városok alkotják a harcias zsidó faj központjait. Konstantinápolyt úgy mutatja a térkép, mint a Kígyó utolsó lépcsõfokát, mielõtt eléri Jeruzsálemet. (Ezt a térképet évekkel a törökországi ifjútörök - vagyis zsidó - forradalom kitörése elõtt készítették.)"
2. A "gój" kifejezés szó szerint tisztátalant jelent héberül. Ezt a szót használja a héber köznyelv és a. Jegyzõkönyvek a nemzsidók megjelölésére. Ez a sértõ és megalázó kifejezés feltárja a judaizmus legbensõbb lelkületét.

1. JEGYZÕKÖNYV

A jog az erõben rejlik. Szabadság - csak egy eszme. Liberalizmus. Arany. Hit. Önkormányzat. A tõke kényuralma. A belsõ ellenség. A tömegek. Anarchia. Politika kontra erkölcs. Az erõsebb joga. A zsidó-szabadkõmûves hatóság legyõzhetetlensége. A cél szentesíti az eszközt. A vak tömeg. Politikai ábécé. Pártviszály. A zsarnoki uralom legmegfelelõbb formája. Alkohol. Klasszicizmus. Korrupció. A zsidó-szabadkõmûves kormány elvei és szabályai. Terror. "Szabadság, egyenlõség, testvériség" A dinasztikus uralkodás elve. A gój-arisztokrácia kiváltságainak megsemmisítése. Az új nemesség. A lélektani terv. A "szabadság" elvont fogalma. A népet képviselõk elmozdításának hatalma.

...Mellõzve a szép frázisokat, beszéljünk az egyes gondolatok jelentõségérõl: viszonyítással és elvonatkoztatással megvilágítjuk a minket körülövezõ valóságot. Tisztába kell jönnünk azzal, miben tér el a mi gondolkozásmódunk a gójokétól.

Meg kell állapítani, hogy több az olyan ember, akinek rosszak az ösztönei, mint az olyan, akinek jók az ösztönei. Ezért a tömegek kormányzásában a legjobb eredményeket erõszak alkalmazásával és terrorizálással érik el, nem pedig akadémikus érveléssel. Minden ember hatalomra tör, mindenki szeretne diktátor lenni, hacsak módjában lenne, és valóban kevés az olyan ember, aki nem lenne hajlandó az összesség jólétét saját elõnye érdekében feláldozni. Mi tartotta kordában az embereknek nevezett ragadozókat? Mi szolgált eddig vezetésükre? A társadalom kialakulásának kezdetén brutális és vak erõszaknak voltak alávetve, késõbb pedig a törvénynek, mely ugyanaz az erõ, csak álcázott formában. Levonom a következtetést, hogy a természet törvényénél fogva a jog az erõben rejlik.

A politikai szabadság gondolat, nem pedig tény. Ezt a gondolatot csalétekül kell tudni használni, valahányszor szükségesnek mutatkozik a tömegeket saját pártunkra állítani annak megsemmisítésére, aki a hatalmat birtokolja. Könnyebben oldható meg ez a feladat, ha az ellenfél már megfertõzõdött az úgynevezett liberalizmussal, s ennek az eszmének kedvéért hajlandó lemondani hatalmának egy részérõl. Itt egész világosan megmutatkozik elméletünk

diadala: a kormány meglazult gyeplõit - az élet törvényénél fogva - azonmód új kéz veszi fel és ragadja meg, a nemzet vak hatalma ugyanis egyetlen nap sem lehet meg irányítás nélkül, és az új hatalom elfoglalja a liberalizmus által legyengített réginek a helyét.
Manapság a liberális uralkodók hatalmának helyébe az arany hatalma lépett. Volt idõ, amikor a jóhiszemûség és a becsületesség uralkodott. A szabadság gondolatát ma lehetetlen megvalósítani, mert senki sem tudja, miként használja mérséklettel. Elegendõ egy népet bizonyos idõre önkormányzatnak átengedni, hogy szervezetlen csõcselékké változzék. Ettõl a pillanattól kezdve belsõ egyenetlenség keletkezik, ez csakhamar osztályharccá fejlõdik, minek következtében az államok romba dõlnek és hatalmuk többé nem nagyobb, mint egy rakás hamué.

Akár saját megrázkódtatásai folytán merül ki egy állam ereje, akár belsõ ziláltsága következtében kerül külsõ ellenségek uralma alá, mindegyik esetben visszavonhatatlanul elveszettnek tekinthetõ: a mi hatalmunkban van. A teljes egészében a mi kezünkben lévõ tõke kényuralma szalmaszálat nyújt feléje, s ezt az államnak kénytelen-kelletlen meg kell ragadnia: ha nem ragadja meg, elpusztul. Ha valaki, aki liberális gondolkozású, erkölcstelennek tartaná az ilyen nézeteket, a következõ kérdéseket tenném fel neki: Ha valamely államnak két ellensége van, és ha a külsõ ellenség tekintetében megengedett dolog s nem számít erkölcstelenségnek akármilyen harcmodort és hadicselt alkalmazni - mint például bizonytalanságban tartani az ellenséget a támadó és védelmi tervek tekintetében, éjnek idején vagy számbeli túlerõvel támadást intézni ellene -, akkor hogyan mondhatók erkölcstelennek és meg nem engedettnek ugyanezek a harci eszközök, ha azokat rosszabb ellenség, a társadalmi rend és a közjó tönkretevõje ellen alkalmazzák? Remélhetõ-e épp, logikus elmével, hogy eredményesen lehet kormányozni a tömeget ésszerû tanácsok és érvek segítségével akkor, amikor bármilyen, még oly értelmetlen megjegyzést és ellenvetést is meg lehet tenni, és amikor az ilyen ellenvetés helyeslésre találhat a népnél, melynek ítélõképessége csak felületes? Tömegben lévõ emberek, akiket csupán kicsinyes szenvedélyek, nyomorult vallási elképzelések, szokások, hagyományok és érzelgõs elméletek irányítanak, áldozatul esnek a pártoskodásnak, amely megakadályoz mindenfajta megegyezést még tökéletes ésszerû érvelés alapján is. A tömeg minden elhatározása ingadozó vagy megkártyázott többségtõl függ, amely nem lévén járatos politikai titkokban, valamilyen nevetséges döntést hoz s ezzel az anarchia magvát hinti el a kormányban.

A politikának nincs semmi köze az erkölcshöz. Az az uralkodó, akit az erkölcs vezérel, nem jó államférfi és ezért bizonytalan a maga trónján. Annak, aki uralkodni akar, egyaránt kell igénybe vennie a cselvetést és megtévesztést. Nagy nemzeti erények, mint a nyíltság és becsületesség - bûnök a politikában, mert hatásosabban és biztosabban döntik le trónjaikról az uralkodókat, mint a leghatalmasabb ellenség. Az ilyen erények hadd legyenek a gójok királyságainak tulajdonságai, bennünket azonban semmiképpen sem szabad, hogy vezéreljenek.

A mi jogunk az erõszakban rejlik. Az a szó, hogy "jog", puszta gondolat, melyet semmi sem bizonyít. Ez a szó nem jelent többet, mint: add nekem, amire szükségem van, hogy bizonyítékom legyen arra, hogy erõsebb vagyok, mint te.

Hol kezdõdik a jog? Hol végzõdik?

Az olyan államban, melynek rossz a közigazgatása, személytelenek a törvényei s ahol az uralkodók elvesztették személyiségüket a liberalizmusból kifolyólag állandóan szaporodó jogok áradatában, új jogot találok - arra, hogy az erõ jogánál fogva támadjunk, a fennálló rend és szerzõdések összes tényezõit a szélrózsa minden irányába szétszórjuk, minden

intézményt újjáalakítsunk és szuverén urává váljunk azoknak, akik átengedik nekünk hatalmukból folyó jogaikat azáltal, hogy a maguk liberalizmusában önként kiadták azokat kezükbõl.

Bár jelenleg a hatalom minden fajtája bizonytalan, a mi hatalmunk mégis minden másnál legyõzhetetlenebb lesz, mert láthatatlan fog maradni mindaddig, amíg olyan erõs nem lesz, hogy többé semmiféle csellel nem ásható alá.

Abból az átmeneti rosszból, melyet most kénytelenek vagyunk elkövetni, megingathatatlan kormány létrehozásának jótéteménye fakád majd, melynek uralma helyre fogja állítani a nemzeti életnek a liberalizmus által megzavart rendes folyását. A cél szentesíti az eszközt. Ezért terveinkben ne annyira arra fordítsuk figyelmünket, ami jó és erkölcsös, mint inkább arra, ami szükséges és hasznos. Elõttünk áll egy terv, amely lerögzíti azt a stratégiai vonalat, amelytõl nem szabad eltérnünk, ha nem akarjuk megsemmisítve látni sok évszázad munkáját.

A kellõ munkamódszerek kidolgozásánál figyelembe kell venni a tömeg hitványságát, lanyhaságát, állhatatosságát, azt, hogy képtelen megérteni és tiszteletben tartani saját életének vagy jólétének feltételeit. Meg kell érteni, hogy a tömeg hatalma vak, ésszerûtlen és oktalan erõ, minden bármely oldalról jöhetõ befolyásolásnak kitéve. Vak nem vezethet vakot anélkül, hogy szakadékba ne vigye; következésképpen a tömegnek azok a tagjai, akik kiemelkedtek a népbõl - nem értvén a politikához, még ha a bölcsesség lángeszei is -, nem válhatnak a tömeg vezetõivé anélkül, hogy pusztulásba ne vigyék az egész nemzetet.

Csak az, akit gyerekkorától arra neveltek, hogy független uralkodó legyen, ismerheti fel a politikai ábécé szavainak értelmét. Egy saját magára, azaz saját körébõl származó újgazdagokra hagyott nép sajátmagát dönti romlásba azoknak a pártharcoknak következményeként, amelyeket a hatalomért és méltóságokért való versengés valamint az ennek nyomában járó zavarok idéznek elõ. Alkothatnak-e néptömegek megfontoltan és kicsinyes féltékenykedéstõl mentesen ítéleteket, intézhetnek-e országos ügyeket, amelyek nem választhatók el személyes érdektõl? Meg tudják-e védeni magukat külsõ ellenséggel szemben? Ez elképzelhetetlen, mert egy terv, amely annyi részre szakadt, ahány feje a tömegnek van, teljesen elveszti egyöntetûségét s így érthetetlenné és végrehajthatatlanná válik.

Csak zsarnokkal lehet terveket nagyvonalúan és maradéktalanul végrehajtani úgy, hogy az egészet helyesen ossza el az állami gépezet különbözõ részeire; ebbõl elkerülhetetlenül következik, hogy egy ország számára az a legjobb kormány, amely egy felelõs személy kezében összpontosul. Korlátlan kényuralom nélkül nem maradhat fenn egy civilizáció sem, hiszen az nem tömegeken nyugszik, hanem azok vezetõin, bárkik is legyenek azok. A tömeg barbár, és ezt a barbárságot minden alkalommal kimutatja. Abban a pillanatban, amikor a tömeg kezébe kaparintja a szabadságot, az azonnal anarchiává változik, mely a legmagasabb fokú barbárság. Nézzük csak ezeket az alkoholizált, az italoktól megmámorosodott állatokat - az italok mértéktelen élvezetéhez való jog együtt jár a szabadsággal. Mi és a mieink nem követjük, ill. követik ezt az utat. A gójok népei elerõtlenedtek a szeszes italoktól; fiatalságukat megrontotta a klasszicizmus és a korai erkölcstelenség, amelyre a mi külön ügynökeink vezették rá - házi tanítók, szolgák, nevelõnõk a gazdagok házaiban, alkalmazottak és mások, nõink a gójok által látogatott szórakozóhelyeken. Ez utóbbiak közé számítom az úgynevezett "társaságbeli hölgyeket" is, akik készségesen követik a többieket a romlottságban és fényûzésben.

A mi jelszavunk: - erõszak és megtévesztés. Politikai ügyekben csak az erõszak gyõzedelmeskedik, különösen ha az államférfiak számára fontos képességben van elrejtve. Az erõszak legyen az alapelv, a megtévesztés és ravaszság pedig a követendõ irányvonal ama kormányok számára, melyek nem akarják koronáikat valamely új hatalom lábai elé helyezni. Ez a rossz az egyetlen eszköz, mellyel a célt, a jót elérhetjük. Ezért nem szabad felhagynunk a megvesztegetéssel, csalással és árulással, ha ezzel elõmozdítjuk célunk elérését. A politikában érteni kell mások gyengeségeinek habozás nélküli kihasználásához, ha ezáltal behódolást és mások feletti uralmat biztosítunk magunknak.

A mi államunknak, amely a békés hódítás útját követi, megvan a joga ahhoz, hogy a háború borzalmait kevésbé feltûnõ és kielégítõbb halálos ítéletekkel helyettesítse, melyek szükségesek annak a terroruralomnak fenntartásához, amely vak engedelmességet követel. Az irgalmatlan szigor a legerõsebb hatalmi eszköz az államban. Nemcsak a haszon kedvéért, hanem a kötelesség nevében, a gyõzelem kedvéért is ragaszkodnunk kell az erõszak és megtévesztés programjához. A leszámolás tana pontosan annyit ér, mint azok az eszközök, amelyeket alkalmaz. Ezért nem annyira az eszközök révén, mint inkább a szigorúság doktrínája révén fogunk diadalmaskodni és az összes kormányt a mi szuperkormányunknak alávetni. Elég, ha tudják, hogy irgalmatlanok vagyunk minden engedetlenség letörésében.

A régmúltban mi voltunk az elsõk, akik bedobtuk a néptömegek közé ezeket a jelszavakat: "szabadság, egyenlõség, testvériség", s ezeket a szavakat azóta is sokszor megismételték ostoba papagájok; melyek mindenfelõl leszálltak erre a csalétekre. Vele együtt elvitték a világ jólétét, az egyén igazi szabadságát, mely azelõtt oly jól meg volt védve a tömeg nyomásával szemben. Az önmagukat bölcseknek képzelõ gójok, az intellektuelek a maguk elvontságában mit sem tudtak kezdeni ezekkel a szavakkal; nem vették észre, milyen ellentmondás van a szavak értelme és azok egymás mellé helyezése között; nem látták meg, hogy a természetben nincs egyenlõség, nem lehet szabadság; hogy a természet maga rendelte a nézetek, jellemek és képességek egyenlõtlenségét épp oly változtathatatlanul, mint az alárendelést a maga törvényei alá. Nem gondolták meg, hogy a tömeg vak, hogy azok az újgazdagok, akiket a tömeg kiválasztott maga közül a kormányzás gyakorlására, a politika tekintetében épp oly vakok, mint maga a tömeg, hogy a beavatott, még ha bolond is, mégis tud kormányozni, míg a be nem avatott, még ha lángész is lenne, semmit sem ért a politikához - mindezeket a dolgokat a gójok nem veszik figyelembe. Ám éppen ezeken a dolgokon alapult minden idõben a dinasztikus uralkodás: az apa fiára hagyta a politikai ügyek intézésének ismeretét oly módon, hogy arról csak az uralkodóház tagjainak volt tudomásuk és senki sem árulhatta el az alattvalóknak. Az idõ múlásával azután veszendõbe ment a politikai ügyek helyes intézésérõl való ismeret dinasztikus átruházásának értelme és ez elõsegítette ügyünk sikerét.

Hála önkéntelen, fogadatlan ügynökeinknek, a "szabadság, egyenlõség, testvériség" szavak a világ minden részén egész légiókat állítottak a mi sorainkba, akik lelkesedéssel hordták zászlóinkat. Pedig ezek a szavak mindenkor féregként mûködtek, kikezdték a gójok jólétét, aláásták mindenütt a békét, nyugalmat, egységet és elpusztították a gójok államainak összes alapját. Ahogy késõbb látni fogják, ez hozzásegített minket diadalunkhoz; többi között ez tette lehetõvé számunkra, hogy kezünkbe kaparintsuk a legfõbb ütõkártyát - a nemzsidó nemesség kiváltságainak vagy más szavakkal, a nemesség tulajdonképpeni létezésének a lerombolását, azét az osztályét, amely a népek és országok egyetlen védelme volt velünk szemben. A gójok természetes, leszármazáson alapuló nemességének romjain felállítottuk a mi mûvelt osztályaink arisztokráciáját, élén a pénz arisztokráciájával.

Az ehhez az arisztokráciához való tartozás követelményeit megszabtuk a gazdaságban, amely tõlünk függ, és a tudásban, melynek irányvonalát a mi bölcseink határozzák meg.

Megkönnyítette diadalunkat, hogy azokkal az emberekkel való kapcsolatainkban, akikre szükségünk volt, mindig az emberi természet legérzékenyebb húrjaira hatottunk, a pénzéhségre, a kapzsiságra, az anyagi javakkal való telhetetlenségre; márpedig ezeknek az emberi gyengeségeknek mindegyike önmagában is elegendõ a tetterõ megbénítására, mert kiszolgáltatja az emberek akaratát annak, aki megvásárolja cselekedeteiket.

A szabadság elvont fogalma lehetõvé tette számunkra, hogy valamennyi országban elhitessük a tömeggel, hogy kormánya semmi egyéb, mint szolgája a népnek, amely tulajdonosa az országnak és hogy ezt a szolgát úgy lehet mással helyettesíteni, mint egy elhordott kesztyût. A népképviselõk leváltásának ez a lehetõsége a kezünkbe adta õket és megadta nekünk a hatalmat ahhoz, hogy rendelkezzünk felettük.

2. JEGYZÕKÖNYV

Gazdasági háborúk - a zsidó fölény alapja. Névleges kormány és "titkos tanácsadók". A bomlasztó tanok sikerei. Alkalmazkodókészség a politikában. A sajtó szerepe. Az arany ára és a zsidó áldozat értéke.

Elengedhetetlen céljaink elérésében, hogy a háborúk lehetõleg ne eredményezzenek területi nyereségeket: ilyen módon a háború ki fogja kezdeni a gazdasági alapokat, amikor is a nemzeteknek érezniük kell majd felsõbbségünket. Ez a helyzet mindkét hadviselõ felet kiszolgáltatja az egész földre kiterjedõ nemzetközi kapcsolatainknak; ezeknek pedig milliónyi szemük van és mentesek mindenféle korlátozástól. A mi nemzetközi jogaink azután el fogják törölni a nemzeti jogokat és éppúgy uralkodni fognak a nemzetek felett, ahogy az államok magánjoga szabályozza az alattvalók egymás közötti kapcsolatait.

Azok a tisztviselõk, akiket - a szolgai engedelmességre való alkalmasságuk szigorú tekintetbevételével - a közösségbõl ki fogunk választani, nem lesznek a kormányzás mûvészetében gyakorlott személyek és ezért sakkjátékunkban könnyen válnak majd parasztokká mûvelt és tehetséges emberek kezében, akik az õ tanácsadóik lesznek, szakértõk, akiket kora ifjúságuktól kezdve arra képeztek ki és neveltek fel, hogy irányítsák az egész világ ügyeit. Amint önök jól tudják, ezek a közülünk való szakemberek, hogy alkalmassá váljanak a kormányzásra, a politikai terveink végrehajtásához szükséges ismereteket a történelem tanulságaiból és a jelen eseményeinek megfigyelésébõl szûrik le. A gójokat nem az elõítélet-mentes történelmi megfigyelések gyakorlati alkalmazása vezérli, hanem elméleti mérlegelések, melyek nincsenek kritikai tekintettel az õket követõ eseményekre. Ezért nem is kell ezeket a gójokat számításba vennünk - hadd szórakozzanak, amíg órájuk nem üt, hadd éljenek a szórakoztató idõtöltés új változatainak reményében, vagy a visszaemlékezésbõl mindarra, amit élveztek. Hadd tekintsék a legfontosabb dolognak azt a játékot, amelyre vonatkozólag rávettük õket, hogy azt fogadják el, mint a tudomány követelményét. Ennek a ténynek: szem elõtt tartásával keltettünk sajtónk segítségével állandóan vak bizalmat ezek iránt az elméletek iránt. A gójok intellektueljei kérkedni fognak tudásukkal s a tudományból nyert ismereteket azok minden logikai igazolása nélkül - igyekezni fognak a gyakorlatban alkalmazni. Márpedig ezeket az ismereteket a mi ügynökeink ravaszul úgy állították össze, hogy a gójok gondolkozását abba az irányba tereljék, amely számunkra kívánatos.

Egy pillanatra se higgyék, hogy ezek a megállapítások csak üres szavak; gondoljanak azokra a sikerekre, amelyeket Darwin, Marx, Nietzsche tanításainak rendeztünk. Nekünk zsidóknak minden tekintetben világosan fel kell ismernünk, hogy ezek az irányzatok milyen bomlasztást vittek véghez a gójok fejében. Elengedhetetlen számunkra, hogy alkalmazkodjunk a

nemzetek gondolkodásmódjához, jelleméhez és törekvéseihez, nehogy hibákat kövessünk el politikai téren és a közigazgatási ügyek irányításában. Rendszerünk gépezetének alkatrészeit úgy kell elrendezni, hogy az megfeleljen ama népek vérmérsékletének, melyekkel utunkon találkozunk. Rendszerünk nem fog diadalmaskodni, ha annak gyakorlati alkalmazását nem alapozzuk a múlt tanulságainak összességére, figyelemmel a jelen követelményeire.

A mai államok kezében van egy hatalmas erõ, amely irányítja a nép gondolkozását: ez a sajtó. A sajtónak az a feladata, hogy rámutasson elengedhetetlennek hitt követelményekre, hangot adjon a nép panaszainak, kifejezést adjon az elégedetlenségnek, s elõidézzen elégedetlenséget. A sajtóban megtestesül a szólásszabadság diadala. A gójok államai azonban nem tudták, hogyan használják fel ezt az erõt, s így a mi kezünkbe hullott. A sajtó révén szereztük meg a hatalmat arra, hogy befolyásunkat érvényesítsük, miközben mi magunk a háttérben maradtunk. A sajtónak köszönhetõ, hogy kezünkbe kaparintottuk az aranyat, bár tengernyi vér és könny árán jutottunk hozzá. De kifizetõdött számunkra, noha sokakat kellett feláldoznunk népünkbõl. Isten szemében minden egyes áldozat a mi oldalunkon felér ezer gójjal.

3. JEGYZÕKÖNYV

A Jelképes Kígyó és jelentõsége. Az alkotmányos berendezkedés labilissága. Terror a palotákban. Hatalom és törekvés. Parlamenti "fecsegõk", röpiratok. Visszaélés a hatalommal. Gazdasági rabszolgaság. "Népszabadságjogok." A monopolista rendszer és a nemesség. A szabadkõmûves-zsidóság hadserege. A gójok megfogyatkozása. Éhezés és a tõke jogai. A tömegek és a "világ feletti szuverén uralkodónk" megkoronázása. A jövõ szabadkõmûves nemzeti iskolák programjának alaptanai. A társadalomszerkezet tudományának titka. Egyetemes gazdasági válság. A "mi" biztonságunk. A szabadkõmûvesség kényuralma - az ész uralma. A vezetõk elvesztése. Cion vérébõl való zsarnok-király. A szabadkõmûvesség legyõzhetetlenségének okai. A titkos szabadkõmûves ügynökök szerepe. Szabadság.

Közölhetem önökkel, hogy ma már csak néhány lépés választ el célunktól. Már csak kis darabot kell megtennünk ahhoz, hogy a Jelképes Kígyó, amellyel népünket jelképezzük, befejezze az egész hosszú utat, amelyen végigmentünk. Ha bezárul az õ köre, Európa minden állama be lesz zárva gyûrûi közé, mint egy hatalmas satuba. Napjaink alkotmányos berendezéseinek mérlegserpenyõi hamarosan le fognak szakadni, mert mi úgy rendeztük be azokat, hogy némileg nélkülözzék a pontos egyensúlyt, hogy így szüntelenül kilengjenek, amíg el nem koptatják forgáspontjaikat. A gójok azt hiszik, hogy elég erõsen összeforrasztották õket, és minduntalan azt várják, hogy majd csak egyensúlyba kerülnek a mérlegserpenyõk. A forgáspontokat azonban - azaz a királyokat a maguk trónjain - akadályozzák képviselõik, akik bolondot ûznek belõlük, megzavarodva saját ellenõrizhetetlen és felelõtlen hatalmuktól. Ezt a hatalmat annak a rémületnek köszönhetik, amely behatolt a palotákba. Minthogy a királyoknak a maguk trónján nincs módjuk arra, hogy közvetlenül érintkezzenek népükkel, többé nem tudnak megállapodásra jutni a néppel és így megerõsíteni magukat a hatalomra törõkkel szemben. Szakadékot létesítettünk a messzelátó uralkodói hatalom és a nép vak ereje között úgy, hogy mindkettõ elvesztette minden jelentõségét, mivel külön-külön mindkettõ tehetetlen, akár a vak ember és a botja.

Hogy a hatalomra törõket a hatalommal való visszaélésre ösztökéljük, ellentétbe hoztuk egymással az összes erõket, ily módon elnyomva a függetlenség elérésére irányuló liberális törekvéseiket. Evégett bátorítottunk mindenféle vállalkozást, felfegyvereztünk minden pártot,

céltáblául állítottuk oda az uralkodói hatalmat mindenfajta ambíció számára. Az államokból gladiátori arénákat csináltunk, ahol megzavarodottak hadai vetekednek egymással... Már nem kell sok, és egyetemes lesz a zûrzavar és csõd... Kimeríthetetlen fecsegõk szócsatákká változtatták a parlament és a kormánytestületek üléseit. Arcátlan újságírók és gátlástalan röpiratszerzõk naponként ütnek rajta a kormánytisztviselõkön. Végül is a hatalommal való visszaélések fogják elvégezni az utolsó simítást abban, hogy minden állami berendezkedés megérlelõdjék saját megbuktatására és az õrjöngõ tömeg csapásai alatt minden a levegõbe fog repülni. A szegénység hatásosabban kényszeríti az embereket nehéz munkára, mint ahogy a rabszolgaság és szolgaság valaha is tette. Ezektõl így vagy úgy megszabadíthatták magukat vagy beletörõdhettek, a nyomortól azonban sohasem fognak megszabadulni. Az alkotmányokba olyan jogokat foglaltunk bele, melyeknek a tömegek jelentõséget tulajdonítanak, nem pedig tényleges jogokat. Mindezek az úgynevezett "népszabadságjogok" csak gondolatban lehetnek meg, a gyakorlati életben sohasem valósíthatók meg. Mi haszna van a nehéz munkájától hétrét görnyedõ, sorsától letaposott proletár munkásnak abból, ha a fecsegõk jogot kapnak arra, hogy locsogjanak, ha az újságírók jogot kapnak arra, hogy helytálló dolgok mellett akármilyen hülyeséget leírjanak?

A proletáriátusnak nincs más haszna az alkotmányból, mint azok a szánalmas morzsák, amelyeket odalökünk neki asztalunkról azért, hogy leadják szavazatukat arra, amit diktálunk, azokra az emberekre, akiket mi juttatunk hatalomra, azokra, akik kiszolgálnak minket... Szegény ember részére a köztársasági jogok nem egyebek, mint keserû irónia. Ugyanis jóformán nem is élhet ezekkel a jogokkal, mert szinte egész nap keményen dolgoznia kell s emellett ez a körülmény meg is fosztja a rendszeres és biztos kereset minden biztosítékától, amennyiben függõvé teszi társainak sztrájkjaitól vagy attól, hogy munkaadói kiteszik a szûrét. A nép a mi irányításunk alatt megsemmisítette nemességét. Ez volt az egyetlen oltalma és nevelõanyja önmaga elõnye kedvéért, amely elválaszthatatlanul összefügg a nép jólétével. Manapság a nemesség megbuktatása után a nép szívtelen, pénzhajhászó gazfickók karmaiba került, akik irgalmatlan és kegyetlen igát akasztottak a munkások nyakába.

A munkásokat elnyomatásuktól állítólagos megmentõk képében jelenünk meg a színen, amikor azt javasoljuk nekik, hogy lépjenek be harcos erõink - a szocialisták, anarchisták, kommunisták - soraiba, akiknek mindenkor támogatást nyújtunk szociális szabadkõmûvességünk állítólagos testvériségének (az egész emberiség szolidaritásának) megfelelõen. A nemességnek, amely a törvénynél fogva élvezte a dolgozók munkájának gyümölcsét, érdeke volt gondoskodni arról, hogy a munkások jól tápláltak, egészségesek és erõsek legyenek. Nekünk ennek éppen az ellenkezõje az érdekünk - a gójok megfogyatkozása, elkorcsosodása. A mi hatalmunk a munkás állandó élelmiszerhiányában és testi gyengeségében rejlik. Csak ezáltal válik akaratunk rabszolgájává. És saját hatóságaiknál sem erõt, sem elszántságot nem fognak találni arra, hogy azok szembehelyezkedjenek a mi szándékainkkal. Az éhség jobban biztosítja a tõke jogát ahhoz, hogy uralkodjék a munkás felett, mint ahogy a királyok törvényes hatalma biztosította a nemességnek ezt a jogot. Az ínség, valamint az ezáltal elõidézett irigység és gyûlölet révén fogjuk mozgatni a tömegeket és az õ kezeikkel fogjuk elsöpörni mindazokat, akik akadályoznak utunkon.
Amikor majd üt az egész világ feletti szuverén uralkodónk megkoronáztatásának órája, pontosan ezek a kezek fognak félresöpörni mindent, ami akadályt gördíthetne ennek útjába.

A gójok elszoktak attól, hogy gondolkozzanak, hacsak a mi szakembereink sugalmazásai nem késztetik õket arra. Ezért õk nem veszik észre sürgõs szükségességét annak, amit mi, mihelyt eljön a mi: királyságunk, rögtön be is fogunk vezetni, nevezetesen azt, mennyire lényeges, hogy a nemzetek iskoláiban valamelyest egyszerû, igaz tudást tanítsanak, minden tudás alapját - az emberi élet, a társadalmi lét szerkezetének ismeretét, amely társadalmi

szerkezet megköveteli a munkamegosztást s ebbõl kifolyólag az embereknek osztályokba és rangokba való sorolását. Mindenki számára fontos tudni, hogy a különbözõ rendeltetésû emberi tevékenységek folytán nem lehetséges semmiféle egyenlõség, hogy az, aki bármely cselekedetével egész osztályt kompromittál, nem lehet törvény elõtt egyenlõ mértékben felelõs, mint az, aki senki ellen nem vét, csak saját becsülete ellen. A társadalom felépítésének helyes ismerete, melynek titkaiba nem avatjuk be a gójokat, mindenki elõtt nyilvánvalóvá tenné, hogy az emberek bizonyos körére kell korlátozni az egyes állításokat és foglalkozásokat, nehogy azok az emberi szenvedés forrásává váljanak abból kifolyólag, hogy az emberek kiképzése nem felel meg annak a munkának, melynek elvégzését megkövetelik tõlük. Az erre vonatkozó ismeretek alapos tanulmányozása után az emberek önként fogják alávetni magukat az uralkodó hatalomnak és fogják elfoglalni az államban számukra kijelölt helyet. A tudomány mai állása mellett s amellett az irány mellett, amelybe mi annak fejlõdését tereltük, a nép, minthogy vakon elhiszi a nyomtatásban megjelenõ dolgokat - hála a félrevezetõ sugalmazásoknak és saját tudatlanságának -, vak gyûlölettel viseltetik mindennel szemben, amit saját maga felett állónak tekint, mert nem fogja fel az osztályok és rangok jelentõségét.

Ezt a gyûlöletet még fokozni fogják a gazdasági válságok kihatásai, mely válságok le fogják állítani a tõzsdei forgalmat és meg fogják bénítani az ipart. A számunkra hozzáférhetõ összes titkos földalatti eszközökkel és az arany segítségével, amely teljes egészében a mi kezünkben van, egyetemes gazdasági válságot fogunk elõidézni, s ennek során egész munkástömegeket fogunk kidobni az utcára egyidejûleg Európa valamennyi országában. Ezek a tömegek égni fognak a vágytól, hogy vérét ontsák azoknak, akikre tudatlanságuk együgyûségében kezdettõl fogva irigykedtek s akiknek vagyonát akkor majd magukhoz tudják ragadni.

A mieinkhez nem fognak hozzányúlni, mert mi ismerni fogjuk a támadás idõpontját és intézkedéseket teszünk majd védelmünkre. Kimutattuk, hogy a haladás az összes gójt alá fogja vetni az ész uralmának. Pontosan ez lesz majd a mi kényuralmunk, mert érteni fog ahhoz hogy ésszerû szigorúsággal véget vessen minden nyugtalanságnak és számûzze a szabadelvûséget minden állami intézménybõl.

Amikor a lakosság látta, hogy a szabadság nevében mindenféle engedményt tesznek, szuverén úrnak képzelte magát és rohant, hogy magához ragadja a hatalmat. Eközben természetesen - mint minden vak ember - egy csomó akadályba ütközött. Sietett vezetõket keresni, de eszébe sem jutott visszatérni az elõzõ állapothoz, ehelyett a mi lábaink elé helyezte teljhatalmát. Emlékezzenek a francia forradalomra, amelynek mi adtuk a "nagy" jelzõt. Mi jól ismerjük elõkészítésének titkait, hiszen teljes mértékben a mi kezünk mûve volt. Azóta is egyik csalódásból a másikba visszük a népeket azért, hogy a végén tõlünk is forduljanak el annak a Cion vérébõl származó zsarnok-királynak javára, akit a világnak adni fogunk. Ma, mint nemzetközi nagyhatalom, legyõzhetetlenek vagyunk, mert ha egyes államok megtámadnak, mások segítségünkre sietnek. A gój népek határtalan hitványsága - hasukon csúsznak a hatalmas elõtt, de irgalmatlanok a gyengével szemben, kíméletlenek vétségekkel szemben és elnézõk bûntettek dolgában, a szabad társadalmi rend ellentmondásait nem hajlandók eltûrni, de végtelen türelemmel viselik el egy merész kényuralom erõszakoskodásait -, mindezek a tulajdonságok segítenek bennünket függetlenségünk elérésében.

A jelen kor miniszterelnök-diktátorai részérõl a gój népek türelmesen elszenvednek és elviselnek olyan visszaéléseket, amelyek legkisebbikéért húsz királyt is lefejeztek volna. Hogyan magyarázható ez a jelenség, a néptömegeknek ez a furcsa következetlensége oly eseményekkel szemben tanúsított magatartásukon, amelyek nyilvánvalóan ugyanabba a

kategóriába tartoznak? Megmagyarázza az a tény, hogy ezek a diktátorok ügynökeik útján beadják a népnek, hogy ezekkel a visszaélésekkel szándékosan károsítják meg az államokat, mégpedig a legmagasabb cél kedvéért - azért, hogy biztosítsák a népek jólétét, nemzetközi testvériségét, szolidaritását és jogegyenlõségét. Azt természetesen nem mondják meg a népnek, hogy ezt az egyesülést a mi legfõbb uralmunk alatt kell véghezvinni.
Így aztán a nép kárhoztatja az igazságosokat és felmenti a bûnösöket, mindjobban meggyõzõdve arról, hogy mindent megtehet, amit csak akar. Hála a dolgok ilyen állásának, a nép elpusztít mindenfajta stabilitást és zûrzavart teremt lépten-nyomon.

A "szabadság" szó arra indítja az embereket, hogy szembeforduljanak mindenfajta hatalommal, mindenfajta tekintéllyel, még Istennel és a természet törvényeivel is. Ezért nekünk, amikor majd elfoglaljuk helyünket a mi királyságunkban, törölnünk kell az élet szótárából ezt a szót, mert ez az állati erõ egyik forrását takarja, mely a tömegeket vérszomjas ragadozókká változtatja. Igaz, hogy ezek a vadállatok mindannyiszor újra elalszanak, ha elég vért ittak, ilyenkor könnyen láncra verhetõk, de ha nem kapnak vért, akkor nem alszanak el, hanem tovább verekednek.

4. JEGYZÕKÖNYV

A köztársaság fokozatai. Nemzsidó szabadkõmûvesség. Szabadság és hit. Nemzetközi ipari verseny. A spekuláció szerepe. Az arany kultusza.

Minden köztársaság több fejlõdési fokozaton megy át. Az elsõ szakaszt az elsõ napokban a vak tömeg õrjöngése jellemzi, amely ide-oda, jobbra-balra hányódik; a második szakasz a demagógia, amelybõl az anarchia születik, ez pedig elkerülhetetlen kényuralomhoz vezet. Az azonban többé nem törvényesen és nyilvánosan elismert, s ezért nem felelõsségteljes kényuralom, hanem általuk nem látható és titkosan leplezett, de mindamellett nagyon is érezhetõ kényuralom valamely titkos szervezet kezében, melynek cselekedetei annál lelkiismeretlenebbek, mert a színfalak mögött mûködik, mindenfajta ügynökök háta mögött, akiknek váltogatása nemcsak nem hátrányos a titkos hatalomra nézve, hanem még segíti is, amennyiben a folytonos cserék következtében nem kell segélyforrásait hosszú szolgálatok jutalmazására igénybe vennie. Ki és mi képes láthatatlan erõt megdönteni? Mert a mi erõnk pontosan ilyen. A nemzsidó szabadkõmûvesség vakon szolgál kulisszául számunkra és céljaink számára; hatalmunk cselekvési terve azonban, sõt székhelye is, ismeretlen titok marad az egész nép számára. Mindazonáltal még a szabadság is ártalmatlan lehet és elfoglalhatja a maga helyét az állam gazdasági életében anélkül, hogy ártana a népek jólétének, ha nem az istenhitben, az emberiség testvériségén nyugszik és nincs összekapcsolva az egyenlõség fogalmával, amely ellenkezik a teremtésnek alárendeltségre alapozott törvényeivel. Ilyen hittel rendelkezõ népet kormányozni lehetne papi felügyelettel, megelégedetten és alázatosan haladna lelkipásztorainak irányítása alatt, alávetve magát Isten földi törvényeinek. Ebbõl az okból elengedhetetlen számunkra, hogy aláaknázzunk minden hitet, hogy kiszakítsuk a gójok lelkébõl az istenség fogalmát és a szellemét, és hogy ezeket matematikai számításokkal és anyagi szükségletekkel helyettesítsük.

Hogy ne legyen a gójoknak idejük a gondolkozásra és megfigyelésre, az iparra és kereskedelemre kell irányítanunk gondolataikat. Így az összes nemzetet a nyerészkedési hajsza fogja lekötni és ebbeli versengésükben nem fogják észrevenni közös ellenségüket. Hogy a szabadság egyszersmind felbomlassza és tönkretegye a gój társadalmat, spekulációs alapra kell helyeznünk az ipart is; ennek eredményeképpen az, amit az ipar az országtól megvon, ki fog csúszni a nemzsidók kezeibõl a spekulációba, azaz a mi kezeinkbe fog kerülni.

A hatalomért folytatott harc fokozódása és a gazdasági életre mért csapások csalódott, hideg és szívtelen társadalmat fognak létrehozni, sõt már létre is hozták. Az ilyen társadalom erõs idegenkedéssel fog viseltetni a magasabb politikával és a vallással szemben. Egyetlen vezérfonala a nyereség, azaz az arany, valósággal isteníteni fognak azok miatt az anyagi örömök miatt, melyek az arany segítségével megszerezhetõk. Ekkor aztán üt majd az óra, amikor a gójok alsóbb osztályai - nem azért, hogy elérjék a jót, még csak nem is azért, hogy gazdagsághoz jussanak, hanem kizárólag a kiváltságosak elleni gyûlöletbõl - követni fognak minket azok ellen, akik vetélytársaink a hatalom megszerzésében: a gójok intellektueljei ellen.

5. JEGYZÕKÖNYV

Egy erõs kormányközpontosítás létrehozása. A hatalomátvétel módszerei a szabadkõmûvesség által. Az államok közötti egyezségek lehetetlenségének okai. A zsidók "sorsának" állapota. Arany - az államgépezet motorja. A kritika jelentõsége. "Kirakat"-intézmények. A szócsépléstõl való elfáradás. Hogyan kell megragadni a közvéleményt. Az egyéni kezdeményezés jelentõsége. A szuperkormány.

Vajon milyen kormányformát lehet adni olyan közösségnek, amelyekben mindenütt korrupció üti fel a fejét, ahol csak csalásszámba menõ trükkök ügyes meglepetései taktikájával lehet gazdagsághoz jutni, ahol szabadság uralkodik, ahol az erkölcsösséget csak büntetõ intézkedések és szigorú törvények tartják fenn, nem pedig önként elfogadott elvek, ahol a hit és a haza iránti érzelmeket kitörölték kozmopolita meggyõzõdések? Milyen kormányformát kell adni ilyen közösségnek, ha nem azt a kényuralmat, melyet a késõbbiek során fogok elmondani önöknek? Fokozatosan központosítani fogjuk a közigazgatást, hogy a társadalom összes erõit a kezünkbe kaparintsuk. Új törvények segítségével mechanikusan szabályozzuk majd alattvalóink politikai életének minden megnyilvánulását. Ezek a törvények egymás után vissza fogják vonni mindazokat az engedményeket és szabadságjogokat, amelyeket a gójoknak megadtak, és királyságunkat oly hatalmas arányú kényuralom fogja jellemezni, hogy bármikor és bárhol képes lesz elsöpörni minden gójt, aki tettel vagy szóval szembehelyezkedik velünk.

Azt fogják mondani nekünk, hogy olyan kényuralom, amilyenrõl beszélek, nem egyeztethetõ össze napjaink haladásával, én azonban bizonyítani fogom önöknek, hogy igenis összeegyeztethetõ. Azokban az idõkben, amikor a népek úgy néztek fel a királyokra a maguk trónjain, mint Isten akaratának megnyilatkozására, zúgolódás nélkül alávetették magukat a királyok zsarnoki hatalmának; attól a naptól kezdve azonban, hogy tudatosítottuk bennük saját jogaikat, közönséges halandóknak kezdték tekinteni a trónon ülõket. Az Isten kegyelmébõl való királyi méltóság a nép szemében elvesztette minden jelentõségét, és amikor Istenbe vetett hitüktõl is megfosztottuk az embereket, az uralkodói hatalom az utcára került s ott, mint köztulajdont, magunkhoz ragadtuk.

Ugyancsak kormányzásunk sajátosságaihoz tartozik a tömegek és egyének irányításának mûvészete, okosan alkalmazott elméletek és szószátyárkodás segítségével, a társadalmi élet szabályozásával és mindenféle más fogásokkal, melyekhez a gójok mit sem értenek. Kormányzási mûvészetünk elemzésen, megfigyelésen, ravasz számítás finomságain alapul, s nincs vetélytársunk az ezekben való jártasságban, nemhogy politikai tervek kieszelésében és az összetartásban. Ebben a tekintetben legfeljebb a jezsuitákat lehetne velünk összehasonlítani, de megtaláltuk a módját annak, hogy a nem gondolkozó tömeg szemében hitelüket rontsuk, mint nyílt szervezetet, miközben mi magunk titkos szervezetünket mindenkor homályban tartottuk. A világ számára valószínûleg mindegy lenne, hogy ki az õ

legfõbb uralkodója, a katolicizmus feje-e vagy a mi kényurunk Cion vérébõl; számunkra, a Kiválasztott Nép számára egyáltalán nem mindegy.
Egy ideig talán sikeresen elbánna velünk a gójok összességének szövetsége: ettõl a veszélytõl azonban megóv bennünket a köztük uralkodó egyenetlenség, mely oly mélyen gyökerezik, hogy soha ki nem küszöbölhetõ. Felszítottuk és az elmúlt húsz évszázad során hatalmas arányúvá növeltük a gójok személyi és nemzeti ellentéteit. Ezért egyetlen állam sem kapna támogatást, ha fegyvert emelne ránk, mert mindegyiknek figyelembe kell vennie, hogy bármely ellenünk irányuló egyezmény nem lenne elõnyös számára. Túl erõsek vagyunk - nincs menekvés hatalmunk elõl. A nemzetek még jelentéktelen megállapodást sem köthetnek anélkül, hogy abban titokban benne ne lenne a kezünk.

"Per Me reges regnant." (Általam uralkodnak a királyok.) És a próféták megmondták, hogy Isten maga választott ki bennünket arra, hogy uralkodjunk az egész világ felett. Isten megfelelõ tehetséggel ruházott fel, hogy megbirkózzunk feladatunkkal. Ha volna a velünk szemben álló táborban szellemóriás, az még folytatná a harcot ellenünk, de az újonc nem vehetné fel a versenyt a rég meggyökeresedettel; a harc irgalmatlan lenne közöttünk, olyan harc lenne, amilyet még nem látott a világ. Bizony, szellemóriásuk elkésett volna. Az összes állam gépezetének valamennyi kerekét olyan erõ hajtja, amely a mi kezünkben van, az államgépezeteknek ez a hajtóereje pedig az arany. A mi bölcseink által kieszelt közgazdaságtudomány réges-rég királyi tekintélyt kölcsönzött a tõkének. Ahhoz, hogy a tõke akadálytalanul fejthesse ki mûködését, szabad keze kell legyen arra, hogy ipari és kereskedelmi monopóliumot létesítsen; ezt a világ minden részében már végre is hajtják láthatatlan kezek. Ez a szabadság politikai hatalomhoz fogja juttatni azokat, akik szerepet játszanak az iparban, és ez hozzá fog járulni a nép sanyargatásához. Manapság fontosabb lefegyverezni a népeket, mint háborúba vezetni; fontosabb elõnyünkre kihasználni a lángra lobbantott szenvedélyeket, mint eloltani tüzüket; fontosabb átvenni és saját értelmünkben magyarázni mások gondolatait, mint kiirtani azokat. Vezetõségünk fõ célja az, hogy kritikával megbénítsa a közvéleményt; hogy eltérítse az embereket a komoly gondolkozástól, mely arra irányulhatna, hogy ellenállást keltsen velünk szemben; hogy üres szavakkal folyó szemfényvesztõ harc síkjára terelje a szellemi erõket.
A világ népei és az egyének is azonosítani szokták a szavakat a tettekkel. Megelégszenek a látszattal és csak ritkán ügyelnek arra, vajon beváltják-e a közéletben elhangzott ígéreteket. Ezért kirakatintézményeket fogunk életre hívni, melyek ékesszóló bizonyítékát adják majd annak, hogy mennyire szolgálják a haladást. Magunkra fogjuk ölteni az összes párt, az összes irányzat liberális arculatát, s ezt a liberalizmust szónokainkkal annyira agyon fogjuk csépeltetni, hogy ki fogják meríteni hallgatóink türelmét és meg fogják utáltatni velük a szónoklást.

Hogy kézben tartsuk a közvéleményt, azt össze kell zavarnunk oly módon, hogy addig és annyi egymásnak ellentmondó nézetnek adjunk hangot a legkülönbözõbb oldalakról, amíg a gójok el nem veszítik fejüket ebben a labirintusban és arra a meggyõzõdésre nem jutnak, hogy legjobb, ha az embernek egyáltalában nincs nézete politikai ügyekben, melyeket a közvélemény amúgy sem érthet meg, mert csak azok értik meg, akik irányítják a közvéleményt. Ez az elsõ titok.
Kormányunk sikerének második titkos kelléke abban áll, hogy a lehetõ legnagyobb mértékben elõmozdítsa a nemzetek rossz tulajdonságait, szenvedélyeit, annyira szaporítsa a társadalmi érintkezés szabályait, hogy az így elõálló összevisszaságban senki se tudjon eligazodni s az emberek a végén meg se értsék egymást. Ez az eljárás abban is segítségünkre lesz, hogy viszályt szítsunk valamennyi pártban, hatálytalanítsunk minden kollektív erõt, amely még nem hajlandó behódolni nekünk, és elvegyük a kedvet mindenfajta egyéni kezdeményezéstõl, amely bármiképp akadályozhatná ügyünket. Nincs nagyobb veszély, mint

az egyéni kezdeményezés, ha tehetséggel párosul, többet érhet el, mint az emberek milliói, akik között elhintettük az egyenetlenség magvát.

Úgy kell irányítanunk a gój társadalom nevelését, hogy ahányszor csak olyan helyzettel kerül szembe, amely egyéni kezdeményezõerõt igényel, kétségbeesett tehetetlenségben csüggessze le karjait. A cselekvési szabadságból eredõ túlzott törekvések aláássák az erõket, ha összeütközésbe kerülnek mások szabadságával. Ebbõl az összeütközésbõl súlyos erkölcsi megrázkódtatások, kudarcok származnak. Mindezekkel az eszközökkel annyira ki fogjuk meríteni a gójokat, hogy kénytelenek lesznek oly természetû nemzetközi hatalmat felajánlani nekünk, amely lehetõvé teszi majd számunkra, hogy minden erõszak alkalmazása nélkül fokozatosan megszerezzünk minden államhatalmat és szuperkormányt létesítsünk. A mostani uralkodók helyébe "kormányok feletti közigazgatás"-nak nevezett rémképet fogunk állítani, amelynek karjai harapófogóként fognak kinyúlni minden irányba, s melynek szervezete olyan nagy méretû lesz, hogy hatalma alá fogja hajtani a világ összes nemzetét.

6. JEGYZÕKÖNYV

Monopóliumok; ezektõl függ a gójok vagyona. A nemesség földjének elvétele. Kereskedelem, ipar és spekuláció. Luxus. Béremelés és az alapszükségletek árának emelése. Anarchizmus és részegeskedés. A gazdasági elméletek propagandájának jelentõsége.

Hamarosan hatalmas monopóliumokat fogunk létesíteni, óriási vagyontárolókat, melyektõl még a nagy nemzsidó vagyonok is oly mértékben függenek majd, hogy a politikai összeomlást követõ napon el fognak tûnni éppúgy, mint az államok fizetõképességébe helyezett bizalom. ...
Azok önök közül, akik közgazdászok, helyesen fel tudják mérni ennek a gondolatmenetnek a jelentõségét!
Minden lehetséges módon növelnünk kell szuperkormányunk jelentõségét azzal, hogy azt mindazok oltalmazójaként és jótevõjeként állítjuk be, akik önként alávetik magukat nekünk.
A gój nemesség, mint politikai hatalom halott, - nem kell számításba vennünk; mint földbirtokosok azonban még lehetnek ártalmasak ránk nézve, minthogy a megélhetésüket biztosító segélyforrások révén önellátók. Ezért lényeges számunkra, hogy bármi áron megfosszuk õket földjeiktõl. Ez a cél legjobban a földbirtokon nyugvó terhek növelésével - a földbirtok eladósításával lesz elérhetõ. Az erre irányuló intézkedésekkel sakkban fogjuk tartani a földbirtokosokat és alázatos és feltétlen engedelmességre fogjuk késztetni. A gój nemesek - minthogy átöröklés folytán képtelenek kevéssel beérni - rohamosan le fognak égni és tönkremenni.

Ugyanakkor intenzíven támogatnunk kell a kereskedelmet és ipart, mindenekelõtt azonban a spekulációt, melynek az a feladata, hogy ellensúlyozza az ipart. Spekuláció nélkül az ipar megsokszorosítaná a magánkézben lévõ tõkét és hozzájárulna a mezõgazdaság talpraállításához, amennyiben megszabadítaná a földbirtokot a mezõgazdasági bankokkal szembeni kötelezettségeitõl. Arra van szükségünk, hogy az ipar vonja el a mezõgazdaságtól mind a munkaerõt, mind a tõkét, és a spekuláció segítségével kezünkre játssza a világ minden pénzét s ezáltal proletár sorba taszítsa az összes gójt. Akkor azonban a gójok meg fognak hajolni elõttünk, ha másért nem, azért, hogy megkapják a jogot ahhoz, hogy éljenek.
Ahhoz, hogy teljesen tönkretegyük a gójok iparát, a spekuláció mellett még egy eszközt használunk majd fel, a fényûzést, amelyet mi terjesztettünk el a gójok között, azt a mohó kívánkozást a fényûzés után, amely mindent elnyel. Emelni fogjuk a munkabéreket, ez azonban semmiféle elõnyt nem fog jelenteni a munkások számára, mert ugyanakkor elõ

fogjuk idézni a legfontosabb közszükségleti cikkek árának emelkedését is azzal az ürüggyel, hogy a mezõgazdaság és állattenyésztés hanyatlásának következménye. Továbbá ravaszul alá fogjuk aknázni a termelés alapjait azzal, hogy hozzászoktatjuk a munkásokat az anarchiához és részegeskedéshez, s ezzel egyidejûleg megteszünk minden intézkedést arra, hogy kiirtsuk a föld színérõl a gójok összes képzett erõit.

Hogy a gójok idõ elõtt rá ne döbbenjenek a dolgok igazi állására, azzal fogjuk álcázni céljainkat, hogy azt állítjuk, égünk a vágytól, hogy szolgáljuk a munkásosztályt és a közgazdaságtan magasztos elveit, amelyek mellett a közgazdasági elméleteink erélyes propagandát fejtenek ki.

7. JEGYZÕKÖNYV

A fegyverkezés fokozása. Forrongás, viszálykodás és ellenségeskedés az egész világon. A gójok ellenállásának megfékezése háborúk és világháborúk által. A titoktartás sikert jelent a politikában. A sajtó és a közvélemény. Amerika, Kína és Japán fegyverei.

A fegyverkezés fokozása, a rendõrség létszámának növelése mindez lényeges a fent említett tervek végrehajtásánál. El kell érnünk, hogy a világ összes államában rajtunk kívül csak proletártömegek, valamint egynéhány, érdekeinket kiszolgáló milliomos, rendõrség és katonaság legyen.
Forrongást, viszályt és ellenségeskedést kell elõidéznünk egész Európában és az Európával fennálló kapcsolatok révén más földrészeken is. Ebbõl kétszeres hasznot húzunk. Egyrészt sakkban tartjuk az összes országot, mert ezek nagyon is jól tudják, hogy megvan a hatalmunk ahhoz, hogy bármikor tetszés szerint nyugtalanságot okozzunk, vagy helyreállítsuk a rendet. Mindezek az országok hozzászoktak ahhoz, hogy bennünk elkerülhetetlen kényszererõt lássanak. Másrészt intrikáinkkal össze fogjuk kuszálni mindazokat a szálakat, melyeket politikai eszközökkel, gazdasági szerzõdések vagy kölcsönügyletek segítségével valamennyi állam kormányzatában szõttünk. Hogy ez sikerüljön nekünk, éles ésszel és nagy agyafúrtsággal kell eljárnunk szóbeli tárgyalások és megegyezések során, ami viszont az úgynevezett "hivatalos nyelvhasználat"-ot illeti, ellenkezõ taktikát fogunk alkalmazni: magunkra fogjuk ölteni a tisztesség és engedékenység álarcát. Ilyen módon a gójok népeinek kormányai - akiket arra tanítottunk, hogy csak a külszínt nézzék, bármit is adunk tudtukra - továbbra is az emberiség jótevõit és megmentõit fogják látni bennünk.

Minden ellenszegülésre azzal kell tudnunk válaszolni, hogy annak az országnak szomszédaival, amely szembe merészel helyezkedni velünk, háborút viseltetünk az ellenszegülõ ellen; ha pedig ezek a szomszédok megkockáztatnák, hogy közösen lépjenek fel velünk szemben, világháború kirobbantásával kell védekeznünk. A politikában a siker legfõbb tényezõje a vállalkozások titokban tartása: a diplomata szavának nem kell megegyeznie azzal, amit tesz. Kényszerítenünk kell a gójok kormányait, hogy oly irányú mûködést fejtsenek ki, amely kedvez a kívánt beteljesedéshez immár közel álló nagyszabású tervünknek, annak, amit közvéleményként fogunk beállítani, amely közvéleményt viszont titokban mi alakítottunk ki az úgynevezett "nagyhatalom" - a sajtó segítségével; ez pedig, néhány lényegtelen kivételtõl eltekintve, máris teljesen a mi kezünkben van.
Egyszóval, összefoglalva az általunk végrehajtott ellenõrzést az európai gój kormányok felett, ki kell, hogy mutassuk erõnket, az egyikõjüknek terrorista kísérletekkel, a többieknek; ha az ellenünk kitörõ általános felkelés megengedi, Amerika, Kína, vagy Japán fegyvereivel kell válaszolnunk.

8. JEGYZÕKÖNYV

A törvénykezési jogok kétértelmû alkalmazása. A szabadkõmûves vezetõség adminisztrátorai. Különleges iskolák és legmagasabb fokú kiképzés. Közgazdászok és milliomosok. Akikre felelõs beosztásokat bízunk a kormányban.

Mindazokkal a fegyverekkel, melyeket ellenfeleink használhatnának ellenünk, nekünk is el kell látnunk magunkat. A törvénykönyv kifejezéseinek legfinomabb árnyalataival és fogásaival is tisztában kell lennünk, hogy igazolhassuk magunkat, amikor majd ítéleteket kell mondanunk, melyek rendellenesen arcátlanoknak és igazságtalanoknak tûnhetnek fel, fontos ugyanis, hogy az ilyen döntéseket úgy tálaljuk, mintha legmagasztosabb erkölcsi elveket fejeznének ki, törvényes formába öntve. Vezetõségünknek körül kell vennie magát a civilizációnak mindama erõtényezõivel, melyek között majd mûködnie kell. Körül fogja venni magát közírókkal, gyakorlati jogászokkal, közigazgatási tisztviselõkkel, diplomatákkal és végül olyan személyekkel, akik szakiskoláinkban legmagasabb fokú különleges képzésben részesültek. Ezek a személyek ismerni fogják a társadalmi szerkezet valamennyi titkát, jártasak lesznek minden politikai ábécé és szókincs nyelvhasználatában; meg fogják ismertetni velük az emberi természet mélységeit, az emberi léleknek mindazokat az érzékeny húrjait, amelyeken majd játszaniuk kell. Ezek a húrok: a gójok lelki magatartása, törekvései, hibái, bûnös szenvedélyei és képességei, valamint az egyes osztályok és rendek sajátosságai. Felesleges megjegyezni, hogy a kormányhatalomnak e tehetséges segéderõi, akikrõl beszélek, nem a gójok közül fognak kikerülni, akik közigazgatási tevékenységükben nem szoktak veszõdni azzal, hogy törõdjenek munkájuk céljával, és sohasem nézik, miért van arra szükség. A gójok tisztviselõi elolvasás nélkül írnak alá papírokat és vagy pénzéhségbõl vagy becsvágyból szolgálnak. Körül fogjuk venni kormányunkat gazdasági szakemberek egész seregével. Ez is oka annak, hogy a közgazdaságtudomány a fõ tantárgy abban az oktatásban, amelyben a zsidók részesülnek. Lesz körülöttünk ezen kívül hatalmas tömeg bankár, nagyiparos, nagytõkés és - ami a legfontosabb - milliomos, lényegében ugyanis minden pénz kérdése lesz.

Bizonyos ideig - amíg nem lesz többé kockázatos felelõsségteljes állami állásokat zsidó testvéreinkre bízni - olyan személyek kezébe fogjuk adni ezeket az állásokat, akiknek múltja és hírneve olyan, hogy szakadék tátong közöttük és a nép között, akiknek, ha nem engedelmeskednek utasításainknak, bûnvádi eljárással kell számolniuk vagy el kell tûrniük - így arra késztetjük ezeket a személyeket, hogy utolsó leheletükig szolgálják a mi érdekeinket.

9. JEGYZÕKÖNYV

A szabadkõmûves elvek alkalmazása a népek átnevelésére. A szabadkõmûvesség jelszavai.
Az antiszemitizmus jelentõsége. A szabadkõmûvesség diktatúrája. Terror. Kik a szabadkõmûvesség szolgálói? A gój államok "világosan látó" és "vak" erejének jelentõsége. Kapcsolat a hatóság és a tömeg között. A liberalizmus kaotikus féktelensége. Az oktatás és nevelés megragadása. Hamis elméletek. A törvények értelmezésének módjai. A "földalattik" (világvárosokban).

Elveink gyakorlati alkalmazásánál vegyék tekintetbe annak a népnek a sajátosságait, melynek országában élnek és mûködnek. Elveink általános, sablonos alkalmazása nem járhat sikerrel, amíg át nem neveltük a népeket sajátos hasonlatosságunkra. Ha azonban kellõ óvatossággal járnak el, meg fogják látni, hogy egy évtized sem kell ahhoz, hogy a legszilárdabb jellem is megváltozzék, és újabb népet fogunk besorolni azok közé, amelyek már behódoltak nekünk.

Mihelyt felállítottuk a mi királyságunkat, a liberális jelszavakat, melyek valójában a mi szabadkõmûves jelszavaink, nevezetesen a "szabadság, egyenlõség, testvériség" szavakat úgy fogjuk módosítani, hogy azok nem lesznek többé jelszavak, hanem csupán egy eszme kifejezõi, nevezetesen: "a szabadsághoz való jog, az egyenlõség kötelessége, a testvériség eszményképe". Ezt az értelmet fogjuk adni a szavaknak és így a szarvánál fogjuk megragadni a bikát. . . Ténylegesen már kiküszöböltünk mindenfajta uralmat a sajátunkon kívül, jogilag azonban még megmaradt egy csomó. Ha manapság egyes államok tiltakoznak ellenünk, ez csak a forma kedvéért, beleegyezésünkkel és utasításunkra történik, az õ antiszemitizmusukra ugyanis elengedhetetlenül szükségünk van az alsóbb rétegekhez tartozó testvéreink kézbentartásához.

Nem bocsátkozom további magyarázatokba, mert ezt az ügyet már ismételten megtárgyaltuk. Semmi sem állíthat korlátokat mûködésünk elé. Szuperkormányunk a törvényen kívül álló keretekben mûködik s azt az elfogadott szakkifejezéssel élve, azzal az erõteljes szóval jelölik, hogy diktatúra. Nyugodt lelkiismerettel mondhatom, hogy mi, a törvényhozók, ha majd itt az ideje, ítéleteket fogunk végrehajtani, ölni fogunk és kegyelmet gyakorolni; mint valamennyi csapatunk vezetõi magasan ülünk a parancsnok harci paripája hátán. Akaraterõvel uralkodunk, mert kezünkben van egy valamikor hatalmas, most általunk legyõzött párt öröksége. Fegyvereink pedig a határtalan becsvágy, égõ kapzsiság, irgalmatlan bosszú, gyûlölet és rosszindulat. Tõlünk indul ki a mindent elnyelõ terror. A mi szolgálatunkban minden véleményt, minden doktrínát képviselõ személyek állnak: monarchisták, demagógok, szocialisták, kommunisták és mindenféle álmodozó utópisták. Mindezeket felfegyvereztük feladataik elvégzésére: Mindegyikük a saját maga számlájára ássa alá a tekintély utolsó maradványait, igyekszik megdönteni minden fennálló rendet. Ezek a törekvések nyugtalanságot idéznek elõ minden államban; az államok nyugalomra intenek, készek meghozni minden áldozatot a béke érdekében; mi azonban nem fogunk nekik békét adni, amíg nyíltan és alázatosan el nem ismerik az államok feletti szuperkormányunkat.
Az emberek nagy garral hangoztatták annak szükségességét, hogy a szocializmus kérdését nemzetközi egyezménnyel rendezzék. Azzal, hogy pártokra szakadtak, a kezünkbe adták magukat, a pártharcokhoz ugyanis pénz kell, és a pénz a mi kezünkben van. Okunk lehetne attól tartani, hogy a gój uralkodók "világosan látó" hatalma egyesül a gój tömegek vak erejével, de minden ilyen lehetõség ellen megtettük az összes szükséges intézkedést: kölcsönös terror formájában gátat emeltünk a két erõ között. Ily módon a nép vak ereje továbbra is a mi támaszunk és mi, csakis mi fogunk neki vezetõt adni és fogjuk - természetesen - arra az útra irányítani, amely célunkhoz vezet.

Hogy a vak tömeg ne tudja magát megszabadítani irányító kezünktõl, idõnként szoros érintkezésbe kell lépnünk vele, ha nem is a saját személyünkben, de mindenesetre néhány legmegbízhatóbb testvérünk révén. Ha majd mi leszünk az egyetlen elismert tekintély, személyesen fogunk tárgyalni a néppel a vásártereken és úgy fogjuk kioktatni a politikai kérdésekben, hogy az általunk kívánt irányba tereljük.

Ki törõdik azzal, hogy mi mindent tanítanak a falusi iskolákban? Amit azonban a kormány követe vagy maga az uralkodó mond, azt azonnal megtudja az egész ország, mert a nép hangja széltében-hosszában elterjeszti.
Hogy a gójok intézményeit ne semmisítsük meg idõ elõtt, nagyon óvatosan nyúlunk hozzájuk és egyelõre csak az azok mechanizmusát mozgató rugók végeit ragadtuk meg. Ezek a rugók szigorú, de igazságos rendérzékben testesültek meg, mi a liberalizmus kaotikus féktelenségével helyettesítettük õket. Kezünk benne van a törvényhozásban, a választások lebonyolításában, a sajtóban, az egyén szabadságában, mindenekfelett azonban a nevelésben és a közoktatásban, mivel ezek az igazi szabadság sarokpillérei. Félrevezettük, elszédítettük

és elrontottuk a nemzsidó fiatalságot azáltal, hogy olyan elvek és elméletek alapján neveltük, amelyekrõl tudjuk, hogy helytelenek, de amelyeket mégis a lelkére kötöttünk. Nagyszerû eredményeket értünk el azzal, hogy a törvényeket lényegileg nem módosítva õket - ellentmondó értelmezésekkel kiforgattuk valódi értelmükbõl. Ez azzal az eredménnyel járt, hogy ezek a törvénymagyarázatok elõször elhomályosították, majd érthetetlenné tették a törvényeket olyannyira, hogy a törvényhozás összekuszált szövevényében még maguk a kormányok sem tudnak eligazodni.

Ez a döntõbíráskodási eljárás elméletének kiindulópontja. Önök azt mondhatnák, hogy a gójok fegyverrel a kezükben fognak nekünk jönni, ha idõ elõtt rájönnek arra, hogy valójában mi folyik körülöttük; ez ellen azonban Nyugaton oly szörnyû terroreszközünk van, melytõl még a legbátrabbak is remegnek, - a földalatti helyiségek, a földalatti vasutak, azok a földalatti folyosók, amelyek még az idõ elérkezése elõtt készen lesznek valamennyi világváros alatt s ahonnan ezeket a fõvárosokat minden szervezetükkel és irattárukkal együtt a levegõbe fogjuk röpíteni.

10. JEGYZÕKÖNYV

Látszatpolitika. A csalás "õrszelleme". Mit ígér a szabadkõmûves államcsíny? Egyetemes választójog. Önfontosság. A szabadkõmûvesség vezetõi. A lángelme, aki vezeti a szabadkõmûvességet. Intézmények és feladataik. A liberalizmus mérge. Alkotmány - a pártviszályok iskolája. A köztársaságok kora. Elnökök - a szabadkõmûvesség bábjai. Az elnökök felelõssége. A képviselõházak és elnökök szerepe a "panamázás"-ban. Szabadkõmûvesség - a törvényhozó erõ. Új köztársasági alkotmány. Átmenet a szabadkõmûves kényuralomba. "A világ ura" kinyilvánításának pillanata. Betegségek beoltása és más fortélyok.

Ma azzal kezdem, hogy megismétlem, amit már mondtam, és kérem önöket, tartsák szem elõtt, hogy a kormányok és népek a politikában megelégszenek a látszattal. S valóban, hogyan is foghatnák fel a gójok a dolgok igazi értelmét, amikor képviselõik saját szórakozásukra fordítják erejük javarészét? A mi politikánk számára rendkívül fontos, hogy tisztában legyünk ezzel a körülménnyel; ez jó szolgálatot fog tenni nekünk, amikor majd sor kerül arra, hogy fontolóra vegyük a hatalom elosztását, a szólás-, sajtó- és vallásszabadságot, az egyesülési törvényt, a törvény elõtti egyenlõséget, a tulajdon és a lakás sérthetetlenségét, az adóztatást, a közvetett adók gondolatát, valamint a törvények visszaható erejét.
Mindezek olyan kérdések, amelyeket a nép elõtt nem szabad egyenesen és nyíltan érinteni. Ha nem lehet elkerülni az érintésüket, nem szabad ezeket a jogokat határozottan megnevezni, hanem minden részletezés nélkül csak annyit szabad mondanunk, hogy elismerjük a fennálló jogrend alapjait. Azért kell lehetõleg hallgatnunk ezekrõl a jogokról, hogy szabad kezünk legyen arra, hogy ezt vagy azt feltûnés nélkül elejtsük; ha valamennyit kifejezetten felsorolnánk, úgy tûnne fel, mintha már meg is adtuk volna õket.
A tömeg különös ragaszkodással és tisztelettel viseltetik a politikai hatalom géniuszai iránt és csodálattal nyugtázza erõszakosságaikat; "ez aljas volt, igaz, de nagyon okos... csalásnak is lehet mondani, de milyen ügyesen kártyázták meg, milyen nagyszerûen csinálták, micsoda vakmerõség!" - mondják...

Számot tartunk arra, hogy az összes nemzetet belevonjuk annak az új államszerkezetnek felépítésébe, amelynek tervét mi készítettük. Ezért mindenekelõtt elengedhetetlenül szükséges, hogy felvértezzük magunkat és tároljuk magunkban azt az arcátlan vakmerõséget és ellenállhatatlan szellemi erõt, amely aktivitásunkban megtestesülve le fog törni minden akadályt utunkon.

Államcsínyünk befejezése után a következõket fogjuk mondani a különbözõ népeknek. "Eddig minden szörnyen rosszul ment, mindenkit kimerítettek a szenvedések. Mi kiküszöböljük a szenvedésetek okait - a népi hovatartozást, a határokat, a pénznemek különféleségét. Természetesen ítélkezhettek fölöttünk, de hozhattok-e igazságos ítéletet, ha kimondjátok, mielõtt még próbára tettétek, amit ajánlunk nektek... " Erre a tömeg ujjongva a tenyerén fog hordani a reménykedés és várakozás egyhangú diadalában. Akkor aztán betöltötték rendeltetésüket a választások-melyeket eszközül használtunk fel a világ trónjának elfoglalására, arra tanítva meg az emberek legkisebb közösségeit is, hogy gyûléseken szavazzanak csoportos megegyezés alapján - és utoljára fognak szerepet játszani, amikor is az emberek egyhangúlag kifejezik majd azt a kívánságukat, hogy közelrõl ismerkedjenek meg velünk, mielõtt elítélnének. Ennek biztosítására osztályokra és képzettségre való tekintet nélkül mindenkinek szavaznia kell, hogy abszolút többséget érjünk el, melyet a mûvelt, vagyonos osztályok részérõl nem kaphatunk meg. Azzal, hogy mindenkibe beleoltjuk saját fontosságának tudatát, meg fogjuk semmisíteni a gójok között a család fontosságát és nevelési értékét, és meg fogjuk akadályozni, hogy önálló gondolkozású egyének szóhoz jussanak, az általunk vezetett tömeg ugyanis nem fogja megengedni, hogy érvényesüljenek, sõt, még csak meg sem fogja õket hallgatni, hiszen hozzászokott ahhoz, hogy csak ránk hallgasson, akik megfizetjük engedelmességét és figyelmét. Ily módon hatalmas, vak erõt fogunk létrehozni, amely képtelen lesz bármely irányban is megmozdulni ügynökeink irányítása nélkül, akiket a tömeg vezetésére, annak élére helyeztünk.

A nép alá fogja vetni magát az õ kormányzásuknak, mert tudni fogja, hogy ezektõl a vezetõktõl függ keresete, jutalmazása és mindenfajta más elõnye. Egy kormányzati tervnek készen kell egy és ugyanabból az agyból erednie, mert soha nem tud szilárd alakot ölteni, ha megengedik, hogy részekre bontva sokan dolgozzanak rajta. Ezért szabad ugyan ismernünk a cselekvési tervet, de nem szabad azt vita tárgyává tennünk, nehogy elrontsuk mûvésziességét az alkatrészei közötti összefüggést, az egyes pontokban rejlõ titkos szándékok gyakorlati érvényesülését. Ha ilyen mûvet vita tárgyává tennénk és módosításokat eszközölnénk rajta szavazás útján, ezzel ráütnék mindazok érveléseinek és félreértéseinek bélyegét, akik nem értették meg a terv cselszövéseinek mélyebb értelmét és összefüggését. Azt akarjuk, hogy terveink erõteljesek és célszerûen kigondoltak legyenek. Ezért NEM SZABAD ODADOBNUNK VEZETÕSÉGÜNK LÁNGESZÛ MÛVÉT a tömeg, vagy akár csak egy zártkörû csoport karmai közé. Ezek a tervek egyelõre nem fogják megdönteni a fennálló intézményeket. Csupán gazdasági vonatkozásban fognak azokon változásokat foganatosítani, aminek következtében azok egész mûködése úgy fog módosulni, ahogy ez a terveinkben megszabott iránynak megfelel.

Különbözõ elnevezések alatt minden országnak megközelítõen egyforma a berendezése: népképviselet, minisztérium, szenátus, államtanács, törvényhozás és végrehajtó hatalom. Felesleges megmagyaráznom önöknek mindezek egymáshoz való viszonyának mechanizmusát, mert mindezt úgyis tudják; csupán azt a tényt vegyék figyelembe, hogy az említett intézmények mindegyike valamely fontos funkciónak felel meg az államban, és figyeljék meg, kérem, hogy a "fontos" jelzõt nem az intézményre vonatkoztatom hanem a funkcióra, következésképpen nem az intézmények fontosak, hanem azok funkciói. Ezek az intézmények felosztották maguk között a kormány összes funkcióját - a közigazgatást, a törvényhozást és a végrehajtó hatalmat, s ezért úgy mûködnek, mint az emberi test szervei. Ha az államgépezetnek csak egy részében is kárt teszünk, az állam beteggé válik, mint az emberi test, és végül is meghal.

Amikor bevezettük az állami szervezetbe a liberalizmus mérgét, egész politikai alkata megváltozott. Az államok halálos betegséget kaptak - vérmérgezést. Már csak az van hátra,

hogy megvárjuk haláltusájuk végét.
A liberalizmus alkotmányos államokat eredményezett, amelyek a korábbi kényuralom, a gójok egyetlen oltalma helyébe léptek; az alkotmány pedig, amint önök jól tudják, semmi egyéb, mint magasiskolája az egyenetlenkedésnek, félreértéseknek, viszályoknak, pártszeszélyeknek, egyszóval mindannak, ami arra szolgál, hogy személytelenné tegye az állami életet. A "csevegések" szónoki emelvénye - nem kevésbé hatásosan, mint a sajtó - tétlenségre és tehetetlenségre kárhoztatta az uralkodókat, így haszontalanokká és feleslegesekké téve õket, amiért el is csapták õket sok országban. Ekkor érkezett el a köztársaságok kora, és ekkor történt, hogy az uralkodót kormánykarikatúrával - elnökkel helyettesítettük, akit a tömegbõl, bábjaink, rabszolgáink közül választottuk ki. Ezzel megvetettük az alapját annak az aknának, amelyet a gój nép, jobban mondva a gój népek alatt elhelyeztünk.

Nemsokára be fogjuk vezetni azt az elvet, hogy az elnökök felelõsek cselekedeteikért.

Addigra abban a helyzetben leszünk, hogy nem kell többé ügyelnünk a formákra az ügyek intézésénél, melyekért személytelen bábunk lesz a felelõs. Mit törõdünk azzal, ha megritkulnak sorai, akik a hatalomért versengenek, ha fennakadás következik be azáltal, hogy nem sikerül elnököt találni, amely fennakadás végül fel fogja bomlasztani az államot? ...
Hogy tervünk ezzel az eredménnyel járjon, választásokat fogunk rendezni oly elnökök javára, akiknek múltjában valamilyen sötét, titkos folt, valami "panama" vagy ehhez hasonló van, - így aztán megbízható ügynökeink lesznek terveink véghezvitelében, mivel tartanak majd a leleplezéstõl, valamint a hatalomhoz jutottak ama természetes kívánságából kifolyólag, hogy megtartsák az elnöki hivatallal járó kiváltságokat, elõnyöket és megbecsülést. A képviselõház fedezni, védelmezni, választani fogja az elnököket, de el fogjuk venni tõle azt a jogot, hogy új törvényeket javasoljon vagy meglevõ törvényeket módosítson; ezt a jogot ugyanis a felelõs elnökre, a mi bábunkra fogjuk ruházni. Ily módon az elnöki tekintély természetesen mindenféle támadás céltáblája lesz, mi azonban önvédelmi eszközt adunk majd a kezébe, amennyiben fel fogjuk jogosítani arra, hogy közvetlenül a néphez forduljon, kikérje a nép döntését függetlenül annak saját képviselõitõl, vagyis, hogy apelláljon a nép többségéhez, amely épp oly vak rabszolgánk. Ettõl függetlenül fel fogjuk ruházni az elnököt a hadiállapot kihirdetésének jogával. Ezt azzal a megokolással fogjuk igazolni, hogy az elnöknek, mint az ország egész hadereje fejének rendelkeznie kell a haderõ felett, hogy szükség esetén megvédhesse az új köztársasági alkotmányt, amely védelmi jog, mint ennek az alkotmánynak felelõs képviselõjét, meg fogja illetni.

Könnyû megérteni, hogy ilyen körülmények között a szentély kulcsa a mi kezünkben lesz és senki rajtunk kívül nem fogja többé irányítani a törvényhozó hatalmat.

Ezenkívül az államtitkok megõrzésének ürügye alatt el fogjuk venni a képviselõháztól azt a jogot, hogy kormányintézkedések ügyében interpelláljon, továbbá az új alkotmány segítségével a lehetõ legkisebbre fogjuk csökkenteni a képviselõk számát, amivel együtt jár majd a politikai szenvedélyek és a politikai ügyekért való lelkesedés aránylagos csökkentése is. Ha pedig - ami aligha várható ezek a szenvedélyek még a képviselõknek e minimális száma mellett is lángra lobbannának, uszító felhívással és a nép többségére való hivatkozással el fogjuk mozdítani õket. . . Az elnöktõl függ majd a képviselõház és a szenátus elnökeinek és alelnökeinek kinevezése. A parlamentek állandó ülésezéseit meg fogjuk szüntetni és helyettük rövid, néhány hónapig tartó ülésszakokat fogunk bevezetni. Az elnöknek, mint a végrehajtó hatalom fejének továbbá joga lesz összehívni és feloszlatni a parlamentet és ez utóbbi esetben elhalasztani az új parlament összeülésének idõpontját. Hogy azonban mindezek a lényegileg törvénytelen cselekedetek ne terheljék tervünk szempontjából

túl korán az elnök felelõsségét, fel fogunk ruházni minisztereket és más magasrangú kormánytisztviselõket, hogy önálló intézkedésekkel kerüljék meg az elnök rendelkezéseit, aminek következtében az elnök helyett õket fogják bûnbakká tenni... Ezt a szerepet különösen a szenátus, az államtanács vagy a minisztertanács számára ajánljuk, de nem az egyes tisztviselõk számára. Az elnök a mi tetszésünk szerint fogja értelmezni azokat a törvényeket, amelyek többféle értelmezést tesznek lehetõvé; továbbá hatályon kívül fogja helyezni a törvényeket, ha értésére adjuk, hogy erre szükség van; ezenkívül joga lesz átmeneti jellegû törvényeket, sõt a kormány alkotmányos mûködésétõl való eltérést javasolni, mindkét esetben azzal az ürüggyel, hogy az állam legfõbb jóléte ezt követeli.
Ilyen intézkedésekkel meg fogjuk szerezni a hatalmat ahhoz, hogy apránként, lépésrõl-lépésre leromboljuk mindazt, amit uralmunk kezdetén kénytelenek vagyunk felvenni az államok alkotmányaiba azért, hogy felkészüljünk arra az átmeneti idõszakra, amely alatt észrevétlenül eltörlünk majd minden alkotmányos jogot, és akkor itt lesz az ideje annak, hogy minden kormányformát a mi kényuralmunkká változtassunk.

Kényurunk elismerésére sor kerülhet már az alkotmány lerombolása elõtt is; ez akkor fog bekövetkezni, amikor a nép, miután a végsõkig kifárasztotta uralkodóinak - általunk elõidézett - szabálytalankodása és tehetetlensége, így fog felkiáltani: "Távolítsátok el õket és adjatok nekünk egyetlen világuralkodót, aki egyesít minket és megszünteti a viszályok okait - a határokat, a népi hovatartozást, a vallásokat, az államadósságokat -, ki békét és nyugalmat ad nekünk, melyet nem találhatunk meg mostani uralkodóink és képviselõink alatt.

Mint önök azonban nagyon jól tudják, azt, hogy az összes nemzet kifejezést adjon ilyen kívánságoknak, csak úgy érhetjük el, ha minden országban megzavarjuk a nép és kormány közti viszonyt, annyira összetörve az emberiséget egyenetlenséggel, gyûlölettel, veszekedéssel, irigységgel, sõt még sanyargatások alkalmazásával, éhínséggel, BETEGSÉGEK BEOLTÁSÁVAL, nyomorral is, hogy a gójok ne lássanak más kivezetõ utat, mint azt, hogy menedéket keresnek a mi teljes pénzbeli és minden egyéb vonatkozású fõhatalmunknál.

Ha azonban lélegzetvételhez juttatjuk a világ nemzeteit, aligha valószínû, hogy valaha is elérkezik az a pillanat, amely után áhítozunk.

11. JEGYZÕKÖNYV

Az új alkotmány programja. Az indítványozott forradalom egyes részletei. A gójok - egy birkanyáj. Titkos szabadkõmûvesek és "látszat"-páholyok.

Az államtanács - eddigi formájában - nyomatékos kifejezõje volt az uralkodói tekintélynek: mint a törvényhozó testület látható része az lesz, amit az uralkodó által hozandó törvények és rendeletek szerkesztõbizottságának lehetne nevezni.

Ez tehát az új alkotmány programja. Mi fogjuk megállapítani a Törvényt, a Jogot és az Igazságot, mégpedig 1) a törvényhozó testület elé terjesztett javaslatok alakjában, 2) az elnök rendeletei útján általános érvényû rendszabályok alakjában, szenátusi rendeletekkel és államtanácsi határozatokkal miniszteri rendeletek formájában, 3) ha megfelelõ alkalom adódik, az államban kirobbantott forradalom útján.

Miután nagy vonalakban lefektettük eljárásmódunkat, még teljessé kell majd tennünk a forradalmat az államgépezet mûködésében a már jelzett irányban. Ez alatt a sajtószabadságot, az egyesülési jogot, a lelkiismereti szabadságot, a választások elvét és sok egyebet értek,

aminek mindörökre el kell tûnnie az emberek emlékezetébõl, vagy pedig gyökeres változáson kell átmennie közvetlenül az új alkotmány kihirdetése után. Ez lesz az egyetlen alkalom, amikor egyszerre kiadhatjuk összes parancsainkat, késõbb ugyanis már veszélyes lesz minden említésre méltó változtatás a következõ okokból: ha rideg szigorral visszük keresztül a változtatást a szigorúság és megszigorítások szellemében, a további hasonló természetû változásoktól való félelem kétségbeesésbe kergetheti az embereket, ha viszont újabb várható engedmények szellemében visszük keresztül, az emberek azt mondanák, ez beismerése annak, hogy helytelenül cselekedtünk, ami tönkretenné uralmunk csalhatatlanságának presztízsét, vagy pedig azt mondanák, félelembõl vagyunk kénytelenek engedékeny magatartást tanúsítani, amiért nem kapnánk köszönetet, mert feltételeznék, hogy kényszerbõl tettük... Mindkét eshetõség árt az új alkotmány presztízsének.

Arra van szükségünk, hogy a világ népei az új alkotmány kihirdetésének elsõ pillanatától kezdve - amíg a forradalom befejezett ténye még elkábítja õket, amíg még a rémület és bizonytalanság állapotában vannak - egyszer s mindenkorra ismerjék fel: annyira erõsek, annyira legyõzhetetlenek, annyira túlontúl hatalmasak vagyunk, hogy semmi esetre sem leszünk tekintettel rájuk, hogy eszünk ágában sincs a legkisebb figyelmet is szentelni véleményüknek vagy kívánságaiknak, hogy ilyeneknek minden kinyilvánítását készek és képesek vagyunk bármikor és bárhol ellenállhatatlan erõvel elfojtani, hogy egy csapásra magunkhoz ragadtunk mindent, amit akartunk, és semmi esetre sem fogjuk hatalmunkat megosztani velük... Akkor félve és reszketve be fogják csukni szemüket és meg fognak elégedni azzal, hogy megvárják, mi lesz mindennek a vége.
A gójok olyanok, mint egy birkanyáj, és mi vagyunk a farkasok. És tudják önök, mi történik, ha a farkasok betörnek a nyájba? ...Van még egy másik ok is, hogy miért fogják becsukni a szemüket: ugyanis továbbra is azt ígérjük majd nekik, hogy visszakapnak minden szabadságot, amelytõl megfosztottuk õket, mihelyt legyõztük a béke ellenségeit és megfékeztünk minden pártot. Kár szót vesztegetni arra, hogy meddig várnak majd szabadságuk visszatérésére...

Vajon minek találtuk ki ezt az egész politikát és fogadtattuk el ravaszul a gójokkal úgy, hogy semmi esélyük ne legyen annak mélyebb értelmét megvizsgálni? Valóban minek, ha nem azért, hogy kerülõ úton érjük el, ami szétszórt törzsünk számára egyenes úton elérhetetlen? Ez a politika alapozta meg szervezetünket, a titkos szabadkõmûvességet, melyet nem ismernek és melynek célkitûzéseit még csak nem is gyanítják ezek a gój barmok, akiket azért csalogattunk a nyílt szabadkõmûves páholyok seregébe, hogy port hintsünk társaik szemébe.
Isten a szétszórtság ajándékát adta nekünk, az Õ Kiválasztott Népének, s éppen ez, amit mindenki gyengeségünknek tart, bizonyult legfõbb erõnknek, mely most az egész világ feletti uralom küszöbére vezetett bennünket.
Már nem sokat kell építenünk azon az alapon, amelyet leraktunk.

12. JEGYZÕKÖNYV

A "szabadság" fogalmának szabadkõmûves értelmezése. A sajtó jövõje a szabadkõmûves királyságban. A sajtó irányítása. Tudósító ügynökségek. Hogyan értelmezi a szabadkõmûvesség a haladást? Még többet a sajtóról. A szabadkõmûvesség szolidaritása a mai sajtóban. A "közkereslet" felkeltése vidéken. Az új rezsim csalhatatlansága.

A "szabadság", melyet különbözõképpen lehet értelmezni, mi így határozzuk meg:
A szabadság azt jelenti, hogy jogunk van azt tenni, amit a törvény megenged. A szónak ez az értelmezése a kellõ idõben szolgálatunkra lesz, minden szabadság ugyanis a mi kezünkben

lesz, minthogy a törvények csak azt fogják eltörölni vagy kimondani, ami az elõbb vázolt program értelmében kívánatos számunkra. A sajtóval a következõ módon fogunk eljárni:

Milyen szerepet játszik ma a sajtó? Arra szolgál, hogy felkeltse és lángra lobbantsa azokat a szenvedélyeket, amelyek célunk eléréséhez szükségesek, vagy pedig önzõ pártcélokat szolgál. Gyakran sületlen, igazságtalan, hazug, és a közvélemény túlnyomó részének leghalványabb sejtelme sincs arról, milyen célokat szolgál a sajtó valójában. Mi meg fogjuk nyergelni és szorosan meg fogjuk zabolázni, s ugyanezt tesszük majd a nyomdaipar minden más termékével is, mert mi értelme volna megszabadulnunk a sajtó támadásaitól, ha ugyanakkor továbbra is céltáblái maradunk röpiratoknak és könyveknek? A közvélemény nyomtatásban megjelenõ termékei ma súlyos kiadásokat okoznak abból kifolyólag, hogy cenzúrázni kell õket, mi majd nagy hasznot hajtó jövedelmi forrássá tesszük õket a mi államunk számára: külön sajtóadóval fogjuk terhelni a nyomdatermékeket és óvadékpénz letétbe helyezését fogjuk követelni, mielõtt megengedjük bármely sajtóorgánum vagy nyomda létesítését. Ezeknek azután szavatolniuk kell, hogy kormányunkat semmiféle sajtótámadás nem fogja érni. Minden ellenünk irányuló támadási kísérletet - ha ilyesmire egyáltalán sor kerülhet még - irgalmatlanul súlyos pénzbüntetéssel fogunk sújtani. Ezek az intézkedések - sajtóadó és óvadékpénz letétbe helyezése, valamint ezek a letétek által biztosított pénzbüntetések - hatalmas jövedelmet hoznak majd a kormánynak. Igaz, a pártlapok esetleg nem sajnálják majd a pénzt annak érdekében, hogy mégis megjelentessék véleményüket, ezeket azonban el fogjuk hallgattatni ellenünk intézett második támadásuk után. Senki sem nyúlhat majd hozzá büntetlenül kormányunk csalhatatlanságának glóriájához. Bármely közlemény betiltásánál azt fogjuk felhozni ürügyül, hogy az ok nélkül izgatja a közvéleményt. Kérem, vegyék figyelembe, hogy azok között, akik támadásokat intéznek ellenünk, mi általunk létesített sajtószervek is lesznek, ezek azonban csakis olyan pontokat fognak támadni, amelyek módosítását elõre elhatároztuk.

Ellenõrzésünk nélkül egyetlen közlemény sem fog nyilvánosságra kerülni. Ezt különben már most is elérjük, amennyiben az összes híreket egynéhány kevés ügynökség kapja meg, melyeknek irodáiba ezek a hírek a világ minden részébõl befutnak. Ezek a hírszolgálati irodák akkor már teljesen a mieink lesznek és csak azt fogják közzétenni, amit mi diktálunk nekik.
Ha már most annyira uraljuk a gójok gondolatvilágát, hogy szinte valamennyien azokon a színes szemüvegeken át nézik a világ eseményeit, amelyeket az orrukra teszünk - ha már most nincs egyetlen állam sem, ahol bármi is megakadályozna minket abban, hogy tudomást szerezzünk arról, amit a gój ostobaság államtitoknak nevez: milyen lesz akkor a mi helyzetünk, amikor majd elismert legfõbb urai leszünk a világnak az egész világ felett uralkodó királyunk személyében? ...

Térjünk vissza a sajtó jövõjéhez. Mindenki, aki kiadó, könyvtáros, vagy nyomdász akar lenni, köteles lesz megszerezni a foglalkozása gyakorlására megállapított engedély-okiratot, amelyet bármely vétség esetén azonnal meg fogunk vonni tõle. Ilyen intézkedésekkel a gondolatot közvetítõ eszköz a nevelés eszközévé válik majd kormányunk kezében, amely nem fogja többé megengedni, hogy a nemzet zömét a haladás áldásait illetõen tévutakra vezessék és ábrándokba ringassák. Ki nem tudná közülünk, hogy ezek a képzelt áldások egyenes úton elvezetnek azokhoz az ostoba elképzelésekhez, melyek az emberek egymás közötti és a hatóságokkal való kapcsolataiban anarchista viszonyokat teremtenek, minthogy a haladás, vagy inkább a haladás gondolata bevezette mindenfajta emancipáció fogalmát, de elmulasztotta megállapítani annak határait... Minden úgynevezett liberális anarchista, ha nem is tettben, de mindenesetre gondolatban. Mindegyikük a szabadság valamely árnyképét keresgeti és kivétel nélkül féktelenségbe esik, vagyis az ellentmondás anarchiájába csupán az

ellentmondás kedvéért...

Most rátérünk az idõszaki sajtóra. Ezt is, mint minden nyomtatványt, ívenként kiszabott sajtóadóval és óvadékpénzzel fogjuk terhelni, és harminc ívnél kisebb könyvekért kétszer annyit kell majd fizetni. Az ilyen könyveket röpiratoknak fogjuk tekinteni, egyrészt azért, hogy csökkentsük a magazinok számát, melyek a nyomtatott méreg legrosszabb formái, másrészt pedig azért, hogy ezzel az intézkedéssel olyan hosszadalmas mûvekre kényszerítsük az írókat, melyeknek kevés olvasójuk lesz, már csak azért is, mert költségesek lesznek. Ugyanakkor olcsó lesz és mohón fogják olvasni mindazt, amit mi magunk adunk majd ki azért, hogy számunkra kedvezõ irányba befolyásoljuk a szellemi fejlõdést. Az adó korlátok közé fogja szorítani az irodalmi ambíciókat, a kilátásba helyezett büntetések pedig az írókat tõlünk függõvé fogják tenni. És ha mégis akadna valaki, aki ellenünk akar írni, nem fog találni senkit, aki írásmûvét hajlandó kinyomtatni. Mielõtt ugyanis a kiadó vagy nyomda bármely mûvet elfogad nyomtatásban való megjelentetésre, ehhez engedélyt kell majd kérnie a hatóságoktól. Így elõre fogunk tudni minden csalafintaságról, amely ellenünk készül, s ki fogjuk hûlni a méregfogát, amennyiben magunk foglalunk majd állást a szóbanforgó ügyben.

Az irodalom és az újságírás a legfontosabb nevelési tényezõk közé tartozik és kormányunk ezért meg fogja szerezni az újságok túlnyomó részének tulajdonjogát. Ez semlegesíteni fogja a magánkézben lévõ sajtó ártalmas befolyását és lehetõvé teszi majd számunkra, hogy hatalmas befolyást gyakoroljunk a közvéleményre. Tíz-tíz általunk engedélyezett újságra harminc olyan esik majd, melyet mi magunk alapítottunk. Ezt azonban a nyilvánosságnak még csak sejtenie sem szabad. Az általunk kiadott lapok a legellentétesebbek lesznek külsõ megjelenésben, irányzatban és nézetben, így bizalmat keltve bennünk és a mi oldalunkra állítva teljesen gyanútlan ellenfeleinket, akiket, miután ily módon a csapdánkba estek, ártalmatlanná fogunk tenni.

Az elsõ helyen hivatalos jellegû lapok fognak állni. Ezek mindig a mi érdekeinket fogják védeni és befolyásuk ezért viszonylag jelentéktelen lesz.
A második helyen állnak majd a félhivatalos lapok, melyeknek az lesz a szerepük, hogy megnyerjék számunkra a lagymatagokat és közömbösöket.
A harmadik helyre tesszük majd látszólagos ellenvéleményünket, melynek legalább egy lapja olyan hangot fog megütni, mintha legélesebb ellenlábasunk lenne. Igazi, elvi ellenfeleink a sajátjuknak fogják tartani ezt a színlelt ellenzéket és fel fogják fedni elõttünk kártyáikat.

Újságaink képviselni fognak minden lehetséges árnyalatot - lesznek közöttük arisztokrata, köztársaságpárti, forradalmi, sõt még anarchista lapok is -, természetesen csak addig, amíg az alkotmány érvényben van... Visnu hindu istenséghez hasonlóan száz kezük lesz, s ezek mindegyike rajta tartja majd az ujját a közvélemény különbözõ irányzatainak egyikén, a mi kívánságunknak megfelelõen. Mihelyt valamely irányzat érverése gyorsul, ezek a kezek a céljainknak megfelelõ irányba fogják azt terelni, az izgatott beteg ugyanis elveszti minden ítélõképességét és könnyen befolyásolható. Azok a bolondok, akik azt hiszik majd, hogy saját táboruk lapjainak véleményét képviselik, a mi véleményünket fogják szajkózni, vagy bármely véleményt, amely kívánatosnak látszik számunkra. Abban a hiú hiszemben, hogy pártjuk irányvonalát követik, valójában azt a zászlót fogják követni, amelyet kitûzünk eléjük.

Hogy újsághadunkat ebben a szellemben irányíthassuk, különösen nagy gondot kell fordítanunk ennek megszervezésére. "Központi sajtóhivatal" név alatt irodalmi gyûléseket fogunk rendezni, amelyeken ügynökeink feltûnés nélkül ki fogják adni az utasításokat és a nap jelszavát. Újságaink a dolgok megvitatásával és kétségbevonásával - de mindig a felszínen mozogva, a kérdések lényegét nem érintve - látszólag sortüzet adnak majd le a

hivatalos lapokra csak azért, hogy alkalmat szolgáltassanak nekünk részletesebb magyarázatokra, mint amilyenekre az elsõ hivatalos közvéleményekben módunk volt, valahányszor ez - természetesen - elõnyünkre van. Ezek az ellenünk irányuló támadások még egy másik célt is szolgálnak majd, nevezetesen azt, hogy meggyõzzék alattvalóinkat arról, hogy teljes a szólásszabadság, ezzel alkalmat adva ügynökeinknek annak bizonygatására, hogy a velünk szemben álló összes lap üres fecsegõ, mert képtelen rendelkezéseinkkel szemben tárgyilagos ellenvetéseket tenni.

Az ilyen szervezési módszerek, melyeket a nyilvánosság nem vehet észre, de amelyek teljesen biztosak, a legjobban biztosítják annak sikerét, hogy a nyilvánosság figyelmét és bizalmát megnyerjük kormányunk számára. Az ilyen módszerek lehetõvé teszik majd számunkra, hogy - amint ez idõrõl idõre szükségesnek mutatkozik - politikai kérdésekkel kapcsolatban felizgassuk, vagy lecsillapítsuk a közvéleményt, hogy meggyõzzük vagy összezavarjuk azáltal, hogy hol az igazságot, hol a hazugságokat jelentetjük meg a sajtóban, tényeket vagy azok ellentmondásait, aszerint, jól vagy rosszul fogadják-e õket, mindig igen óvatosan kitapogatva a talajt, mielõtt rálépünk. . .
Biztos diadalt fogunk aratni ellenfeleink felett, mert azok nem fognak olyan újságokkal rendelkezni, amelyekben teljes egészében részletesen kifejthetik nézeteiket - a sajtóval való bánásmód elõbb említett módszerei következtében. Még csak meg sem kell majd cáfolnunk õket, legfeljebb egészen felületesen.

Az ilyen próbalövéseket, amelyeket szükség esetén sajtónk harmadik helyen álló lapjaiban adunk le, félhivatalos lapjainkban erélyesen meg fogjuk cáfolni.
Már manapság is vannak ilyen jelenségek - hogy csak a francia sajtót vegyük -, melyek arra vallanak, hogy szabadkõmûves összetartás érvényesül a következõ jelszónak megfelelõen: a sajtó valamennyi szervét összeköti a szakmai titoktartás; mint a régiek jövendõmondói, egyikük sem fogja elárulni hírforrásainak titkát, hacsak határozatot nem hoznak annak közzétételére. Egy újságíró sem meri majd elárulni ezt a titkot, mert senki sem kap engedélyt irodalmi mûködés kifejtésére, ha nincs múltjában valami sebezhetõ pont... Ezeket a sebezhetõ pontokat azonnal leleplezménk. Amíg ezekrõl csak kevesen tudnak, az újságíró tekintélye vonzást gyakorol az ország lakosságának többségére - a tömeg lelkesedéssel követi.
Különösen számítunk a vidék támogatására. Vidéken kell szítanunk azokat a reményeket és impulzusokat, melyek segítségével bármely pillanatban rátörhetünk a fõvárosra, a fõvárosokban pedig ugyanakkor úgy fogjuk beállítani, mintha ezek a megnyilvánulások a vidék népességének önálló reményei és törekvései lennének. Elõidézõjük természetesen mindig egy és ugyanaz lesz: - mi. Szükségünk van arra, hogy addig, amíg el nem érjük hatalmunk teljét, a fõvárosok szorongatva találják magukat a nemzet vidéki közvéleményétõl, vagyis ügynökeink által létrehozott többségétõl. Arra van szükségünk, hogy a fõvárosok a lélektani pillanatban ne tudják megvitatni a befejezett tényeket annál az egyszerû oknál fogva, ha másért nem, hogy azokat a vidék túlnyomó részének közvéleménye már elfogadta.
Az új kormányzatnak abban az átmeneti idõszakában, amely megelõzi teljes szuverenitásunkat, nem szabad megengednünk, hogy a sajtó bármilyen közéleti becstelenséget leleplezzen; az embereknek azt kell hinniük, hogy az új kormányzat annyira megelégedetté tett mindenkit, hogy még a bûncselekmények is megszûntek... A bûncselekményekrõl csak azok áldozatainak és véletlen tanúknak szabad tudniuk - senki másnak.

13. JEGYZÕKÖNYV

A mindennapi kenyér szükséglete. Politikai kérdések. Ipari kérdések. Szórakozás. Vidámparkok. "Egy az igazság." A nagy problémák.

A mindennapi kenyérért való küzdelem arra kényszeríti a gójokat, hogy befogják szájukat és alázatos szolgáink legyenek. Ügynökök, akiket sajtónknál alkalmazunk a gójok köreibõl, utasításainkra mindent meg fognak tárgyalni, aminek közvetlenül, hivatalos formában történõ közlése hátrányos lenne számunkra, közben pedig mi - szép nyugodtan az így támadt vita lármája közepette - meg fogjuk hozni és végre fogjuk hajtani azokat az intézkedéseket, amelyeket akarunk, s azután mint befejezett tényeket a nyilvánosság elé tárjuk. Senki sem merészeli majd az egyszer megtörtént döntés visszavonását követelni, annál kevésbé, mert azt az elõzõ állapothoz képest javulásnak fogjuk beállítani... A sajtó pedig azonnal új kérdésekre fogja irányítani az emberek figyelmét (nem tanítottuk az embereket arra, hogy állandóan valami új után kívánkozzanak?). Ezeknek az új kérdéseknek megtárgyalására rá fogják vetni magukat azok az ostoba fajankók, akik még most sem akarják megérteni, hogy leghalványabb fogalmuk sincs azokról a dolgokról, melyeknek megtárgyalására vállalkoznak. A politika kérdéseit senki más nem fogja fel ésszel, mint azok, akik már korszakokon át irányították a politikát: annak létrehozói.

Mindebbõl láthatjuk, hogy amikor biztosítjuk magunknak a tömeg jóindulatát, ezzel csak gépezetünk mûködését könnyítjük meg, és észrevehetik azt is, hogy amikor a tömeg helyeslését látszunk keresni, ezt nem tettekre vonatkozólag tesszük, hanem szavakra vonatkozólag, amelyeket errõl vagy arról a kérdésrõl mondottunk. A nyilvánosság elõtt folyton hangoztatjuk, hogy minden tettünkben az a remény és meggyõzõdés vezérel, hogy a közjót szolgáljuk. A politika kérdéseinek megvitatásában zavarólag hathatna az emberek beleszólása, ezért figyelmüket más irányba tereljük: elõtérbe helyezzük az ipar kérdéseit, azt állítva, hogy ezeknél is politikai kérdésekkel van dolgunk. Ezen a téren hadd beszéljék ki a tüdejüket! A tömegek csak egy feltétellel egyeznek bele abba, hogy ne fejtsenek ki politikai tevékenységet, hogy kipihenjék magukat attól, amit politikai tevékenységnek tartanak (amely tevékenységre mi tanítottuk õket, hogy eszközül használhassuk õket a gój kormányok elleni harcban) - azzal a feltétellel, hogy új elfoglaltságot találnak. Mi majd elõírunk nekik valamit, ami úgy fest, mintha ugyancsak politika lenne. Hogy pedig a tömegek észre ne vegyék, hányadán vannak, ezenkívül szórakozásokkal, játékokkal, mulatságokkal, szenvedélyekkel, vidámparkokkal is eltereljük majd figyelmüket. A sajtón keresztül hamarosan kezdünk majd mûvészeti pályázatokat és mindenféle sportversenyeket javasolni: az ezek iránti érdeklõdés végképp el fogja vonni az emberek figyelmét az olyan kérdésekrõl, amelyekben kénytelenek lennénk velük szembehelyezkedni. Amint a nép egyre inkább elszokik attól, hogy gondolkozzék és önálló véleményt alkosson, ugyanazt a hangot kezdi majd megütni, mint mi, mert csak mi fogunk neki új irányt mutatni a gondolkozásban - oly személyeken keresztül természetesen, akikrõl nem sejtik, hogy velünk tartanak.
Mihelyt elismerték majd uralmunkat, a liberálisok, az utópisták, az álmodozók végképp eljátszották kisded játékaikat. Addig is azonban még jó szolgálatokat tesznek nekünk. Ezért továbbra is le fogjuk kötni gondolataikat új és látszólag haladó fantasztikus elméletek mindenfajta hiú ötletével: mert addig csavarjuk el teljes sikerrel az ostoba gójok fejeit a haladásról szóló frázisokkal, amíg nincs közöttük egy sem, aki képes felfogni, hogy ez a szó az igazságtól való eltérést takar mindazon esetekben, amikor nem anyagi törekvésrõl van szó, mert igazság csak egy van, és ebben haladásnak nincs helye. Mint minden megtévesztõ gondolat, a haladás is az igazság elhomályosítására szolgál, hogy azt ne ismerje senki, kivéve minket, Isten Kiválasztottait, az igazság õrzõit.

Amikor majd valósággá válik királyságunk, szónokaink meg fogják magyarázni azokat a nagy kérdéseket, amelyek felforgatták az emberiséget, hogy végül is alávessék jótékony uralmunknak. Ki fogja akkor valaha is gyanítani, hogy mindezeket a népeket színpadi figuraként tologattuk egy politikai tervnek megfelelõen, amelyet senki még csak nem is sejtett az évszázadok folyamán?

14. JEGYZÕKÖNYV
A jövõ vallása. A rabszolgaság jövõbeni állapota. Hozzáférhetetlenség a jövõ vallásának ismeretéhez. A jövõ pornográfiája és sajtója.

Amikor felállítjuk királyságunkat, nem lesz kívánatos számunkra, hogy más vallás is legyen, mint a miénk az Egy Istenrõl, akivel sorsunk egybe van kötve annál a helyzetünknél fogva, amelyet mint a Kiválasztott Nép elfoglalunk, és akin keresztül ugyanez a sorsunk egyesül a világ sorsával. Ezért el kell söpörnünk az istenhit minden más formáját. Ha ennek következtében sokan ateistákká is válnak, ahogy ma látjuk õket, ez - átmeneti állapot lévén - nem ellenkezik majd céljainkkal, ellenkezõleg, figyelmeztetõül fog szolgálni azoknak a nemzedékeknek, amelyek hallgatják majd a tanításunkat Mózes vallásáról, amely a maga szilárd és tökéletesen kidolgozott rendszerével hatalmunk alá hajtotta a világ összes népét. Ezzel fogjuk kihangsúlyozni a vallásunkban rejlõ misztikus igazságot, amelyen mint mondani fogjuk - minden nevelõ ereje alapul... Azután minden lehetséges alkalommal cikkeket fogunk közölni, amelyekben összehasonlítjuk a mi jótékony uralmunkat a múltbeli uralmakkal. A nyugalom áldásai - még ha azt a nyugalmat évszázadok megrázkódtatásai erõszakosan hozták is létre - csak még jobban ki fogják domborítani azokat a jótetteket, amelyekre rá fogunk mutatni.

A gój kormányok által elkövetett hibákat a legélénkebb színekkel fogjuk ecsetelni. Ezeket a kormányokat annyira meg fogjuk utáltatni a népekkel, hogy szívesebben veszik majd a nyugalmat a szolgaság állapotában, mint azokat a magasztalt szabadságjogokat, amelyek meggyötörték az emberiséget és kikezdték magának az emberi létnek a forrásait is, amely forrásokat aljas kalandorok csõcseléke használt ki, akik nem tudják, mit cselekszenek... Addigra a kormányformák haszontalan megváltoztatásai, amelyekre rávettük a gójokat, amikor aláaknáztuk államszerkezeteiket, annyira kifárasztották majd a népeket, hogy inkább el fognak szenvedni bármit is mi alattunk, semhogy megkockáztassák, hogy újra el kelljen viselniük mindazokat a megrázkódtatásokat és nyomorúságokat, amelyeken keresztülmentek.

Ugyanakkor nem fogjuk elmulasztani kihangsúlyozni a gój kormányok történelmi hibáit, mely kormányok oly sok évszázadon át gyötörték az emberiséget, semmi megértést nem tanúsítván mindaz iránt, ami az emberiség igazi javát szolgálja; ehelyett szociális áldások fantasztikus terveit kergették és nem vették észre soha, hogy ezek a tervek csak rontottak, de soha nem javítottak az általános viszonyokon, melyek alapjai az emberi életnek...

Elveink és módszereink legnagyobb erõssége abban fog rejleni, hogy ragyogó ellentétként állítjuk majd párhuzamba õket a halott, elpusztult régi társadalmi renddel.

Filozófusaink meg fogják tárgyalni a gójok különbözõ vallásainak minden fogyatékosságát, de soha senki nem fogja megvitatni a mi hitünket annak igazi szemszögébõl nézve, mert azt teljes egészében nem fogja megtudni senki más, mint mi, akik soha nem fogjuk merni elárulni annak titkait.
Haladó szellemûnek és felvilágosultnak ismert országokban szellemtelen, erkölcstelen és visszataszító irodalmat hívtunk életre. Ezt hatalomra jutásunk után egy ideig még támogatni fogjuk, hogy hatásos kontrasztot szolgáltasson azokhoz a beszédekhez, ahhoz a pártprogramhoz, melyeket a mi magasztos köreinkbõl fognak terjeszteni... A mi bölcseink, akik elõkészültek arra, hogy vezetõi legyenek a gójoknak, beszédeket, tervezeteket, emlékiratokat, cikkeket fognak elkészíteni, melyek felhasználásával oly módon befolyásoljuk majd a gójok gondolkodását, hogy az általunk megszabott ismeretekre irányítsuk a figyelmet.

15. JEGYZÕKÖNYV

Egynapos államcsínyek világszerte. Kivégzések. A gój-szabadkõmûvesség jövõbeni sorsa. A hatóság misztikuma. Szabadkõmûves páholyok szaporodása. Szabadkõmûves bölcsek központi kormánytestülete. Az Azev-taktika. Szabadkõmûvesség, mint az összes titkos társaság vezetõje. A nyilvános dicséret jelentõsége. Kollektivizmus. Áldozatok. Szabadkõmûvesek kivégzése. A törvény és hatóság presztízsének hanyatlása. A mi helyzetünk, mint a Kiválasztott Nép. A törvények világossága és rövidsége a jövõ királyságában. A paranccsal szembeni engedelmesség. Hatalommal való visszaélések elleni intézkedések. A büntetések súlyossága. A bírák korhatára. A hatósági közegek és bírák liberalizmusa. Az egész világ pénze. A szabadkõmûvesség abszolutizmusa. A fellebbezéshez való jog. A jövõbeni "uralkodó" hatalmának patriarchális "külsõ megnyilvánulása". Az uralkodó dicsõítése. Az erõs joga, mint az egyetlen jog. Izrael királya. A világ pátriárkája.

Ha majd mindenütt ugyanarra a napra elõkészített államcsínyek segítségével végérvényesen felállítottuk királyságunkat, miután végképp nyilvánvalóvá lett minden fennálló kormányforma értéktelensége (s addig még nem kis idõ fog elmúlni, talán egész évszázad is), feladatunknak fogjuk tekinteni, hogy gondoskodjunk arról, hogy ellenünk ne kerülhessen többé sor összeesküvésekre. E célból irgalmatlanul ki fogunk végeztetni mindenkit, aki fegyvert fog azért, hogy szembehelyezkedjék hatalomra jutásunkkal. Ugyancsak halállal fogjuk büntetni bármilyen új titkos társaságfélének az alapítását és szervezését. A már fennállókat ismerjük, ezek szolgálnak és szolgáltak minket, ezután azonban fel fogjuk oszlatni õket és tagjaikat Európától távol esõ földrészekre fogjuk számûzni. Ugyanígy fogunk eljárni azokkal a nemzsidó szabadkõmûvesekkel is, akik túl sokat tudnak. Azokat közülük, akiket valamilyen okból megkímélünk, a számûzetéstõl való állandó félelemben fogjuk tartani. Törvényt fogunk hozni, amely a titkos társaságok minden volt tagját Európából, uralmunk középpontjából való számûzetéssel fenyeget.

Kormányunk döntései véglegesek, megfellebbezhetetlenek lesznek.
A gój társadalmakban, amelyekben elültettük és szilárdan megalapoztuk az egyenetlenség és ellenkezés szellemét, a rend csak irgalmatlan rendszabályok alkalmazásával állítható helyre, melyek kifejezésre juttatják az államhatalom ellenállhatatlan erejét: nem szabad tekintettel lenni az esetleg elbukó áldozatokra, õk a jövõbeli jólétért szenvednek. Ennek a jólétnek a megvalósítása kötelessége minden kormánynak, amely mûködését nemcsak elõjogokkal, hanem kötelezettségek vállalásával is igazolja. Az uralom szilárdságának legfõbb biztosítéka a hatalom nimbuszának megerõsítése, ilyen nimbusz pedig csak a hatalomnak oly tiszteletet parancsoló hajthatatlanságával teremthetõ meg, amely magán hordja a misztikus okokra - Isten akaratára-visszavezetendõ sérthetetlenség jelképeit. Ilyen volt még nem is olyan régen az orosz autokrácia, amely egyetlen komoly ellenfelünk volt a világon, nem számítva a pápaságot. Gondoljunk Sulla példájára, akinek a haja szálát sem görbítette a vérrel áztatott Olaszország, pedig azt a vért õ ontotta: Sullát a nép istenítette éppen a hatalma miatt, noha darabokra tépte a népet; félelmet nem ismerõ visszatérése Olaszországba sérthetetlenséggel övezte. A nép nem nyúl hozzá ahhoz, aki merészségével és lelkierejével hipnotizálja.

Közben azonban, amíg hatalomra nem jutunk, ellenkezõ módon fogunk eljárni: a világ minden országában szabadkõmûves páholyokat fogunk életre hívni és szaporítani; azokba be fogjuk vonni mindazokat, akik kimagasló szerepet visznek a közéletben vagy esetleg vihetnek, ugyanis ezek a páholyok lesznek legfõbb hírszerzési központjaink és ezeken keresztül fogjuk leginkább érvényesíteni befolyásunkat. Az összes páholyt központi igazgatóság alá fogjuk helyezni, amely a mi bölcseinkbõl fog összetevõdni; errõl kizárólag

mi fogunk tudni, mindenki más elõtt ismeretlen lesz. A páholyoknak meglesznek a maguk képviselõi, akik arra szolgálnak majd, hogy palástolják a szabadkõmûvesség elõbb említett igazgatóságát, és hogy kiadják a jelszavakat és utasításokat. Ezekben a páholyokban fogjuk megkötni azt a csomót, amely összeköti egymással az összes forradalmi és liberális elemet. Ezek valamennyi társadalmi rétegbõl kerülnek majd ki, így tudomásunk lesz a legtitkosabb politikai összeesküvésekrõl is, és azok irányítása már kitervezésük napjától kezdve a mi kezünkben lesz. A páholytagok között lesz a nemzetközi és nemzeti rendõrség úgyszólván minden ügynöke, az õ szolgálatuk ugyanis pótolhatatlan számunkra, amennyiben a rendõrség abban a helyzetben van, hogy nemcsak a maga külön rendszabályait alkalmazhatja az ellenszegülõkkel szemben, hanem a mi tevékenységünket is palástolhatja és ürügyeket szolgáltathat elégedetlenségre, stb. Titkos társaságokba legkészségesebben szellemi foglalkozásúak, karrieristák, többnyire könnyelmû emberek lépnek be, általában olyanok, akiket nem lesz nehéz kezelnünk és felhasználnunk arra, hogy mozgásba hozzák annak a gépnek mechanizmusát, melyet mi eszeltünk ki.

Ha megrázkódtatás éri a világot, ez azt fogja jelenteni, hogy fel kellett kavarnunk, hogy megbontsuk túl nagy összetartását. Ha azonban bárhol a világon összeesküvést szõnének, annak élén senki más nem fog állni, mint legmegbízhatóbb szolgáink egyike. Magától értetõdik, hogy nekünk és senki másnak kell irányítanunk a szabadkõmûves tevékenységet, mert mi tudjuk, merre vezetünk, mi ismerjük minden történés végsõ célját, míg a gójok semmit sem tudnak ezekrõl a dolgokról, még a cselekvés közvetlen hatását sem ismerik; rendszerint beérik azzal, hogy elképzeléseik megvalósításával pillanatnyilag kielégítsék önteltségüket, és észre sem veszik, hogy elgondolásaik soha sem vezethetõk vissza saját kezdeményezésükre, hanem a mi sugalmazásaink eredménye...

A gójok vagy kíváncsiságból lépnek be a páholyokba, vagy abban a reményben, hogy azok segítségével nekik is jut valami a közös koncból, egyesek meg azért, hogy alkalmuk legyen megvalósíthatatlan és megalapozatlan álmodozásaikról nyilvánosság elõtt beszélni; szomjaznak a siker és taps után, melyek osztogatásában rendkívül bõkezûek vagyunk. A sikert azért engedélyezzük nekik, hogy kihasználjuk a siker okozta önteltségüket. Ez ugyanis lassan hajlamossá teszi õket arra, hogy magukévá tegyék sugalmazásainkat, miközben nincsenek is tudatában azoknak és teljességgel meg vannak gyõzõdve arról, hogy gondolataik saját csalhatatlanságukból fakadnak s meg nem eshetik velük, hogy kölcsönvegyék másokéit... Önök el sem tudják képzelni, hogy önteltségükben a legbölcsebb gójok is akaratlan naivitásnak milyen állapotába hozhatók s ugyanakkor milyen könnyû elvenni a bátorságukat a legkisebb kudarccal is, legyen az akár csak a megszokott taps elmaradása, és szolgai megalázkodásra késztetni õket új sikerek kilátásba helyezésével. Amennyire a mieink megvetik a külsõ sikert és csak azt nézik, hogy keresztülvihessék terveiket, annyira készek a gójok bármely tervet is feláldozni, csakhogy sikerük legyen. Ez a lelki sajátosságuk lényegesen megkönnyíti számunkra azt a feladatot, hogy céljainknak megfelelõen irányítsuk õket. Látszatra tigrisek, lelkük azonban birkalélek, és fejük kong az ürességtõl. Ráültettük õket annak a gondolatnak a vesszõparipájára, hogy az egyéniségnek fel kell olvadnia a kollektivizmus jelképes egységében.

Soha nem volt és soha nem is lesz annyi eszük, hogy ez a vesszõparipa nyilvánvalóan ellenkezik a természet legfontosabb törvényeivel, hiszen a természet a világ teremtése óta egymástól különbözõ egyedeket hoz létre, mégpedig pontosan azért, hogy egyéniségeket alkosson.
Ha sikerül a gójokat a bárgyú vakságnak ilyen magaslatára vinnünk, nem bizonyíték ez arra - méghozzá megdöbbentõen világos bizonyíték -, mennyire fejletlen az õ értelmük a miénkhez képest? Fõleg ez az, ami szavatolja sikerünket.

És mennyire elõrelátók voltak a mi bölcseink a régi idõkben, amikor azt mondták, hogyha az ember komoly célt akar elérni, nem szabad visszariadni semmiféle eszköztõl és nem szabad megszámolni azokat, akiket a cél érdekében fel kell áldozni... Mi nem számoltuk a gój barmok ivadékainak áldozatait, persze a mieink közül is sokakat fel kellett áldoznunk, ennek árán azonban már most olyan helyzetet biztosítottunk a mieinknek a földön, amilyenrõl még csak nem is álmodhattak. Az, hogy aránylag kevés áldozatunk volt, megõrizte nemzetünket a megsemmisüléstõl.
A halál minden ember életének elkerülhetetlen vége. Jobb ezt a véget azok számára siettetni, akik akadályozzák mûvünket, mint saját magunk, a mû megalkotói számára. Oly módon végzünk a szabadkõmûvesekkel - ha arra szükség van -, hogy azt a hittestvéreken kívül senki még csak nem is gyaníthatja soha; még halálos ítéletünk áldozatai maguk sem; valamennyien úgy halnak meg, mintha halálukat normális betegség okozná... Ezt tudva, félelmükben még a hittestvérek sem mernek tiltakozni. Ilyen módszerekkel a szabadkõmûvességen belül gyökerestõl kiirtottunk minden ellenkezést rendelkezéseinkkel szemben. Miközben liberalizmust prédikálunk a gójoknak, a saját népünket és ügynökeinket feltétlen engedelmességre szorítjuk.

Befolyásunkra a lehetõ legkisebb mértékre korlátozódott a gójok törvényeinek végrehajtása. A szabadelvû törvénymagyarázatokkal megfosztottuk a törvényt tekintélyétõl. A legfontosabb és elvi jelentõségû ügyekben és kérdésekben a bírák úgy döntenek, ahogy mi elõírjuk nekik, és úgy látják az ügyeket, amilyen megvilágításba mi azokat a gój közigazgatás számára helyezzük. Ezt olyan személyek segítségével érjük el, akik - természetesen - a mi eszközeink, bár látszatra semmi közünk hozzájuk, továbbá újságnyilatkozatok vagy egyéb eszközök segítségével. . . Még szenátorok és magasabb állású közigazgatási tisztviselõk is elfogadják tanácsainkat. A gójok teljességgel baromi eszüknél fogva képtelenek hasznát venni az elemzésnek és megfigyelésnek, még kevésbé képesek hasznosítani a maguk számára annak elõrelátását, hogy egy kérdés bizonyos elintézési módjának mi lehet a célja.

Ez a különbség a gójok gondolkozási képessége és a mi gondolkozási képességünk között láthatóan fémjelzi azt a pozíciót, melyet mint a Kiválasztott Nép elfoglalunk, és magasabbrendû emberi mivoltunkat a gójok állati értelmével szemben. Szemük ugyan nyitva van, de nem látnak semmit maguk elõtt és nem találnak fel semmit (legfeljebb talán anyagi dolgokat). Ebbõl világos, hogy a természet maga jelölt ki minket arra, hogy vezessük és uraljuk a világot. Ha majd elkövetkezik nyílt uralmunk ideje, az az idõ, amikor bemutathatjuk uralmunk áldásait, újjá fogunk alakítani minden törvényhozást. Valamennyi törvényünk rövid, világos, tartós lesz, mindenféle magyarázatok nélkül, úgyhogy mindenki tökéletesen meg fogja tudni érteni õket. A fõ jellemvonás, amely végig fog vonulni rajtuk, az lesz, hogy engedelmességet követelnek parancsainkkal szemben, s ezt az elvet grandiózus tökélyre fogjuk vinni. Akkor aztán meg fog szûnni minden visszaélés, mivel mindenki - egészen a legalsóbb közegig - felelõs lesz a legfõbb kormányhatalom képviselõjének. Az e legfõbb hatóságnak alárendeltek hatalmi visszaéléseit oly irgalmatlan büntetésekkel fogjuk sújtani, hogy nem akad majd senki, akinek kedve lenne túllépni hatáskörét. Szigorúan szemmel fogjuk tartani a közigazgatás tevékenységét, amelytõl az államgépezet sima mûködése függ; ha ugyanis ebben hanyagság üti fel a fejét, ez mindenütt hanyagsághoz vezet; a törvényellenes eljárás vagy hatalommal való visszaélés egyetlen esetét sem fogjuk példás büntetés nélkül hagyni.
Bûntények eltitkolása, közigazgatási tisztviselõk hivatali vétségeinek kölcsönös eltussolása - mindezek a bajok meg fognak szûnni a szigorú büntetés legelsõ példái után.

Hatalmunk nimbusza megköveteli, hogy legfõbb tekintélyének egyéni haszon kedvéért történõ legkisebb csorbítását is megfelelõ, azaz kegyetlen büntetésekkel toroljuk meg. Azok,

akikre lesújt a büntetés - esetleg nagyobb büntetés, mint amilyet megérdemelnek -, katonáknak fognak számítani, akik elesnek a közigazgatás harcmezején az államhatalom, elv és törvény kedvéért, melyek nem engedik meg, hogy az államkocsi gyeplõit tartók közül bárki is letérjen a közélet útjáról a maga privát mellékútjaira. Így például bíráink tudni fogják, hogy megsértik az igazságosság legfõbb elvét, valahányszor hajlamosak arra, hogy ostoba könyörületességet gyakoroljanak; a jogszolgáltatás arra való, hogy botlásokért kiszabott büntetésekkel példásan oktassa az embereket, nem pedig a bíró lelki tulajdonságainak kinyilvánítására... Ilyen tulajdonságok kimutatása helyénvaló lehet a magánéletben, de nem a közélet terén, mely nevelési alapja az emberi életnek. Bíráink 55 éves korukon túl nem fognak szolgálatot teljesíteni, elõször azért, mert öreg emberek makacsabbul ragaszkodnak elõítéletekhez és nehezebben tudják alávetni magukat új irányvonalaknak, másodszor pedig azért, mert ily módon biztosíthatjuk a bírói testület tagjainak rugalmas kicserélését, aminek következtében annál jobban meg fognak hajolni akaratunk elõtt: annak, aki meg akarja tartani állását, vakon kell majd engedelmeskednie, hogy kiérdemelje azt.

Általában csakis olyanokat fogunk kiválasztani bírónak, akik pontosan tudják, hogy feladatuk abban áll, hogy büntessenek és alkalmazzák a törvényeket, nem pedig abban, hogy az állam nevelési tervének rovására a liberalizmus megnyilvánulásairól álmodjanak, amint sok gój manapság ezt képzeli feladatának. A személyek kicserélésének ez a módszere arra is szolgál majd, hogy szétrobbantsa a kollektív szolidaritást, és mindenkit hozzá fog kötni a kormány érdekeihez, mert sorsuk a kormánytól fog függeni. A fiatal bírónemzedéket arra a nézetre fogjuk nevelni, hogy megengedhetetlen bármiféle visszaélés, amely megzavarhatná az alattvalók között létesített rendet.

Manapság a gójok bírái kíméletesek mindenféle bûntény elbírálásánál, minthogy nincs helyes elképzelésük hivatásukról, mert a jelenlegi uralkodók a bírák kinevezésénél elmulasztják beléjük vésni a kötelezettségérzetet és nem teszik tudatossá bennük azt a feladatot, melyet el kell látniuk.
Ahogy a vadállat útjukra küldi kölykeit, hogy zsákmány után járjanak, a gójok jól jövedelmezõ állásokat juttatnak alattvalóiknak anélkül, hogy felvilágosítanák õket, milyen célra is létesítették azokat. Ezért döntik romlásba kormányaikat saját erõik, saját tisztviselõik tevékenységével.
Hadd vonjunk le kormányunk számára még egy tanulságot azokból az eredményekbõl, amelyekre az ilyen cselekvés vezet. Ki fogjuk irtani a liberalizmust kormányunknak mindazokból a fontos stratégiai állásából, amelyekkel az államrendszerünk számára szükséges alárendelt tisztviselõk kiképzése összefügg. Ilyen állásokat kizárólag olyanoknak fogunk juttatni, akiket kitanítottunk a közigazgatási szolgálatra. Arra a lehetséges ellenvetésre, hogy az öreg tisztviselõk nyugdíjaztatása sokba fog kerülni az államkincstárnak, elsõsorban az a válaszom, hogy majd juttatunk nekik valamilyen privát munkát ahelyett, amelyet elveszítenek, másodsorban pedig meg kell jegyeznem, hogy a világ minden pénze a mi kezünkben fog összpontosulni, tehát nem a mi kormányunk az, amelynek tartania kell a költségektõl.

Abszolutizmusunk minden tekintetben vaskövetkezetes lesz, s ezért minden egyes rendeletünkben tiszteletben fogják tartani és feltétlenül végre fogják hajtani legfelsõbb akaratunkat; ez figyelmen kívül fog hagyni minden zúgolódást, mindenfajta elégedetlenséget, és ezek bármilyen megnyilvánulását példás büntetésekkel el fogja fojtani. El fogjuk törölni a fellebbezési jogot. Ezzel kizárólag mi fogunk rendelkezni - vagyis azok, akik uralkodnak -, mert nem szabad megengednünk, hogy a nép arra a gondolatra jusson, hogy általunk kinevezett bírák helytelen döntést is hozhatnak. Ha pedig mégis elõfordul ilyesmi, mi magunk fogjuk hatálytalanítani a döntést, egyúttal pedig olyan példás büntetést fogunk mérni

a bíróra, amiért nem értette meg kötelességét és kinevezésének célját, hogy ez elejét fogja venni az ilyen esetek megismétlõdésének... Ismétlem, mindig tudatában kell lennünk annak, hogy ismernünk kell tisztviselõink minden lépését; szorosan szemmel kell tartanunk õket, hogy a nép meg legyen elégedve velünk, ugyanis joga van jó kormánytól jó tisztviselõket elvárni.

Uralkodónk részérõl kormányunk patriarkális atyai gyámságnak fog látszani. Saját nemzetünk és alattvalóink atyát fognak látni benne, aki törõdik minden szükségletükkel, minden lépésükkel, az alattvalók egymás közötti kapcsolataival éppúgy, mint az uralkodóhoz való kapcsolataival. Annyira el fogja tölteni õket az a gondolat, hogy semmiképp sem nélkülözhetik gondoskodását és irányítását, ha békében és nyugalomban akarnak élni, hogy istenítéssel határos hódolattal el fogják ismerni uralkodónk önkényuralmát, különösen ha arra a meggyõzõdésre jutnak, hogy tisztviselõink nem saját kényük-kedvük szerint járnak el, hanem vakon végrehajtják az õ parancsait. Örülni fognak, hogy mindent elrendeztünk életükben, ahogy bölcs szülõk teszik, akik kötelességtudatra és engedelmességre akarják nevelni gyermekeiket. Politikánk titkai tekintetében ugyanis a világ népei mindig csak kiskorú gyerekek voltak, akárcsak kormányaik. Amint látják, jogra és kötelességre alapítom kényuralmunkat; a kötelességteljesítés kikényszerítésének joga egyenesen kötelezettsége az olyan kormánynak, amely alattvalóinak atyja. Megadatott neki az erõsebb joga, hogy azt arra használja fel, hogy az emberiséget a természet által meghatározott rend, azaz az alárendeltség felé vezesse. A világon minden valamilyen alárendeltségi állapotban van, ha nem az embereknek van alárendelve, akkor körülményeknek vagy saját belsõ mivoltának, minden esetben annak, ami erõsebb. És így a jó érdekében mi leszünk ez az erõsebb valami.

Habozás nélkül fel kell áldoznunk egyéneket, akik rést ütnek a fennálló rendben, a rossz példás megbüntetésében ugyanis nagy nevelési feladat rejlik.
Amikor Izrael királya a fejére teszi az Európa által felkínált koronát, a világ pátriárkája lesz. Azoknak a száma azonban, akiket szükségszerûen fel kell majd áldoznia, sohasem fogja elérni azoknak az áldozatoknak a számát, akiket a századok folyamán a gój kormányok nagyzási mániája, egymás közötti vetélkedése követelt. A mi királyunk állandó érintkezésben lesz az emberekkel, a szónoki emelvényrõl beszédeket fog intézni hozzájuk, amelyeknek híre még ugyanabban az órában el fog terjedni az egész világon.

16. JEGYZÕKÖNYV

Az egyetemek elerõtlenítése. A klasszicizmus helyettesítése. Oktatás és hivatás. Az uralkodó" tekintélyének hirdetése az iskolákban. A tanszabadság eltörlése. Új elméletek. Önálló gondolkozás. Szemléltetõ leckék tanítása.

Hogy hatálytalanítsuk a kollektív erõket a miénk kivételével, el fogjuk erõtleníteni a kollektivizmus elsõ fokozatát - az egyetemeket azáltal, hogy új irányvonalakat szabunk meg számukra. Pontosan kidolgozott titkos munkatervekkel fogjuk elõkészíteni feladatukra az egyetemek tisztviselõit és tanárait, melyektõl egy jottányit sem térhetnek majd el büntetlenül. Különös elõvigyázatossággal fogjuk kinevezni õket és állásuk olyan természetû lesz, hogy teljesen a mi kormányunktól függjenek.
Ki fogjuk zárni a tantervbõl az államjogot és minden egyebet, ami a politikával függ össze. Ezekbõl a tárgyakból csupán néhány tucatnyi személy fog oktatásban részesülni, akiket kiváló képességeikre való tekintettel a beavatottak közül fogunk kiválasztani. Az egyetemeknek nem szabad majd többé pulyákat világgá ereszteniük elõadótermeikbõl, akik úgy kotyvasztanak államcsínyterveket, mint valami komédiát vagy tragédiát, eltemetkezve a politikai kérdésekben, melyekhez már apáik sem értettek.

Ha az emberek tág körének helytelenül irányított politikai ismeretei vannak, ez utópista álmodozókat és rossz alattvalókat eredményez, ahogy önök maguk is láthatják a gójok példáján, akiket mind ilyen irányban neveltek. Fel kell vennünk oktatásunkba mindazokat az alapelveket, amelyek oly ragyogóan tönkretették államrendjüket. Mihelyt azonban hatalomra kerültünk, mindenféle zavaró tantárgyat el fogunk távolítani a tantervbõl és az ifjúságot az államhatalom engedelmes gyermekeivé fogjuk tenni, akik mint a béke és nyugalom támaszát és reményét, szeretik azt, aki uralkodik. A klasszicizmust-mint általában a régi történelem tanulmányozásának minden formáját, ahol is több a rossz, mint a jó példa - a jövõ programjának tanulmányozásával fogjuk helyettesíteni. Ki fogjuk radírozni az emberek emlékezetébõl az elmúlt századok mindama tényeit, melyek nem kívánatosak számunkra, és csak azokat fogjuk meghagyni, amelyek a gój kormányok hibáit mutatják be. Tanterveink elõterében ilyen és hasonló nevelõ hatású kérdések tanulmányozása fog állni: a gyakorlati élettel kapcsolatos ügyek; a társadalmi rendbõl adódó kötelességek; a népek egymás közötti kapcsolatai; a rossz és önzõ példák kerülése, melyek ragályként terjesztik a rosszat. Ezt a programot külön terv szerint fogjuk összeállítani a különbözõ hivatás- és szakmabeliek számára, semmiképp sem fogjuk egy kaptafára húzni az oktatást. A kérdés ilyen kezelése különösen fontos.
Minden társadalmi rétegnek szigorúan körülhatárolt oktatást kell kapnia az életben való rendeltetésének és munkájának megfelelõen. A rendkívüli tehetséggel megáldottak mindig értették és ezentúl is fognak érteni ahhoz, hogy magasabb társadalmi rétegbe küzdjék fel magukat, de a legnagyobb õrültség ilyen ritka, alkalomszerû tehetségek kedvéért tehetségtelen embereket is nem nekik való pozícióba engedni, ahol ilyen módon csak meg fosztják állásaiktól azokat, akiknek születésüknél vagy foglalkozásuknál fogva ott van a helyük. Önök maguk is tudják, hogy mire vezetett ez a gójoknál, akik megengedték ezt a kiáltó abszurditást.

Ahhoz, hogy az alattvalók mélyen a szívükbe és gondolataikba zárják azt, aki uralkodik, szükség van arra, hogy uralkodásának ideje alatt az iskolákban és a vásártereken az egész nemzetet kioktassák jelentõségérõl, tetteirõl és valamennyi jótékony kezdeményezésérõl.

Meg fogunk szüntetni minden tanszabadságot. Minden korú tanulóknak joguk lesz szüleikkel együtt összegyûlni a nevelõintézetekben, mint valamely klubban. Ezeken a leginkább ünnepnapokon tartandó gyûléseken a tanítók látszólag szabad elõadásokat fognak tartani az emberi kapcsolatok kérdéseirõl, a jó példákból levonandó szabályokról, az ösztönszerû viszonyokból adódó korlátozásokról, végül pedig a világnak még ki nem nyilatkoztatott, új elméletek filozófiájáról. Ezeket az elméleteket vallási dogma szintjére fogjuk emelni mintegy átmenetképpen saját hitünk felé. Hogy teljessé tegyem jelen- és jövõbeli cselekvési tervünkrõl szóló fejtegetéseimet, ismertetni fogom önök elõtt ezeknek az elméleteknek alapelveit. Sok évszázadnyi tapasztalatból tudjuk, hogy az emberek eszmék szerint élnek és azoktól vezéreltetik magukat, s hogy ezeket az eszméket leginkább nevelés útján teszik magukévá, mely egyformán eredményesen, bár természetesen különbözõ módszerekkel, mindenféle korban lévõ emberre alkalmazható, ezért el fogjuk fojtani és saját használatunkra lefoglalni az önálló gondolkozás utolsó szikráját is, miután eddig már amúgy is saját szempontunkból hasznos tárgyakra és eszmékre irányítottuk az emberek gondolkozását. A gondolkodási készség megfékezésének rendszere már érvényesül az úgynevezett szemléltetõ leckékkel történõ tanításban. Ennek az a célja, hogy tunya, engedelmes barmokat csináljon a gójokból, akik csak akkor alkothatnak maguknak fogalmat valamirõl, ha azt ábra formájában bemutatják nekik... Franciaországban egyik legjobb ügynökünk, Bourgeois, már nyilvánosságra is hozott szemléltetõ leckékre alapozott új tantervet.

17. JEGYZÕKÖNYV

Ügyképviselet. A gój papság befolyása. A lelkiismeret szabadsága. A pápai udvar. A zsidók királya, mint az egyház pátriárkája. Hogyan kell harcolni a meglévõ egyház ellen? A kortárs sajtó feladata. A rendõrség szervezete. Önkéntes rendõrök. Kémkedés a kahal mintájára. A hatalommal való visszaélés.

Az ügyvédi foglalkozás hideg, kegyetlen, konok embereket produkál, akiknek nincsenek elveik s akik mindenütt személytelen, merõn legális álláspontot foglalnak el. Régi szokásuknak megfelelõen minden ügynél azt nézik, mit ér a védelem szempontjából, és nem azt, mennyiben szolgálja a közjót. Rendszerint semmiféle ügyben nem utasítják vissza a védelem elvállalását, mindenáron felmentõ ítéletet igyekeznek elérni, evégett felhasználva a jogtudomány legjelentéktelenebb szõrszálhasogatásait is, s ezáltal demoralizálják az igazságszolgáltatást.

Ezért szûk határok közé fogjuk szorítani ezt a foglalkozást, a végrehajtó közszolgálat területére korlátozva az ügyvédi tevékenységet. Mint a bíráknak, az ügyvédeknek sem lesz joguk személyesen érintkezni a peres felekkel; csupán a bíróság részérõl fognak nekik ügyeket kiutalni, ezeket pedig jelentések és ügyiratok alapján fogják tanulmányozni. Ügyfeleik védelmét azok bírósági kihallgatása után fogják ellátni a felmerült tényeknek megfelelõen. Honoráriumot kapnak majd tekintet nélkül arra, milyen eredménnyel látják el a védelmet. Ilyenképpen törvénykezési ügyek egyszerû elõadói lesznek az igazság szolgálatában és ellensúlyként az ügyésszel szemben, aki a felperes álláspontjának elõadója lesz. Ez le fogja rövidíteni a bírósági tárgyalásokat. Ily módon tisztességes, elfogulatlan védelmet fogunk megteremteni, amelyet nem személyi érdek, hanem meggyõzõdés vezérel. Ez mellesleg véget fog vetni annak a jelenleg dívó korrupt gyakorlatnak is, hogy az ügyvédek egymás közti megegyezés alapján csak azt a peres felet engedik nyerni, aki többet fizet. . .

Régtõl fogva azon vagyunk, hogy lerontsuk a gój papság tekintélyét s így meghiúsítsuk földi küldetését, amely ezekben a napokban még nagy akadályt jelenthet számunkra. A nemzsidó papságnak a világ népeire gyakorolt befolyása napról-napra csökken. Mindenütt kihirdették a lelkiismeret szabadságát, úgyhogy most már csak évek választanak el bennünket a keresztény vallás teljes összeomlásának pillanatától. Ami a többi vallást illeti, azokkal még könnyebb dolgunk lesz, de korai volna errõl most beszélni. A papi uralmat és a papokat olyan szûk korlátok közé fogjuk szorítani, hogy befolyásuk olyan arányban csökkenjen, ahogy azelõtt növekedett. Ha majd elérkezik a pápai udvar végleges elpusztításának ideje, egy láthatatlan kéz ujja a Vatikán felé fogja irányítani a nemzeteket. Ha azonban a nemzetek rávetik magukat, mi majd a pápa védelmezõinek képében lépünk fel, mintha elejét akarnánk venni a vérontásnak. Ezzel az ürüggyel be fogunk nyomulni a pápai udvar legbelsejébe és nem fogjuk elhagyni mindaddig, amíg teljesen meg nem törtük a pápaság hatalmát.

A zsidók királya lesz a világ igazi pápája, egy nemzetközi egyház pátriárkája.
Abban a közbeesõ idõben azonban, amikor a fiatalságot még a hagyományos vallásokban neveljük, mielõtt majd saját hitünkre tanítjuk, nem fogunk nyíltan hozzányúlni az egyházakhoz, hanem azzal fogunk harcolni ellenük, hogy bíráljuk õket azzal a céllal, hogy hitszakadást idézzünk elõ...
Mostani sajtónk általában továbbra is ki fogja pellengérezni a gójok államvezetését, vallásait, tehetetlenségét, mindig erõsen rosszindulatú szavakat használva, hogy minden módon csökkentse tekintélyüket úgy, ahogy ehhez csak a mi tehetséges törzsünk lángelméjéért...

Királyságunk Visnu istenség apológiája lesz, aki annak megszemélyesítése - száz kezünkben tartjuk majd a társadalmi élet gépezetének rugóit, mindegyikben egyet. Tudomásunk lesz mindenrõl hivatalos rendõrség segítsége nélkül is; ez különben azzal a hatáskörrel, amellyel a gójok használatára felruháztuk, csak akadályozza a kormányokat tisztánlátásukban. Tervünk értelmében az államnak teendõ önkéntes szolgálat elvébõl kifolyólag kötelességének fogja érezni alattvalóinknak egyharmada, hogy megfigyelés alatt tartsa a többieket. Akkor majd nem lesz szégyen kémnek és besúgónak lenni, hanem érdem. Az alaptalan feljelentéseket mindamellett kegyetlenül meg fogjuk büntetni, hogy ne harapózzanak el a visszaélések ezzel a joggal.

Ügynökeinket egyaránt fogjuk kiválasztani a magasabb és az alsóbb társadalmi rétegekbõl, a tisztviselõk közül, akik szórakozással töltötték idejüket, a szerkesztõk, nyomdatulajdonosok, és kiadók, könyvkereskedõk, alkalmazottak és kereskedõk, munkások, kocsisok, lakájok, stb. közül. Mivel az ezekbõl összetevõdõ testületnek nem lesznek jogai és az nem lesz felhatalmazva arra, hogy saját felelõsségére járjon el, tehát minden hatalom nélküli rendõrség lesz, csak tanúsítani és jelenteni fog: jelentéseinek és letartóztatásainak helybenhagyása a rendõrségi ügyek ellenõrzésével megbízott felelõs személyek csoportjától fog függni, míg a tényleges letartóztatásokat a csendõrség és a városi rendõrség hajtja majd végre. Azokat, akik nem tesznek feljelentést arról, amit politikai ügyekkel kapcsolatban láttak vagy hallottak, szintén vád alá fogjuk helyezni és eltitkolás címén felelõsségre vonni, ha beigazolódik bûnösségük ebben a bûncselekményben.

Ahogy manapság testvéreink kötelesek saját kockázatukra feljelenteni a kahalnak a hitehagyókat, még ha azok saját családtagjaik is, vagy olyanokat, akikrõl megfigyelték, hogy elkövettek valamit, ami ellenkezik a kahallal, ugyanúgy az egész világra kiterjedõ királyságunkban is valamennyi alattvalónknak eleget kell majd tennie annak a kötelességének, hogy ilyen irányban szolgálja az államot. Ez a feljelentõ szervezet ki fog irtani minden hatalmi visszaélést, erõszakoskodást, megvesztegetést, egyszóval mindazt, amit tanácsadóink útján, az ember emberfeletti jogairól szóló elméleteink segítségével beleplántáltunk a gójok szokásaiba. Másképp hogyan is szaporíthattuk volna el annyira ezeket a bajokat, amelyek zûrzavart okoztak közigazgatásuk kellõs közepén? Az ezt elõidézõ módszerek között a legfontosabbak közé tartozik, hogy a megfelelõ közegeket olyan helyre állítjuk, ahol alkalmuk van bomlasztó tevékenységük során kifejteni és érvényesíteni rossz hajlamaikat, mint amilyenek: makacs önhittség, a hatalom felelõtlen gyakorlása, elsõsorban és mindenek felett pedig a megvesztegethetõség.

18. JEGYZÕKÖNYV

Titkos védelmi rendszabályok. Összeesküvések belülrõl történõ megfigyelése. Nyílt titkos védelem - a hatalom pusztulása. A zsidók királyának titkos védelme. A hatalom misztikus tekintélye. Letartóztatás az elsõ gyanú esetén.

Ha szükségessé válik számunkra, hogy megszigorítsuk a titkos védelmi rendszabályokat (a legvégzetesebb méreg az államhatalom tekintélye számára), színleges zûrzavarokat fogunk elõidézni vagy gondoskodni fogunk arról, hogy sor kerüljön az elégedetlenségnek valamilyen megnyilvánulására, melynek jó szónokok fognak kifejezést adni. E szónokok köré fognak gyûlni mindazok, akik rokonszenveznek kijelentéseikkel. Ezt ürügyül fogjuk felhasználni házkutatásokra és felügyelet gyakorlására a gój rendõrség kötelékeiben elhelyezett ügynökeink segítségével...
Mivel a legtöbb összeesküvõ kalandvágyból és a dicsekvés kedvéért cselekszik, nem fogunk hozzájuk nyúlni, amíg nem ragadtatják magukat valamilyen szembeszökõ tettre; addig

csupán megfigyelõket fogunk elhelyezni közöttük. . . Nem szabad elfelejteni, hogy az államhatalom rovására megy, ha gyakran fedez fel saját maga ellen irányuló összeesküvéseket: ez ugyanis arra enged következtetni, hogy a kormány tudatában van saját gyengeségének, vagy - ami még rosszabb - igazságtalanságának. Önök tudják, hogy a gój királyok tekintélyét azzal romboltuk le, hogy gyakran hajtattunk végre ellenük merényleteket ügynökeinkkel, nyájunk vak birkáival, akik néhány szabadelvû szólammal könnyen rábírhatók bûntettek elkövetésére, hacsak politikai színezetet adunk ezeknek a bûntetteknek. Kényszerítettük az uralkodókat, hogy beismerjék gyengeségüket azzal, hogy nyílt védelmi rendszabályokat jelentenek be, és így semmivé fogjuk tenni az államhatalomhoz fûzött várakozásokat. A mi uralkodóinkat csak egészen jelentéktelen õrség fogja titokban õrizni, mert még a gondolatát sem fogjuk megengedni annak, hogy olyan zendülés támadhatna ellene, amellyel nem birkózhatna meg és amely elõl kénytelen lenne elrejtõzni.

Ha megengednénk ezt a gondolatot, ahogy a gójok tették és teszik, akkor e ténybõl kifolyólag halálos ítéletet írnánk alá, ha nem is az uralkodónkét, de mindenesetre a dinasztiájáét, mégpedig nem távoli idõpontra.
Szigorúan meg fogjuk õrizni azt a látszatot, hogy uralkodónk kizárólag a nemzet javára használja hatalmát és semmiképpen sem dinasztikus célokra. Ezt a becsületes magatartást látva, az alattvalók tiszteletben fogják tartani és védelmezni fogják annak elismerésével, hogy vele áll vagy bukik az állam minden polgárának jóléte, mert tõle függ minden rend a nép mindennapi életében... A királynak nyílt hatalmi eszközökkel történõ megvédése gyengeségre utal hatalmának megszervezésében.

Ha uralkodónk a nép között mutatkozik, mindig látszólag kíváncsi férfiak és nõk tömege fogja körülvenni, akik mintegy véletlenül az elsõ sorokat foglalják el körülötte és - mintha a rend kedvéért történne - vissza fogják tartani a többieket. Ez a többiekre is példaként fog hatni, hogy ne tülekedjenek. Ha kérvényezõ jelenik meg a tömegben, az elsõ sorokban állóknak át kell venniük a kérvényt és azt a kérvényezõ szeme láttára át kell adniuk az uralkodónak, hogy mindenki láthassa, hogy az eljut rendeltetési helyére és következésképpen a király maga bírálja el. A hatalom nimbuszának fenntartása megköveteli, hogy a nép meggyõzõdésbõl így beszélhessen: "Bezzeg csak tudna róla a király!", vagy "Majd megtudja a király!"

Nyílt védelmi rendszabályok bevezetésével elvész a hatalom misztikus tekintélye: márpedig, ha helyt adunk bizonyos merészség érvényesülésének - mindenki azt hiszi, hogy nagy fokban rendelkezik ezzel a tulajdonsággal -, a forradalmárok tudatára ébrednek erejüknek és ha kedvezõ az alkalom, lesik a pillanatot, hogy merényletet kövessenek el az uralmon lévõk ellen. . . A gójoknak ugyan mást prédikáltunk, de éppen ez tette lehetõvé számunkra, hogy megfigyeljük azokat a következményeket, amelyekkel náluk a nyílt biztonsági rendszabályok jártak... A mi uralmunk alatt a bûnözõket már az elsõ többé-kevésbé jól megalapozott gyanú esetén fogják letartóztatni; nem engedhetjük meg; hogy esetleges tévedéstõl való félelembõl szökésre legyen alkalmuk olyan személyeknek, akik valamilyen politikai vétség vagy bûntett elkövetésének gyanújában állnak; az ilyen ügyekben ugyanis a szó szoros értelmében irgalmatlanok leszünk. Ha közönséges bûnügyekben éppenséggel megengedhetõ is a tett indító okainak figyelembevétele, nincs semmi mentség olyanok számára, akik beleártják magukat olyan dolgokba, melyekhez a kormányon kívül nem érthet senki. És még a kormányok sem értenek mindig az igazi politikához.

19. JEGYZÕKÖNYV

Kérelmek és tervezetek benyújtásának joga. Zendülés. Politikai bûnök vád alá

helyezése. A politikai bûnök hirdetése.

Politikai téren ugyan nem fogunk megengedni semmiféle önálló kontárkodást, de bátorítani fogjuk mindenféle jelentések és elõterjesztések benyújtását, amelyek azt javasolják, hogy a kormány vizsgáljon meg tervezeteket, amelyek a nép helyzetének megjavítását célozzák; ez fel fogja tárni elõttünk alattvalóink bajait és kíváncsiságait, amelyeknek vagy eleget fogunk tenni, vagy bölcs megcáfolásunkkal be fogjuk bizonyítani a rövidlátását annak, aki helytelenül ítél.

A zendülésre való uszítás semmi egyéb, mint amikor az öleb megugatja az elefántot. Olyan kormány szemszögébõl nézve, amely jól meg van szervezve - nem ami a rendõrséget, hanem ami a közvéleményt illeti -, az öleb csak azért ugat az elefántra, mert nem ismeri annak erejét és jelentõségét. Elegendõ szemléltetõ példával megmutatni kettõjük viszonylagos jelentõségét, s az ölebek máris abba fogják hagyni az ugatást és farkukat fogják csóválni, mihelyt meglátnak egy elefántot.
Hogy a politikai bûncselekmények elkövetõit ne tiszteljék többé hõsökként, tolvajokkal, gyilkosokkal és mindenféle más visszataszító és piszkos bûntettek elkövetõivel együtt fogjuk õket a vádlottak padjára ültetni. A közvélemény akkor kapcsolatba fogja hozni a bûncselekményeknek ezt a csoportját azzal a megvetéssel, amellyel a közönséges bûncselekményeket ítéli el, s ezt éppúgy meg fogja bélyegezni.

Minden tõlünk telhetõt megtettünk - és remélem sikerrel - annak érdekében, hogy visszatartsuk a gójokat attól, hogy ilyen eszközökkel küzdjenek a zendülõk ellen. Ez volt az oka annak, hogy a sajtóban és beszédekben, valamint ügyesen összeállított iskolai történelemkönyvekben dicsõítettük azt a mártíromságot, melyet a forradalmárok állítólag magukra vállaltak a közjó gondolatáért. A kérdés ilyen beállításával megsokszoroztuk a szabadelvûek számát és gójok ezreit hoztuk birkanyájunk soraiba.

2O. JEGYZÕKÖNYV

Pénzügyi program. Progresszív adózás. Progresszív illeték. Államkincstár, értékpapírok és valutastagnálás. Az elszámolás módszere. Az ünnepélyes kinyilvánítás eltörlése. A tõke stagnálása. Valutaügy. Aranyszabvány. A munkaerõ költségének szabványa. Költségvetés. Állami kölcsönök. Egy százalékos kamat széria. Ipari részvények. A gójok uralkodói: udvaroncok és kivételezés, szabadkõmûves ügynökök.

Ma a pénzügyi programmal fogunk foglalkozni, melyet beszámolóm végére hagytam, mert ez terveink legnehezebb és döntõ része, mintegy megkoronázása azoknak. Mielõtt rátérek a részletekre, emlékezetükbe idézem, hogy már céloztam erre a kérdésre, mikor azt mondtam, hogy minden, amit teszünk, lényegileg a pénzen fordul meg.
Ha majd uralomra kerülünk, autokrata kormányunk önfenntartási okokból el fogja kerülni, hogy a néptömegeket érzékenyen megterhelje adókkal, arra való tekintettel, hogy a nép atyjának és oltalmazójának szerepét játssza. Mivel azonban az államszervezet fenntartása sokba kerül, mégiscsak elõ kell teremteni az ehhez szükséges pénzeket. Kormányunk ezért különleges óvatossággal fogja kidolgozni az igazságos adózási módszert.

Kormányunk abból a feltevésbõl fog kiindulni, hogy az államban minden a királyé (ami könnyen megvalósítható). Törvényben biztosított joga lesz bármilyen pénzösszeget bevonni, hogy szabályozza a pénzforgalmat az államban. Ebbõl következik, hogy a szükséges adópénzek legjobban progresszív vagyonadóval teremthetõk elõ. Ennek megfelelõen a vagyon bizonyos százalékarányát fogják adóként fizetni, ami senkit sem fog szorongatott

helyzetbe hozni vagy tönkretenni. A gazdagoknak tudatában kell lenniük annak, hogy kötelességük feleslegük egy részét az állam rendelkezésére bocsátani, mivel az állam szavatolja vagyonuk többi részének biztonságos birtoklását és a tisztességes nyereséghez való jogot; hangsúlyozom, tisztességes nyereségrõl beszélek, a vagyon feletti ellenõrzés ugyanis véget fog vetni a törvényesség látszatával folyó rablásnak. Ennek a szociális reformnak felülrõl kell jönnie, mert az idõ megérett rá - az a rend és nyugalom elengedhetetlen záloga. A szegényekre kivetett adó magában rejti a forradalom csíráját és kárára van az államnak, amely így semmiségek után fut és közben lemarad a kövér falatokról. Ettõl teljesen eltekintve is a tõkések megadóztatása csökkenti a magánkezekben lévõ vagyon növekedését, amelyekben ma azért összpontosítjuk a vagyont, hogy azzal ellensúlyozzuk a gój kormányok erejét - államvagyonukat. A tõkével százalékos arányban növekedõ adó sokkal nagyobb jövedelmet fog hozni, mint a jelenlegi fej- vagy vagyonadó, amely most csak azért hasznos számunkra, mert zavart és elégedetlenséget okoz a gójok között.
Az az erõ, amelyre a mi királyunk támaszkodni fog, a béke egyensúlyában és szavatolásában rejlik, s ennek érdekében a tõkéseknek le kell adniuk jövedelmük egy részét az államgépezet zavartalan mûködésének biztosítására. Az állami szükségleteket azoknak kell fedezniük, akik nem érzik a terhet s akiknek van elég, amibõl el lehet venni. Az ilyen intézkedések arra vezetnek majd, hogy vége szakad a szegény ember gyûlöletének a gazdaggal szemben; azt az állam szükséges pénzügyi támaszának, a béke és jólét fenntartójának fogja tekinteni, mert látni fogja, hogy az ezek megvalósításához szükséges pénzt a gazdagok fizetik.
Nehogy a mûvelt osztályok adófizetõi túlságosan aggódjanak az új adók miatt, teljes számadást fognak kapni adópénzeik rendeltetésérõl, kivéve azokat az összegeket, amelyek az uralkodó és a közigazgatás szükségleteinek fedezésére szolgálnak.

Az uralkodónak nem lesz külön magánvagyona, hiszen az államban minden az õ családi öröksége; ha nem így lenne, az egyik ellentmondana a másiknak: az a tény, hogy magántulajdonnal rendelkezik, kizárná a köztulajdonhoz való jogát.

Az uralkodó rokonainak - kivéve örököseit, akiket az állam fog eltartani - állami tisztségeket kell viselniük vagy dolgozniuk kell ahhoz, hogy joguk legyen vagyonra; a királyi vér kiváltságának nem szabad ürügyül szolgálnia az állampénzek elherdálására. Minden vásárlás, pénzátutalás és örökség után progresszív illetéket kell majd fizetni, s errõl a nevek feltüntetésével pontos nyilvántartást fognak vezetni. Mindenki, aki valamely vagyontárgyat - akár pénzt, akár másvalamit - másra ruház át ennek az adónak lerovása nélkül, köteles lesz az adó után kamatot fizetni az illetõ összeg átruházásának pillanatától addig az idõpontig, amikor felfedezik, hogy elmulasztotta bejelenteni az ügyletet. A vagyonátruházásokról kiállított okmányokat a régi és az új tulajdonos családi és utónevének valamint állandó lakhelyének feltüntetésével hetenként be kell majd mutatni a helybeli adóhivatalban. Ez a bejelentés csak bizonyos meghatározott összegtõl felfelé lesz kötelezõ, amely meghaladja a szükségleti cikkek vételének és eladásának normális kiadásait; az ilyenek után csupán bizonyos százalékarányban megállapított illetéket kell fizetni.
Számítsák csak ki, hogy az ilyen adók hozama hányszorosan fogja meghaladni a gój államok jövedelmét!

Az államkincstárnak bizonyos tartalékalappal kell majd rendelkeznie, és mindazt, ami ezen felül befolyik, újra forgalomba kell hozni. Ezekkel a tartalékalapot meghaladó összegekkel közmunkákat fogunk végeztetni. Az ilyen, állami pénzekkel teremtett munkaalkalmak szorosan össze fogják kapcsolni a munkásosztályt az állam érdekeivel és a kormánnyal. Ugyanezekbõl a pénzekbõl bizonyos részt találmányok és különleges munkateljesítmények jutalmazására is félre fogunk tenni.
A pontosan meghatározott és nagyvonalúan kiszámított összegeken kívül egyetlen fillért sem

lenne szabad visszatartani az állampénztárban, mert a pénz arra való, hogy forgalomban legyen, és minden stagnálás a pénz körforgásában zavarólag hat az államgépezet mûködésére, amely számára a pénz az olaj. Az olajadagolás megakadása megállíthatja a gépezet mûködését.
A forgalomban lévõ pénz egy részének kamatozó értékpapírokkal való helyettesítése pontosan ilyen stagnálást idézett elõ. Ennek a körülménynek következményei már eléggé észre is vehetõk. Számvevõszékeket is fogunk létesíteni s ott az uralkodó bármikor teljes áttekintést kaphat majd az állami bevételekrõl és kiadásokról, kivéve a folyó havi elszámolást, amely még nem lehet kész, és az elõzõ havit, melyet még nem hagytak jóvá.

Az egyetlen személy, akinek nem lesz érdeke megkárosítani az államot, az uralkodó, az állam tulajdonosa. Ezért az õ személyes ellenõrzése ki fogja zárni azt a lehetõséget, hogy pazarlás folytán hiányok keletkezzenek.
Hogy az uralkodónak elég ideje legyen tulajdonképpeni feladatainak ellátására, az államügyek ellenõrzésére és megfontolására, véget fogunk vetni annak, hogy az udvari etikett kedvéért reprezentálnia kelljen fogadásokon, ami oly sok felbecsülhetetlen idõt emészt fel. Ereje így nem fog többé felaprózódni köpönyegforgató kegyencek között, akik csak azért nyüzsögnek körülötte, hogy részük legyen az udvar fényében és pompájában, és csak saját érdekeiket nézik, az állam érdekeivel pedig nem törõdnek.
Gazdasági válságokat idéztünk elõ a gójok számára egyszerûen azáltal, hogy pénzt vontunk ki a forgalomból. Óriási tõkéket stagnáltattunk s vontunk el így az államoktól, úgyhogy azok kénytelenek voltak ugyanezekhez a stagnáló tõkékhez folytatólagosan kölcsönökért folyamodni. Ezek a kölcsönök kamatfizetési terheket róttak az államokra és a tõke rabszolgáivá tették õket... Az iparnak a tõkések kezében történt csoportosítása, ami által az kicsúszott a kisiparosok kezébõl, felszívta a népek életerejét s ezzel gyengítette az államokat is.

A jelenlegi pénzkibocsátás általában nem felel meg a fejenkénti szükségletnek és ezért nem elégítheti ki a munkások összes igényeit. A kibocsátott pénz mennyiségének meg kellene felelnie a lakosság növekedésének és ezért születésük napjától kezdve már a gyerekeket is számításba kell venni, mint pénzfogyasztókat. A pénzkibocsátás újjárendezése lényeges kérdés az egész világ számára. Önök tudják, hogy az aranyalap a vesztét okozta azoknak az államoknak, amelyek azt bevezették, mert nem tudta kielégíteni a pénzszükségletet, annál kevésbé, mivel kivontuk az aranyat a forgalomból, amennyire csak lehetett.
A mi uralmunk alatt a munkaerõ-költséget fogjuk bevezetni pénzalapként, amikor is egészen mindegy lesz, hogy azt papírban vagy fában számítják-e. Mi a pénzkibocsátást összhangba fogjuk hozni valamennyi alattvaló normális szükségletével, a pénzmennyiséget minden születéssel növelni és minden halálozással csökkenteni fogjuk.
A számításokat minden départmentnak (a francia közigazgatási egység), minden körzetnek külön-külön el kell végeznie.

Hogy ne legyen fennakadás az állami szükségletek fedezésére szolgáló pénzek kifizetésében, ezek összegét és kiutalásuk feltételeit az uralkodó rendeletileg fogja rögzíteni; ez véget fog vetni annak, hogy valamely minisztérium elõnyben részesítsen egy intézményt mások rovására.
A bevételi és kiadási költségvetéseket közvetlenül egymás mellett fogjuk vezetni, hogy különválasztásukkal ne lehessen õket elhomályosítani.
Azokat az újításokat, amelyeket a gójok pénzügyi intézményeiben és eljárásában tervezünk, olyan formákba fogjuk öltöztetni, hogy senkire sem fognak riasztólag hatni. Ki fogjuk hangsúlyozni, hogy az újításokra azért van szükség, mert a gójok az õ rendellenességeikkel zavaros állapotokat teremtettek a pénzügyek terén. A legfõbb rendellenesség, amint erre rá

fogunk mutatni, abban áll, hogy olyan állami költségvetést irányoznak elõ, amelyet minden évben ki kell bõvíteni a következõ okból: a költségvetésbõl félévig futja, azután külön költségvetést kérnek azért, hogy helyrehozzák a dolgokat, ezt kimerítik három hónap alatt, mire pótköltségvetést kérnek, mindez kiegyenlítési költségvetéssel végzõdik. Mármost, mivel a következõ évi költségvetést az összes pótlások összegének megfelelõen irányozzák elõ, a szabályostól való eltérés akár 50 százalékot is kitesz egy év alatt, és így az évi költségvetés tíz év alatt megháromszorozódik. Az ilyen módszerek következtében, melyeket a gój államok gondatlansága megenged, államkincstáraik üresek. Ezt nyomon követi az államkölcsönök idõszaka, ez pedig végképp kikészítette és csõdbe juttatta az összes gój államot.
Önök teljesen tisztában vannak azzal, hogy a mi uralmunk alatt nem tûrhetjük majd a gazdasági kérdések ilyenfajta kezelését, mint amilyenre a gójokat rávettük.

Minden államkölcsön annak következménye, hogy az állam gyenge lábakon áll és nem ért saját jogainak érvényesítéséhez. A kölcsönök Damoklész-kardjaként lógnak az uralkodók feje felett, akik ahelyett, hogy ideiglenes adót vetnének ki alattvalóikra, kinyújtott kézzel koldulni mennek a mi bankárainkhoz. Idegen kölcsönök olyanok, mint piócák az állam testén, amelyeket nem lehet eltávolítani, amíg maguktól le nem hullanak vagy az állam le nem rázza õket. A gój államok azonban nem rázzák le õket; továbbra is ragaszkodnak ahhoz, hogy egyre többet szedjenek magukra, úgyhogy menthetetlenül el kell pusztulniuk, kimerülve ettõl az önkéntes vérveszteségtõl.

Tehát mi is lényegében az államkölcsön, fõleg az idegen államkölcsön? Az államkölcsön azt jelenti, hogy az állam kormányváltókat bocsát ki, amelyek a kölcsöntõke összegéhez mért kamatfizetési kötelezettséget tartalmaznak. Öt százalékos kamat esetén az állam húsz év elteltével hasztalanul fizet kamatokban az államkölcsönnel azonos összeget, negyven év alatt az eredeti kölcsön kétszeresét, hatvan év alatt annak háromszorosát és közben az adósság változatlanul megmarad - kifizetetlen adósságnak.
Ebbõl világos, hogy az állam mindenféle fejenkénti megadóztatással elveszi a szegény adófizetõktõl az utolsó garasokat is csak azért, hogy kiegyenlítse gazdag idegeneknél fennálló számláját, akiktõl pénzt vett kölcsön ahelyett, hogy ezeket a garasokat saját szükségleteire teremtette volna elõ az államkölcsönt megtetõzõ kamatfizetési kötelezettség nélkül.

Addig, amíg az államkölcsönök belföldi kölcsönök voltak, csupán arról volt szó, hogy a gójok a szegények zsebébõl a gazdagokéba rakták pénzüket, mihelyt azonban szert tettünk a megfelelõ személyekre, hogy külföldi síkra tereljék az államkölcsönöket, az államok egész vagyona a mi zsebünkbe folyt és a gójok alattvalói sarcot kezdtek fizetni nekünk.
Az uralkodó gój királyoknak az államügyek vezetésében tanúsított felületessége, a miniszterek megvesztegethetõsége, valamint más vezetõ személyiségek hozzá nem értése a pénzügyekhez - mindez a mi kincstáraink adósaivá tette országaikat akkora összegek erejéig, hogy teljesen lehetetlen azokat visszafizetni. Ezt azonban nem értük el súlyos erõfeszítések és pénzáldozatok nélkül.

Mi nem fogjuk megengedni a pénz stagnálását és ezért a kamatozó állami értékpapírokat is meg fogjuk szüntetni egy egyszázalékos széria kivételével. Így aztán kamatfizetés sem lesz többé piócák számára, melyek kiszívják az állam egész erejét. Kamatozó értékpapírok kibocsátására kizárólag az ipari vállalatoknak lesz joguk, melyeknek nem okoz majd nehézséget kamatot fizetni nyereségükbõl. Ezzel szemben az állam nem hûl hasznot a kölcsönvett pénzbõl, mint ezek a társaságok, mert hiszen az állam azért vesz kölcsön pénzt, hogy azt elköltse, és nem azért, hogy üzleteket kössön belõle. Nálunk a kormány is vesz majd ipari értékpapírokat. Ily módon nem lesz többé kamatfizetõ kölcsönügyletekbõl kifolyólag, hanem át fog változni haszonért dolgozó pénzkölcsönzõvé. Ez az intézkedés meg fogja

szüntetni a pénz stagnálását, az élõsdi nyerészkedést és henyélést, ami mind hasznos volt számunkra, amíg a gójok voltak uralmon, de nem kívánatos a mi uralmunk alatt.
Milyen világosan jut kifejezésre a gójok tisztán állati értelmének fejletlen gondolkozási képessége abban a tényben, hogy kölcsönöket vettek fel nálunk kamatra és sohasem gondolták meg, hogy ugyanezt a pénzt, sõt még annak kamatait is csak elõ kell majd teremteniük saját államuk zsebébõl ahhoz, hogy kifizethessenek minket. Mi lett volna egyszerûbb, mint hogy saját népüktõl vegyék el azt a pénzt, amelyre szükségük volt?
De éppen ez bizonyítja fölényes elménk géniuszát, hogy az államkölcsönök ügyét olyan színben tudtuk feltüntetni elõttük, hogy azokat még elõnyösnek is tartották maguk számára.

Azok a költségelõirányzatok, amelyeket annak idején a magunk uralma alatt be fogunk vezetni, a gój államokkal folytatott kísérleteink során szerzett évszázados tapasztalatokon fognak alapulni, világosak és határozottak lesznek s az elsõ pillantásra mindenki számára nyilvánvalóvá fogják tenni az újításainkban rejlõ elõnyöket. Véget fognak vetni azoknak a visszaéléseknek, melyeknek a gójok feletti uralmunkat köszönhetjük, de amelyeket nem engedhetünk meg a mi királyságunkban.
Úgy fogjuk felépíteni elszámolási rendszerünket, hogy sem az uralkodó, sem a legjelentéktelenebb köztisztviselõ nem fogja tudni észrevétlenül elvonni rendeltetésétõl akár a legkisebb összeget is, sem pedig más célra fordítani, mint amelyre a költségelõirányzat szánta.

Határozott költségelõirányzat nélkül pedig nem lehet kormányozni. Meg nem határozott cél követése - még hozzá ugyancsak meg nem határozott segélyforrásokkal - hõsöket és félisteneket is romlásba dönt.
A gój uralkodók, akiknek valamikor tanácsokat adtunk s akiket reprezentatív fogadásokkal, az udvari etikettbõl adódó kötelezettségekkel és különféle szórakozásokkal eltérítettünk az államügyekkel való foglalkozástól, csupán kulisszák voltak uralmunk számára. Az uralkodókat az ügyek vitelében helyettesítõ favorit udvaroncok által beterjesztett jelentéseket a mi ügynökeink fogalmazták meg helyettük, s ezek az elõterjesztések mindig kielégítették a rövidlátó lelkeket azzal, hogy a jövõre vonatkozólag megtakarításokat és a helyzet javulását helyezték kilátásba... Megtakarítások? Mibõl? Új adókból? - kérdezhették volna azok, akik elolvasták beszámolóinkat és elõirányzatainkat. De nem kérdezték...
Önök tudják, mire vezetett a gójoknak ez a gondatlansága, a pénzügyi zûrzavarnak milyen fokára jutottak, népeik csodálatra méltó ipara ellenére.

21 . JEGYZÕKÖNYV

Belsõ kölcsönök. Tartozások és adók. Konvertálás. Csõd. Takarékpénztárak és járadéklevelek. A pénzpiacok eltörlése. Ipari értékek szabályozása.

A legutóbbi összejövetelen elõadottak kapcsán ma részletesen meg fogom világítani a belsõ kölcsönök kérdését. A külföldi kölcsönökkel - amelyek a gójok nemzeti vagyonával tápláltak minket - nem foglalkozom többet, mert a mi államunk viszonylatában nem lesznek külföldiek, tehát semmiféle külügy sem.
Hasznot húztunk a tisztviselõk megvesztegethetõségébõl és az uralkodók hanyagságából, kétszeresen, háromszorosan, sõt még ennél is többszörösen kaptuk vissza a gój kormányoknak kölcsönzött pénzünket, amelyre államaiknak még csak szükségük sem volt. Megtehetne ilyet bárki is velünk? Ezért csak a belsõ kölcsönök részleteivel foglalkozom.

Az államok bejelentik, hogy belsõ kölcsönre van szükség, és megindítják a kölcsönjegyeztetést saját váltóikra, azaz kamatozó értékpapírjaikra. Hogy a jegyzést

mindenki gyõzze, az árat száz és ezer között szabják meg, és árengedményt tesznek azoknak, akik elsõnek jegyeznek. A következõ napon mesterségesen felszöktetik a kölcsönkötvények árát s azzal okolják meg az áremelést, hogy mindenki töri magát a kölcsönjegyzésért. Pár nappal késõbb az államkasszák - mint mondják - túlzsúfoltak, és több a pénz, mint amennyire szükség van (minek akkor jegyeztetni?). A kölcsönt, tegyük fel, jóval túljegyezték, s ebben rejlik az egész színpadi hatás: ide nézzenek-mondják-, micsoda bizalom nyilvánul meg az állam kölcsönkötvényei iránt.

De amikor vége van a komédiának, az állam azzal a ténnyel találja magát szemben, hogy rendkívül terhes adósságot vett magára. Hogy fizetni tudja a kamatokat, újabb kölcsönökhöz kell folyamodnia, ezek azonban nem szüntetik meg, hanem csak növelik a tõkeadósságot. És ha ez a hitel is kimerült, új adókkal kell fedezni - nem a kölcsönt, hanem csak annak kamatait. Ezek az adók tehát arra szolgálnak, hogy az egyik adósságot a másikkal fedezzék. Ezután következnek a konvertálások. Ezek csökkentik ugyan a kamatfizetést, de magának az adósságnak fedezése nélkül, ezenkívül pedig nem vihetõk keresztül a kölcsönjegyzõnek a beleegyezése nélkül. Amikor bejelentik a konvertálást, ezzel egyidejûleg felajánlják, hogy visszafizetik a pénzt mindazoknak, akik nem kívánják konvertálni kötvényeiket. Ha mindenki visszautasítaná a konvertálást és követelné pénzét, a kormány saját csapdájába esne és kiderülne, hogy fizetésképtelen, nem tudja a felajánlott összegeket kifizetni. A gój kormányok szerencséjére alattvalóik - akik semmit sem értenek a pénzügyekhez - mindig szívesebben vállalták az árfolyamveszteségeket és a kamatcsökkentést, mint azt a kockázatot, amellyel pénzük másirányú elhelyezése járna, és ily módon gyakran lehetõvé tették kormányaik számára, hogy azok többmilliós adósságtól szabaduljanak meg.
Manapság ezeket a trükköket külföldi kölcsönökkel kapcsolatban nem játszhatják meg a gójok, mert tudják, hogy mi minden kölcsönadott pénzt vissza fogunk követelni.

Az államok fizetésképtelenségének nyílt bevallása a legjobb bizonyíték lesz arra, hogy a különbözõ országokban teljesen hiányzik minden kapcsolat a népek érdekei és azok között, akik kormányozzák õket. Kérem önöket, szenteljenek különös figyelmet ennek a pontnak valamint a következõnek: manapság minden belsõ államkölcsönt úgynevezett függõ adósságokkal konszolidálnak, vagyis olyanokkal, amelyek többé-kevésbé rövid lejáratúak. Ezek az adósságok olyan pénzekbõl állnak, amelyeket takarékpénztárakba és takarékalapokba fizettek be. Ha ezeket az alapokat sokáig valamely kormány rendelkezésére bocsátják, elpárolognak a külföldi államkölcsönök kamatainak törlesztése során és azonos összegre szóló járadéklevelek letétbehelyezésével helyettesítik õket.

Ilyen járadéklevelekkel szokták a gójok pótolni államkincstáraik minden hiányát.
Ha majd elfoglaljuk a világ trónját, mindezeket a pénzügyi és hasonló fogásokat - mint amelyek nem egyeztethetõk össze érdekeinkkel - úgy el fogjuk söpörni, hogy nyomuk sem marad, mint ahogy meg fogjuk szüntetni az összes értékpapír-tõzsdét is, mert nem fogjuk megengedni, hogy értékpapírjaink áringadozásai csorbítsák hatalmunk tekintélyét. Értékpapírjaink árát törvényileg fogjuk megszabni a teljes névértéknek megfelelõen, az árcsökkentés vagy áremelés minden lehetõsége nélkül. (Az áremelés ürügyet szolgáltat az ár késõbbi csökkentésére, s a gójok értékpapírjaival kapcsolatban így is jártunk el: azzal kezdtük, hogy névértéken felül adtuk-vettük õket, azután messze névértékük alá szorítottuk le az árukat.) Az értékpapír-tõzsdéket hatalmas állami hitelintézményekkel fogjuk helyettesíteni, melyeknek az lesz a feladatuk, hogy a kormány szándékainak megfelelõen rögzítsék az ipari értékpapírok árát. Ezek a hitelintézetek abban a helyzetben lesznek, hogy egyetlen napon 500 millió ipari értékpapírt dobjanak piacra vagy vásároljanak fel. Ily módon minden ipari vállalkozás tõlünk függõ helyzetbe fog kerülni. Elképzelhetik, milyen óriási hatalomra fogunk így szert tenni. . .

22. JEGYZÕKÖNYV

A jövõ titka. Az évszázadok szörnyûségei, mint a jövõ jólétének alapja. A hatalom és misztikusság imádásának glóriája.

Mindazzal, amit eddig kifejtettem önök elõtt, gondosan igyekeztem megvilágítani a jövõben, a múltban és a jelenben végbemenõ történések titkát, amelyek már a közeljövõben beletorkollnak nagy események áradatába, valamint a gójokkal fennálló kapcsolataink és a pénzgazdálkodás titkait. Ehhez van még némi hozzáfûzni valóm.
A mi kezünkben van napjaink legnagyobb hatalma - az arany: tárházainkból két napon belül bármely tetszés szerinti mennyiséget elõ tudunk teremteni.
Kétségkívül nem szükséges további bizonyíték után keresni arra, hogy uralmunkat Isten határozta el. Ilyen gazdagsággal rendelkezve nem fog nehezünkre esni bebizonyítani, hogy mindaz a szörnyûség, amelyet oly sok évszázadon keresztül el kellett követnünk, végeredményben arra szolgált, hogy igazi jóléthez vezessen, - hogy mindent rendbe hozzon. Igaz, némi erõszakot is kell alkalmazni, de mégis helyre fog állni. Be fogjuk igazolni, hogy az emberiség jótevõi vagyunk, hogy ezen a szétszaggatott és megtépdesett földön helyreállítottuk az igazi jót és az egyén szabadságát, s ezzel lehetõvé fogjuk tenni, hogy mindenki békében és nyugalomban örüljön az életnek a kellõ mértékletesség betartásával, feltéve természetesen, hogy szigorúan tiszteletben tartják az általunk hozott törvényeket. Egyúttal mindenki elõtt világossá fogjuk tenni, hogy a szabadság éppúgy nem áll a kicsapongásra és nem jogcím féktelen szabadosságra, mint ahogy az ember méltóságát és erejét sem az a jog teszi, hogy romboló elveket hirdessen, amilyenek a lelkiismereti szabadság, az egyenlõség és hasonlók. Továbbá, hogy az egyén szabadsága egyáltalán nem jelenti azt, hogy joga van saját magát és másokat összecsõdült tömegekhez intézett uszító beszédekkel felizgatni; hogy az igazi szabadság az egyén sérthetetlenségében áll, feltéve, hogy ez az egyén becsületesen és szigorúan betartja a közösségi élet összes törvényét, valamint azt, hogy az ember méltósága megköveteli, hogy tudatában legyen annak, kinek mihez van és mihez nincs joga, s egyáltalában nem az ember énje körül forgó fantasztikus elképzelések az emberi méltóság ismérvei.

A mi uralmunk dicsõséges lesz, mert mindenható lesz, kormányozni és irányítani fog, s nem fog vezetõk és szónokok után futkosni, akik rekedtre ordítják magukat értelmetlen szólamokkal, amelyekrõl azt mondják, hogy nagy eszmék, amikor pedig - õszintén szólva - semmi egyebek, mint utópiák... A mi államhatalmunk a rend koronája lesz, és ez magában foglalja az ember egész boldogságát. Államhatalmunk nimbusza arra fogja késztetni a népeket, hogy képletesen térdre ereszkedjenek elõtte és hódolatteljes tisztelettel adózzanak neki. Igazi hatalom nem egyezkedik semmiféle joggal, még Isten jogával sem, vele szemben senki sem meri megengedni magának, hogy akárcsak egy arasznyit is elvegyen tõle.

23. JEGYZÕKÖNYV

Luxuscikkek gyártásának korlátozása. Munkanélküliség. A részegeskedés betiltása. A régi társadalom kiirtása és feltámasztása új formában. Az Isten által kiválasztott.

Hogy az emberek hozzászokjanak ahhoz, hogy engedelmeskedjenek nekünk, szerénységre kell nevelnünk õket. Ezért korlátozni fogjuk a luxuscikkek gyártását. Ezzel meg fogjuk javítani a közerkölcsöt is, amelyre káros hatással volt a fényûzés terén kifejtett versengés. Újra helyre fogjuk állítani a kisipart, ami azt fogja jelenteni, hogy aláaknázzuk a gyárosok magántõkéjét. Erre azért is szükség van, mert a gyárosok gyakran, bár nem mindig tudatosan, nagymértékben a kormány ellen hangolják a tömegeket. A kisiparosok nem ismerik a

munkanélküliséget, ezért elégedettek a fennálló renddel és következésképpen érdekük, hogy szilárd legyen a kormány helyzete. A munkanélküliség rendkívül veszélyes dolog a kormányok számára. A mi számunkra azonban eljátszotta majd szerepét abban a pillanatban, amikor kezünkbe kerül a hatalom. Törvénnyel meg fogjuk tiltani a részegeskedést is, büntetni fogjuk, mint olyan bûncselekményt, amely kivetkõzteti az embert emberi mivoltából és állattá alacsonyítja az alkohol hatására.
Az alattvalók - ismételten hangsúlyozom - csak az erõs kéznek engedelmeskednek vakon, annak, aki teljesen független tõlük, mert érzik, hogy védelmet és támogatást nyújthat nekik a szociális bajok ellen... Mit érnek angyali lelkû királlyal? Az erõ és hatalom megszemélyesítését kell látniuk benne.

A mostani uralkodók csak nagy nehezen tartják magukat az általunk lezüllesztett társadalmakban, melyek még Isten hatalmát is tagadják s amelyekbõl mindenfelé kicsap az anarchia tüze. A legfõbb uralkodónak, aki valamennyi mostani uralkodó helyébe fog lépni, mindenekelõtt ezt a mindent elnyelõ tüzet kell majd eloltania. Ezért kötelessége lesz ezeket a társadalmakat megsemmisíteni, még ha saját vérükbe is kell fojtania õket, hogy azután újra feltámaszthassa õket jól megszervezett csapatok formájában, amelyek tudatosan felveszik a harcot mindenféle fertõzés ellen, amely fekélyekkel boríthatná el az állam testét.
Ez az Isten által kiválasztott hivatott arra, hogy megtörje azokat az értelmetlen erõket, amelyeket csak állati ösztönök vezetnek és nem az emberi ész. Ezek az erõk most diadalmaskodnak, amennyiben a szabadság és jog álarcában rablásokat és mindenféle erõszakoskodást követnek el. Ledöntötték a társadalmi rend minden formáját, hogy annak romjain felállítsák a zsidók királyának trónját. De abban a pillanatban eljátszották szerepüket, amikor õ elfoglalja királyságát. Akkor majd el kell söpörni õket útjából, hogy a legkisebb akadály se maradjon.

Akkor majd így szólhatunk a világ népeihez: "Adjatok hálát Istennek és ereszkedjetek térdre az elõtt, aki homlokán hordja az ember sors rendelésének pecsétjét; Isten maga vezérelte az õ csillagát, hogy senki más mint õ szabadítson meg bennünket az összes elõbb említett erõszakoskodásoktól és bajoktól.

24. JEGYZÕKÖNYV

Dávid király gyökereinek megerõsítése (?). A király betanítása. Közvetlen trónörökösök kizárása. A király és három jótállója. A király maga a sors. A zsidók királyának külsõ jellemének feddhetetlensége.

Most rátérek annak ismertetésére, hogy milyen módszerekkel fogjuk mindenütt az egész világon megszilárdítani Dávid király dinasztiájának uralmát.

Elsõsorban és mindenekelõtt ugyanazt a módszert fogjuk alkalmazni, amely már bölcseink számára is lehetõvé tette a világ összes ügyeinek irányítását, azaz az emberiség tervszerû nevelését az általunk kívánt irányban.
Dávid utódainak bizonyos tagjai elõ fogják készíteni a királyokat és örököseit hivatásukra. Ezeket nem örökösödési jog alapján fogják kiválasztani, hanem kiváló képességeik alapján. Be fogják vezetni õket a politika legmélyebb titkaiba és a kormány terveibe, de mindig gondoskodni fognak arról, hogy ezeken kívül senki se szerezhessen tudomást ezekrõl a titkokról. Ennek az eljárásnak az a célja, hogy mindenki megtudja, a kormányzást csak azokra lehet bízni, akiket beavattak az államvezetés mûvészetének titkaiba... Csakis ezeket a kiválasztottakat fogják megtanítani - sok évszázad tapasztalatainak összevetése révén - a már említett tervek gyakorlati alkalmazására, a gazdaságpolitika és társadalomtudomány terén tett

megfigyelésekre, egyszóval azoknak a törvényeknek szellemére, amelyeket a természet maga állított fel megingathatatlanul az emberi kapcsolatok szabályozására.

Közvetlen trónörökösöket nemegyszer ki fognak zárni az uralkodásból, ha elõkészületük ideje alatt könnyelmûségrõl, puhaságról vagy más tulajdonságokról tesznek tanúságot, melyek az államhatalom vesztét okozzák, amelyek következtében képtelenek a kormányzásra s amelyek már önmagukban is veszélyeztetik a királyi tekintélyt.

Bölcseink kizárólag azoknak fogják átadni a kormányzás gyeplõit, akikben feltétlenül megvan a tehetség arra, hogy szilárd kézben tartsák a kormányrudat, akár kegyetlenség árán is. Ha a király akaratgyengeségben betegszik meg vagy más okból válik képtelenné a kormányzásra, a törvény értelmében köteles lesz átadni a kormány gyeplõit más, erre alkalmas kezeknek. A király pillanatnyi terveit, még inkább pedig jövõbeli szándékait senki sem fogja ismerni, még azok sem, akiket legközelebbi tanácsadóinak neveznek.

Csupán a király és az a három, aki jótállt érte, tudja majd, hogy mi fog történni.

A király személyében, aki hajthatatlan akarattal ura saját magának és az emberiségnek, mindenki megtestesítését fogja látni a sorsnak a maga kiismerhetetlen útjaival. Senki sem fogja tudni, milyen célokat követ a király a maga rendelkezéseivel, és ezért senki sem fogja merni keresztezni ismeretlen útjait.

Magától értetõdõ, hogy a király észbeli képességeinek meg kell felelniük annak a kormányzási tervnek, amelyet meg kell valósítania. Ezért nem fogja elfoglalni a trónt, mielõtt a fent említett bölcsek meg nem vizsgálták szellemi képességeit.

Hogy a nép ismerje és szeresse királyát, elengedhetetlenül szükséges, hogy nyilvános helyeken mutatkozzék és beszéljen népével. Ez biztosítja a szükséges kapcsolatot a két erõ között, melyet most terrorral elválasztunk egymástól.

Erre a terrorra szükségünk van mindaddig, amíg el nem következik az ideje annak, hogy mindkét erõt külön-külön alávessük befolyásunknak.

Nem szabad, hogy a zsidók királya szenvedélyeinek rabja legyen. Különösen áll ez az érzékiségre: jellemének olyannak kell lennie, hogy állati ösztönök semmiképp se kerekedjenek felül értelmén. Az érzékiség minden másnál jobban lerontja a szellemi képességeket és zavarja a tisztánlátást, amennyiben az emberi tevékenység legrosszabb és legállatibb területére vonja el a gondolatokat. Az emberiség Dávid szent ivadékaiból származó támaszának, az egész világ legfõbb urának minden személyes kedvtelést fel kell áldoznia népéért.

Legfõbb urunknak példátlanul feddhetetlennek kell lennie.

UTÓSZÓ

Nyil utószavának befejezõ szakasza

(Az 1915-ös kiadáshoz)

Montefiore vallomása szerint Cion nem sajnál sem pénzt, sem bármilyen más eszközt ahhoz, hogy céljait elérje. Napjainkban a világ összes kormánya tudatosan vagy tudattalanul alárendeli magát Cion szuperkormányának, mert az összes kötvény és értékpapír ennek kezében van. Minden ország olyan nagy összegekkel van eladósodva a zsidóknak, amelyeket sohasem lesznek képesek visszafizetni. Az összes ügy - ipar, kereskedelem és diplomácia - Cion kezében van. Kölcsöneivel rabigába hajtott minden nemzetet. Az oktatás teljesen materialista irányvonalával a zsidók láncra verték a nemzsidókat, akiket "szuperkormány"-uk javára befogtak. A nemzeti szabadságnak hamarosan vége, tehát a személyes szabadság is végéhez közeledik - mert ott igazi szabadság nem létezhet, ahol Cion az arany hatalmát használva uralkodik a tömegeken és a társadalom legtiszteletreméltóbb és felvilágosult

rétegén. "Akinek van füle, hallja meg."
Közel négy éve, hogy Cion bölcseinek jegyzõkönyvei a birtokomba került. Csak Isten tudja, milyen sok erõfeszítést tettem azért, hogy felhívjam rá az emberek figyelmét - hiába - és hogy figyelmeztessem a hatalmon lévõket azáltal, hogy feltártam a vihar okait, amely hamarosan az apatikus Oroszországra fog törni. Arra az Oroszországra, amely szerencsétlenségére úgy néz ki, hogy elvesztett minden elképzelést a körülötte zajló dolgokkal kapcsolatban. És csak most jutottam el arra a pontra, hogy félek, túl késõn sikerült kiadni a könyvemet abban a reményben, hogy készenlétben legyenek azok, akiknek még van fülük, hogy halljanak és szemük, hogy lássanak.

Ezek után nem lehet kétséges, hogy Izrael királyának gyõzelmes uralkodása degenerált világunk fölé emelkedik - mint Sátán - hatalmával és terrorjával. A Cion vérébõl született király - az antikrisztus - hamarosan egyetemes birodalmának trónjára emelkedik. A világ eseményei szörnyû sebességgel felgyorsultak: viták, háborúk, pletykák, éhínségek, járványok, földrengések - minden, ami tegnap még lehetetlen volt, mára már beteljesedett valóság lett. Azt lehetne gondolni, hogy a gyorsan múló napok a Kiválasztott Nép ügyeit szolgálják. Helyhiány miatt nem mehetünk bele a világtörténelem részleteibe, a "gonoszság titkai"-ba, hogy bebizonyítsuk "Cion bölcsei"-nek befolyását a történelembõl, amelyet azzal gyakoroltak a világra, hogy elõre megmondták az emberiség biztos közeljövõjét, vagy a világ tragédiájának utolsó felvonása elõtt felhúzták a függönyt.

Csak Krisztus világossága és Egyetemes Szentegyháza képes Sátán mélységére hatolni és feltárni gonoszságának mértékét. Szívembõl érzem, ütött az óra, hogy sürgõsen összehívjuk a Nyolcadik Ökumenikus Zsinatot, amely egyesítené a lelkipásztorokat és a kereszténység összes képviselõjét. Világi viták és hitszakadások mind feledésbe merülnének a küszöbön álló antikrisztus eljövetele elleni felkészülés szükségében.

Részletek Mónus Áron: Összeesküvés: A Nietzschei
Birodalom c. könyvének utószavából
Íme a Jegyzõkönyvek lényege. Az Összeesküvés: A Nietzschei Birodalom címû történelmi tanulmányom ennek a tényállításnak a hiteles voltát bebizonyította, de bebizonyította a szabadkõmûves összeesküvés valódiságát is. A Szabadkõmûvesnek lenni "a zsidó lét egyik formája" címû fejezet végén Vadnai Gábor zsidó szabadkõmûves, akinek az apja a svájci Lausanne városában volt rabbi, a következõket állítja:
"A világ azért jött létre, hogy beteljesedjen, így valósítva meg a messianisztikus kort:"
Ezt a mondatot értelmének lényeges megváltoztatása nélkül a következõképpen is át lehet alakítani: a világ azért jött létre, hogy azt a zsidók uralják. Ez a gátlástalan törtetés és határtalan gõg biztosít termõtalajt az évezredes antiszemitizmusnak. Jó lenne, ha a kis zsidók ezen elgondolkodnának.

Mindeddig azonban nem vizsgálta meg senki azokat az úgynevezett bizonyítékokat, amelyek alapján állítólag "kétséget kizáróan bebizonyosodott", hogy a Jegyzõkönyvek hamisak. (220-221. oldal) A zsidó szabadkõmûvesek azért nem találtak bíróságot, amelyik kimondta volna, hogy a Jegyzõkönyvek hamisak, mert az állítólagos hamisságukat semmi sem bizonyítja. Mi most bebizonyítottuk, hogy a Jegyzõkönyvek lényeges állításai hitelesek.
Az, hogy a Jegyzõkönyvek eredeti szövegét esetleg stilizálták, nem bizonyítja azok hamis voltát, amint egy könyv javított kiadása sem bizonyul hamisítványnak.
A Jegyzõkönyvek nyilvánosságra hozása maguknak a Cion bölcseinek a tette volt. Saját neveiket nem közölték, nehogy a jogos népharag ellenük forduljon. A Jegyzõkönyveket nyilvánosságra hozó "bölcsek" között voltak olyanok, akik már közrejátszottak a III. Napóleon császár ellen szerkesztett gúnyirat kiadásában. Harmincöt év az "Istenség

munkatársai" számára annyi, mint egy nap a közönséges halandók életében. A szabadkõmûvesség a világ meghódítására szõtt terveit hosszú távon, azokat fokozatosan fejlesztve, érlelve igyekszik megvalósítani. A célja elérésének érdekében minden eszközt felhasznál. Mielõtt a Jegyzõkönyvek szövegét nyilvánosságra hozták volna, elkészítették a védelmükre - akkor a már a nagy közönség által teljesen elfelejtett-a III. Napóleon elleni gúnyirat kiadását. Ekként mégis sikerült a Jegyzõkönyvek nyilvánosságra hozatalával a kitûzött célt megvalósítani - a köznép gyûlöletét a kis zsidók ellen felszítani - és egyben magukat rágalmazás áldozataiként feltüntetni.

A Nietzschei Birodalom Titkai (Les Secrets de l'Empire Nietzschéen) címû francia nyelvû terjedelmes könyvemben számos jelenkori esemény felidézésével bizonyítom, hogy a zsidó szabadkõmûvesség számára az antiszemitizmus jelenléte létfontosságú. Ha nincs antiszemitizmus, akkor szítanak a legaljasabb módszerekkel. Ezzel zsarolják a demokratikusnak mondott országok vezetõit. Az így szerzett pénzbõl a zsidó szabadkõmûvesek meghíznak, Izrael Államban pedig atombombákat gyártanak a muzulmán országok sakkban tartására, majd pedig a messianisztikus kor eljövetelének és fennmaradásának biztosítására.
A "bölcsek" a Jegyzõkönyvek nyilvánosságra hozásával pogromokat idéztek elõ Oroszországban, amelyek jelentõs zsidó tömegek Palesztinába történõ kivándorlását eredményezték.

A "bölcsek" ugyanakkor egy ügynököt kerestek céljuk megvalósításának elõmozdítására. Ezt a Jegyzõkönyvek, mint egy világgá kürtölt apróhirdetés, meg is hozták Adolf Hitler személyében. (223-225. oldal)

További jegyzõkönyvek ismertetése
1492-ben, Chemor, Spanyolország fõrabbija tanácsért fordult a Konstantinápolyban székelõ Nagy Szanhedrinhez, amikor a spanyol törvény kiutasítással fenyegette a zsidókat. A válasz a következõ volt:
"Szeretett barátaim Mózesben. Megkaptuk a levelet, melyben aggodalmatoknak és szerencsétlenségeteknek adtok hangot, melyet elszenvedtek. Bennünk is ugyanolyan fájdalmat kelt hallani róla, mint ti magatoknak.
A nagy satrapák és rabbik tanácsa a következõ:
1. Azt illetõleg, hogy Spanyolország királya arra kötelez benneteket, hogy vegyétek fel a kereszténységet: tegyétek azt, mert nem tehettek másként.
2. Azt illetõleg, hogy parancs van rá, hogy megfosszanak benneteket a tulajdonotoktól: fiaitokból legyenek kereskedõk, hogy õk foszthassák ki apránként a keresztényeket.
3. Azt illetõleg, hogy megkísérlik elvenni az életeteket: fiaitokból legyenek orvosok és patikusok, hogy õk vehessék el a keresztények életét.
4. Azt illetõleg, hogy elpusztítják a zsinagógáitokat: fiaitokból legyenek kanonokok és lelkészek azért, hogy elpusztíthassák a templomaikat.
5. A sok más aggodalmat illetõleg: intézzétek úgy, hogy fiaitokból legyenek szószólók és ügyvédek, és ügyeljetek arra, hogy mindig keveredjenek bele államügyekbe, hogy a keresztényeket rabigába hajthassák. Ezáltal uralhatjátok a világot és bosszút állhattok rajtuk.
6. Ne térjetek el ezektõl az utasításoktól, amelyeket adunk, mert majd tapasztalatból meg fogjátok látni, hogy bármennyire is megalázottak vagytok, valóságos hatalomra fogtok jutni.
(Aláírás) A konstantinápolyi zsidók hercege "
* * * * *

A Berlinben megjelenõ Prizyv nevû orosz újság 1920. február 5-i száma egy érdekes, 1919 decemberi dátummal ellátott, héber nyelvû dokumentumot közölt, amely fényt derített a

zsidóság titkos szervezeteire Oroszországban: Az okiratot egy Zunder nevû halott zsidó zsebében találták, aki a 11. Mesterlövész-zászlóalj bolsevik parancsnoka volt. Teljes egészében a következõket tartalmazta: TITKOS. - Az Izraelita Nemzetközi Liga fiókjainak képviselõi számára.

Izrael Fiai! Közeledik végsõ gyõzelmünk órája. A világ uralmának küszöbén állunk. Amirõl korábban csak álmodhattunk, most közel került a megvalósuláshoz. Nem sokkal korábban gyengék és tehetetlenek voltuk, most pedig a világ katasztrófájának köszönhetõen büszkén emelhetjük fel fejünket.

Mindamellett azonban óvatosaknak kell lennünk. Biztosra lehet mondani, hogy miután átmasíroztunk lerombolt és legyengült oltárokon és trónokon, ugyanazon a kijelölt úton kell tovább haladnunk. Az idegen vallás és doktrínák tekintélyét nagyon sikeres propagandával könyörtelen kritikának és gúnyolódásnak tettük ki. Megingattuk a kultúrát, a civilizációt, a hagyományokat és a keresztény nemzetek trónjait. Mindent megtettünk, hogy az orosz népet a zsidó hatalom rabigájába hajtsuk, és végül térdre kényszerítsük õket. Mindezeket majdnem teljes egészében véghezvittük, de ugyanakkor nagyon óvatosaknak kell lennünk, mert a fõ ellenségünk az elnyomott Oroszország. Oroszország feletti gyõzelmünk, amelyet szellemi felsõbbrendûségünkkel értünk el, a jövõben egy új nemzedékkel ellenünk fordulhat. Oroszországot legyõztük és tönkretettük. Oroszország haláltusáját vívja lábunk alatt, de ne feledjétek - egy pillanatra sem -, hogy óvatosaknak kell lennünk. A szent törõdés védelmünkért nem enged sem sajnálatot, sem könyörületet. Végre megpillanthatjuk az orosz nép keserû, súlyos helyzetét, és láthatjuk õket könnyek között! Ezt a népet tehetetlen rabszolgákká alacsonyítottuk azáltal, hogy megfosztottuk õket tulajdonuktól és aranyuktól.

Legyetek óvatosak és legyetek csendben! Nem kegyelmezhetünk ellenségünknek. Véget kell vetnünk az orosz nép legjobb és vezetõ elemeinek, hogy a legyõzött Oroszország ne találhasson vezetõket! Ezáltal minden lehetõség megszûnik számukra, hogy ellenálljanak hatalmunknak. A munkások és parasztok között gyûlöletet és vitákat kell szítanunk. Háborúk és osztályharcok elpusztítanak minden kincset és kultúrát, amelyet a keresztények teremtettek. De legyetek óvatosak, Izrael Fiai! Közel van gyõzelmünk, mert a politikai és gazdasági hatalmunk és befolyásunk a tömegekre gyorsan fejlõdik. Felvásárolunk kormánykölcsönöket és aranyat, ezáltal irányító hatalmunk van a világ tõzsdéi fölött. A hatalom a kezünkben van, de legyetek óvatosak- ne helyezzetek bizalmat áruló, sötét hatalmakba!
Bronstein (Trockij), Apfelbaum (Zinovjeff), Rosenfeld (Kameneff), Steinberg - mindegyikük mint sokezernyi más, Izrael igaz fiai. Oroszországban a hatalmunk korlátlan. A városokban a népbiztosság és az élelmiszer-bizottság, a házbizottság, stb. a mi embereink kezében van. De ne hagyjátok, hogy a gyõzelem megrészegítsen benneteket. Legyetek óvatosak, elõvigyázatosak, mert csak mi magunk védhetjük meg magunkat!
Ne feledjétek, hogy mi nem bízhatunk a Vörös Hadseregben, amely egy nap ellenünk fordulhat.
Izrael Fiai! A régóta vágyott gyõzelmünk órája Oroszország fölött már közel van. Szilárdan vonjátok össze soraitokat! Tudassátok népünk nemzeti politikáját! Harcoljatok az örök eszmékért! Tartsátok az õsi törvények szentségét, melyeket a történelem hagyott ránk! Védelmezzen és vezessen szellemünk és tehetségünk! Aláírás: az Izraelita Nemzetközi Liga Szentpétervári Fiókjának Központi Bizottsága.

* * * * *

A KGB (Állambiztonsági Bizottság) akkori elõdje, az MGB (Állambiztonsági Minisztérium) titkos, 45 pontból álló dokumentuma már megjelent korábban néhány magyar folyóiratban.

Kötelességünknek éreztük azonban, hogy itt is közreadjuk, mert mind témája, mind stílusa és eredete kísértetiesen hasonlít a Jegyzõkönyvekéhez. Az alábbiakban közölt titkos utasítások állítólag Lengyelországból jutottak el Magyarországra. Az eredeti orosz nyelvû változatot Boleslaw Bierut, egykori lengyel köztársasági elnök dolgozószobájában találták meg, - aki mellesleg az MGB és a háború elõtti NKVD (Belügyi Népbiztosság) lengyel ügynöke is volt. Habár az alapelvek csak Lengyelországra vonatkoznak, mégis könnyen párhuzamot lehet vonni az elmúlt évtizedek magyarországi történései és a "bennszülöttekre" vonatkozó használati utasítás között.

Moszkva, 2. 6. 1947.
(Szigorúan titkos)
K. AA/CC 113
Utasítás NK/003/47
1. A Nagykövetség épületeinek területén tilos a bennszülöttek soraiból általunk beszervezett informátorokat fogadni. Az ezekkel az emberekkel való találkozásokat egy erre kijelölt szolgálat szervezi, a találkozók kizárólag nyilvános helyeken történhetnek. Az információkat a nagykövetség veszi át különleges szolgálatunk közremûködése mellett. Bierut Boleslaw (Rury Jezuickie) 1892-ben született Lublin mellett. Államférfi és kommunista pártvezér, akit Lengyelország Sztálinjának neveztek, miután fõszerepet játszott a második világháború utáni hatalomátvételben. Bierut 1918-ban lépett be a kommunista pártba, és életét a kommunista eszmék hirdetésének szentelte. Lengyelországban, Bulgáriában, Csehszlovákiában és Ausztriában hirdette a kommunizmust. 1920 és 1930 között többször letartóztatták, és 1938-ban, a szabadulása után a Szovjetunióba ment. A háború nagy részét ott élte át. 1943 végén visszatért Lengyelországba. Sztálin és a Vörös Hadsereg segítségével Bierut és elvtársai 1947-re megszabadultak az ellenzéktõl, és hozzáláttak a lengyel élet elszovjetesítéséhez. Bierut, Moszkva hû követõje, aki 1945-tõl köztársasági elnök volt, közremûködött Wladyslaw Gomulka, a Lengyel Munkáspárt fõtitkára elmozdításában, és 1948-ban újjáalakította a pártot Lengyel Egyesült Munkáspárt néven. 1952-ben feladta elnöki posztját és miniszterelnök lett, de 1954-ben lemondott. 1956-ban halt meg Moszkvában, a Szovjet Kommunista Párt 20. Kongresszusa idején, amikor Hruscsov elõterjesztette a híres "sztálini idõszak bûncselekményei"-t.

2. Fõként annak kell nagy figyelmet szentelni, hogy katonáink és a civil lakosság között semmiféle kapcsolat ne jöhessen létre. Megengedhetetlen, hogy tiszti kádereink a bennszülötteket azok lakásaiban látogassák, szintén megengedhetetlen egyszerû sorkatonák bennszülött nõkkel való érintkezése, megengedhetetlen katonáink és a bennszülött lakosság, katonaság közötti kapcsolatteremtés.

3. Meggyorsítani azon bennszülöttek likvidálását, akik Lengyelország Kommunista Pártjával, a Lengyel Szocialista Párttal, az Interbrigadistákkal, a Lengyel Kommunista Ifjúsági Szövetséggel, a Hazai Hadsereggel, a parasztzászlóaljakkal és más társaságokkal és szervezetekkel állnak kapcsolatban, amelyek nem a mi kezdeményezésünk folytán keletkeztek. Ennek az ügynek az érdekében ki kell használni a fegyveres ellenzék jelenlétét.

4. Ügyelni kell arra, hogy minden fegyveres akcióban azok a katonák vegyenek részt, akik a Kosciuszko-hadseregbe (a Szovjetunió területén a Vörös Hadsereg oldalán harcoló lengyel hadsereg) való belépésük elõtt országunk (a Szovjetunió) területén tartózkodtak. És elérni teljes megsemmisítésüket.

5. Meg kell gyorsítani az összes párt egy szervezetbe történõ egyesítését, ügyelve arra, hogy minden kulcsszerep olyan embereknek jusson, akik a különleges osztályunk szolgálatában

állnak.

6. Egyesíteni kell az összes ifjúsági szervezetet, és járási vezetõktõl felfelé a vezetõ helyekre különleges szolgálatunk által jóváhagyott embereket kell helyezni. Még a végsõ egyesítés elõtt likvidálni kell a cserkészmozgalom ismert vezetõit.

7. Megszervezni és figyelni arra, hogy a pártkongresszusok küldöttei által megválasztott funkcionáriusok az elõttük álló teljes idõszakra ne tarthassák meg mandátumaikat. A küldöttek semmi esetre sem hívhatnak össze vállalatok közötti gyûléseket. Ha nincs más megoldás, és ha egy ilyen gyûlést mindenképpen össze kell hívni, el kell távolítani azokat az embereket, akik a koncepciók tervezésében és a követelések felterjesztésében aktivitást fejtenek ki. Minden elkövetkezendõ kongresszusra új küldötteket kell válogatni, csakis olyanokat, akiket különleges szolgálatunk szemel ki.

8. Különös figyelmet kell szentelni a szervezési képességekkel rendelkezõ és népszerûségre esélyes egyéneknek. Az ilyen embereket be kell szervezni, amennyiben ellenállást tanúsítanak, nem engedni õket magasabb posztra.

9. Elintézni, hogy az állami alkalmazottak (a biztonsági szerveket és a bányaipart kivéve) alacsony fizetést kapjanak. Ez elsõsorban az egészségügyet, a bíróságokat, a közmûvelõdési szférát, valamint a vezetõ beosztásban dolgozókat érinti.

10. Minden kormányszervbe, valamint az üzemek többségébe különleges szolgálatunkkal együttmûködõ egyéneket kell beépíteni. (A helyi közigazgatási szervek tudomása nélkül)

11. Különleges figyelmet kell szentelni annak, hogy a bennszülött sajtó ne közölje a hozzánk szállított áru mennyiségét és fajtáit. Úgyszintén nem szabad ezt üzletnek nevezni. Ügyelni kell arra is, hogy a sajtó kiemelten írjon a bennszülötteknek kiszállított áru mennyiségérõl. Emellett meg kell említeni, hogy ez az árucsere-forgalom keretén belül történik.

12. Nyomást kell gyakorolni a bennszülött hivatalokra, hogy azon személyek, akik földet, parcellát, telket szereznek, ne arról kapjanak papírt, hogy tulajdonosok, hanem csak arról, hogy azt kiutalták.

13. A paraszti magángazdálkodással szemben olyan politikát kell folytatni, hogy a magángazdálkodás ráfizetéses legyen, esetleg minimális haszonnal járhasson. Ezután pedig el kell kezdeni vidéken a kollektivizálást. Amennyiben nagyobb ellenállás keletkezik, csökkenteni kell a termelõeszközök kiosztását, és növelni az állami beszolgáltatási kötelezettségek kvótáit. Ha mindez nem vezetne eredményre, meg kell szervezni, hogy a mezõgazdaság ne tudja fedezni az ország élelmiszer-ellátását, a hiányzó mennyiséget behozatallal kell pótolni.

14. Mindent megtenni annak érdekében, hogy a határozatok és rendeletek, legyenek azok jogi, gazdasági vagy szervezeti jellegûek, megfelelõen pontatlanok legyenek.

15. Mindent elkövetni annak érdekében, hogy az egyes ügyek tárgyalásával egyszerre több komisszió, hivatal és intézmény foglalkozzon, de egyikük sem hozhat határozatot, mielõtt a többiekkel nem konzultált. (Kivételt képeznek a bányaipart érintõ ügyek.)

16. Az üzemi önkormányzatok semmiféleképpen sem fejthetnek ki hatást az üzem tevékenységére. Kizárólag a határozatok teljesítésén dolgozhatnak.

17. A szakszervezetek nem szegülhetnek ellen az igazgatóság utasításainak. A szakszervezeteket más feladatokkal kell elfoglalni, úgymint a vállalati üdültetések szervezése, a nyugdíj- és kölcsönkérelmek elbírálása, kulturális és szórakoztató programok, kirándulások szervezése, a hiánycikkek elosztásának megszervezése, a politikai vezetés határozatainak és nézeteinek az igazolása.

18. Meg kell szervezni, hogy csak azokat a dolgozókat és vezetõket léptessék elõ, akik a rájuk bízott feladatokat példamutatóan végrehajtják, és akik nem hajlamosak azon problémák analizálására, melyek túlérnek tevékenységük határain.

19. Azon bennszülöttek tevékenységéhez, aki párt-, állami és gazdasági funkciókat viselnek, olyan feltételeket kell kialakítani, hogy azok alkalmazottaik szemében kompromittálják õket, és lehetetlenné tegyék visszatérésüket eredeti környezetükbe.

20. A bennszülött tiszti káderekre csak ott bízható felelõs pozíció, ahol már el vannak helyezve különleges szolgálatunk emberei.

21. Minden fegyveres akció és éleslövészet alatt a lõszer mennyiségét fegyverre való tekintet nélkül állandóan szigorúan ellenõrizni kell.

22. Megfigyelés alatt kell tartani minden tudományos kutatóintézetet és laboratóriumot.

23. Nagy figyelmet kell szentelni a feltalálóknak és újítóknak valamint fejleszteni és támogatni tevékenységüket, de minden egyes találmányt következetesen fel kell jegyezni, a jelentés pedig a központba küldendõ. Csak azon találmányok megvalósításához szabad hozzájárulni, melyek a bányaiparban hasznosíthatók, valamint azokat, melyek különleges utasításainkban vannak feltüntetve. Nem valósíthatók meg azok a találmányok, amelyek a termelés növelését, ezzel párhuzamban pedig nyersanyagtermelés és nyersanyagbányászat visszaesését eredményeznék vagy akadályoznák a határozatok teljesítését. Ha egy találmány már ismertté vált, meg kell szervezni unnak külföldre való eladását. A találmány értékérõl és leírásáról szóló dokumentumok közlése megengedhetetlen.

24. Az egyes szállítmányok pontosságában zavarokat kell elõidézni. (Kivéve az NK 552-46. Számú utasításban szereplõ szállítmányokat.)

25. Az üzemekben kezdeményezni kell a különbözõ problémafelvetõ és szakmai értekezletek összehívását, feljegyezni az ott elhangzott javaslatokat, észrevételeket és azok szerzõit.

26. Népszerûsíteni kell a dolgozókkal folytatott beszélgetéseket, melyek idõszerû termelési témákkal foglalkoznak, valamint olyan beszélgetéseket, melyeken helyet kap a múlt és a helyi problémák bírálata. Nem szabad megengedni azonban a bírált jelenségek okainak megszüntetését.

27. A bennszülött vezetés nyilvános fellépései lehetnek nemzeti és történelmi színezetûek, de azok nem vezethetnek a nemzet egységéhez.

28. Figyelni kell arra, nehogy az újjáépítés alatt álló vagy az újonnan felépített városokban és lakótelepeken léteznek-e olyan vízvezetékrendszerek, melyek nincsenek rákötve a fõ vízhálózati rendszerre. A régi, nem bekötött vízvezetékeket és az utcai kutakat szisztematikusan fel kell számolni.

29. Az ipari objektumok rekonstrukciója és építése során ügyelni kell arra, hogy az ipari hulladék azon folyókba legyen irányítva, ivóvíztartalékként szolgálhatnak.

30. Az újjáépített városok és az új lakótelepek lakásaiban nem lehetnek többlethelyiségek, melyekben hosszabb idõre háziállatokat lehetne tartani vagy nagyobb mennyiségû élelmiszer-tartalékot felhalmozni.

31. A magántulajdonban lévõ termelõvállalatok és az iparosok csak olyan alapanyagokat és berendezéseket kaphassanak, amelyek meggátolják a jó minõségû áruk elõállítását. Ezen termékek árai magasabbak legyenek, mint az állami vállalatok hasonló termékei.

32. Elõ kell idézni a hivatali adminisztráció minden szinten történõ maximális terebélyesedését. Megengedhetõ az adminisztratív szervek bírálata, de semmiképpen sem engedhetõ meg számbeli megfogyatkozásuk és normális mûködésük sem.

33. Ügyelni kell minden gyártási tervre a bányaiparban, valamint a megfelelõ instrukciókkal megjelölt vállalatokban. Meggátolni a belföldi piac ellátását.

34. Különös figyelmet kell szentelni az egyházaknak. A kulturális-nevelõmunkát úgy irányítani, hogy általános ellenszenv alakuljon ki ezen intézmények ellen. Figyelni és ellenõrizni az egyházi nyomdákat, levéltárakat, a prédikációkat, az énekeket, a vallásoktatás tartalmát, de még a temetési szertartásokat is.

35. Az alap- illetve szakiskolákból, de különösen a közép- és fõiskolákból el kell távolítani azokat a tanítókat, akik köztekintélynek és népszerûségnek örvendenek. Helyüket kinevezett emberekkel kell feltölteni. Megszüntetni a tantárgyak közötti különbségeket, korlátozni a forrásmunkák kiadását, és a középiskolákban beszüntetni a latin és az ógörög nyelv, az általános filozófia, a logika és a genetika oktatását. A történelem oktatásában nem szabad megemlíteni, hogy melyik uralkodó szolgálta vagy akarta szolgálni az ország javát, hanem rá kell mutatni a királyok zsarnokságára és az elnyomott nép harcára. A szakiskolákban be kell vezetni a szûk specializációkat.

36. Inspirálni kell olyan állami mûvészeti és sportrendezvények megrendezését, amelyek a bennszülöttek harcát ünneplik a (az oroszokat kivéve, különösen a német) megszállókkal szemben, s melyek a szocializmusért vívott harcot hirdetik.

37. A helyi kiadványokban nem engedhetõ meg azon bennszülöttekrõl szóló mûvek megjelenése, akik a forradalomig és a második világháború alatt nálunk éltek.

38. Ha létrejön egy olyan jellegû szervezet, amelyik ugyan támogatná az országunkkal való szövetséget, de ugyanakkor szorgalmazná a hivatalos vezetés gazdasági tevékenységének ellenõrzését, azonnal be kell indítani ellene nacionalizmus és sovinizmus vádjával egy rágalomhadjáratot. Ezt a következõképpen kell csinálni: emlékhelyeink megszégyenítése, temetõink megrongálása, nemzetünk és kultúránk befeketítését hirdetõ, és a velük kötött egyezmények értelmét kétségbe vonó röplapok kiadása. A propagandamunkába be kell vonni a bennszülötteket, és kihasználni a velük szemben létezõ gyûlöletet.

39. Gondoskodni a hidak, utak és az összekötõ-hálózat kiépítésérõl és felújításáról, hogy egy szükséges katonai intervenció esetén gyorsan és minden oldalról elérhetõ legyen az ellenállás helyszíne vagy az ellenzéki erõk összpontosításának helye.

40. Odafigyelni arra, hogy a politikai ellenzék képviselõit lecsukják. Megdolgozni azokat az ellenzékieket, akik a bennszülött lakosság tekintélyét élvezik. Az úgynevezett véletlen események során, mielõtt még betörnének a köztudatba, likvidálni vagy köztörvényes kihágás vádjával bezárni õket.

41. Meg kell gátolni a politikai perekben elítélt személyek rehabilitációját. Amennyiben ez a rehabilitáció elkerülhetetlen, csak azzal a feltétellel lehetséges ezt megtenni, hogy az eset bírói mûhibának minõsül, nem lesz perújrafelvétel, valamint a hibás ítélet okozói (bírák, tanúk, vádlók és informátorok) nem lesznek beidézve.

42. Azokat a párt által kinevezett vezetõket, akik tevékenységükkel károkat okoztak vagy az alkalmazottak elégedetlenségét idézték elõ, állítsák bíróság elé. Drasztikus esetekben vissza kell hívni õket funkciójukból, más hasonló vagy magasabb szintû pozíciókba helyezni õket. Végsõ esetben vezetõ állásba kell tenni õket, és a késõbbi változások idejére kádertartalékként számolni velük.

43. Nyilvánosságra kell hozni azoknak a vezetõ pozíciókban dolgozó személyeknek pereit (elsõsorban a hadügyben, minisztériumokban, fõbb hivatalokban, iskolaügyben dolgozókról van szó), akiket népellenes, szocializmusellenes és az iparosítást ellenõrzõ tevékenységgel vádolnak. Ez a dolgozó tömegek figyelmét felkelti.

44. A munkahelyeken gondoskodni kell a különbözõ funkciókban dolgozó emberek leváltásáról, és a legkisebb szakértelemmel rendelkezõ iskolázatlan munkásokkal helyettesíteni õket.

45. Meg kell szervezni, hogy a fõiskolákra a legalacsonyabb társadalmi rétegekbõl származók kerüljenek be elsõsorban, akiknek nem érdekük szakértelmük növelése, csupán a diploma megszerzése.